

“Eleanor & Park, genç olup bir kızla âşık olmanın ötesinde, genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana.”

John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın yazarı

rainbow rowell

İki uyumsuz insan Sıradışı bir aşk

eleanor

Kızıl saçlar, tuhaf giysiler. Park başını çevirene kadar onun arkasında duran; o uyanana kadar yanında uzanan; diğer herkesi daha soluk, daha sıradan ve yetersiz gösteren... Eleanor.

park

Bir şarkıyı ona dinletmeden Eleanor'un seveceğini bilen; o sonunu anlatmadan esprilerine gülen; göğsünde, tam boğazının altında, Eleanor'u ona verdiği sözleri tutmaya itecek bir yere sahip olan... Park.

İlk aşıkın sonsuza dek sürmeyeceğini bilecek kadar zeki ama bunu deneyecek kadar cesur ve umutsuz, on altı yaşındaki iki talihsiz âşığın bir okul yılı boyunca süren hikâyesi.

Eleanor, Park'la karşılaştığında siz de ilk aşınızı ve nasıl da büyülendiğinizi hatırlayacaksınız...

“Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü...

Bu tatlı aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecək.”

Kirkus Reviews

“Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu.

Okurlar Eleanor & Park'a hayran kalacak.”

Gayle Forman, Eğer Yaşarsam'ın yazarı

www.pegasus yayinlari.com

ISBN: 978-605-343-713-0

9 786053 437130

New York Times çoksatanı

2014 Michael L. Printz
Gençlik Edebiyatı Onur Ödülü

Boston Globe-Horn Book
2013'ün En İyi Kitabı Ödülü

Publishers Weekly
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı Ödülü

New York Times Book Review
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı

Kirkus Reviews
2013'ün En İyi Gençlik Kitabı

ABD National Public Radio
2013'ün En İyi Kitabı

“Birbirini gerçekten çok seven ve mutluluklarının önüne çıkan her türlü zorluğu atlatabileceklerine inanan iki gence dair bu roman tam bir cevher.”

Caley Anderson

“Rowell hikâye boyunca okuyucuyu sürekli şaşırtıyor ve aydınlık ile karanlığı son sayfaya kadar dengede tutuyor.”

Publishers Weekly

“Eleanor ile Park’ım saf, çekingen fakat giderek olgunlaşan ilişkisi hem nefes kesici hem de yürek burkucu.”

Booklist

“*Eleanor & Park* aşk ve dışlananlar hakkında nefes nefese okuyacağınız bir roman.”

Stephanie Perkins

“Sevimli, cesur ve etkileyici... Rainbow Rowell aykırı iki âşığın unutulmaz öyküsünü kaleme almış. Yazarın ilk romanı kalbinize girip orada kalmayan bir yolunu bulacak.”

Courtney Summer

Augustine Barronaphoto

rainbow rowell kitap

yazıyor. Kimi zaman yetişkinler hakkında (*Attachments* ve *Landline*). Kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor & Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanlar hakkında yazıyor. Ve hayatının mahvoldduğunu hisseden insanlar hakkında. Ve âşık olan insanlar hakkında. Yazmadığı zamanlarda Rainbow çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konular hakkında tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com
adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak tasarımcı: Olga Grlic

Kapak illüstrasyonu: Harriet Russell

eleanor & park

Pegasus Yayınları: 1210
Gençlik: 218

eleanor & park
Rainbow Rowell
Özgün Adı: eleanor & park

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltiler: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2015 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-713-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Rainbow Rowell, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Rainbow Rowell alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayınçı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

rainbow rowell

eleanor & park

İngilizceden Çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Park onu geri getirmek için çaba harcamaktan vazgeçmişti.

O sadece canı istediğiinde, rüyalarla, yalanlarla ve perişan edici bir önceden yaşanmışlık hissiyle geri geliyordu.

Mesela Park arabayla işe giderken köşede bekleyen kızıl saçlı bir kız görüyor ve nefes almakta zorlandığı kısa bir an bu kızın o olduğuna yemin edebilecek duruma geliyordu.

Sonra gördüğü kızın aslında kızıl saçlı değil, sarışın olduğunu fark ediyordu.

Ve elinde bir sigara tuttuğunu... üzerinde de bir Sex Pistols tişörtü olduğunu.

Eleanor, Sex Pistols'tan nefret ederdi.

Eleanor...

Eleanor o başını çevirip bakana dek Park'ın arkasında dururdu. Sabahları gözlerini açana dek yanında uzanırdı. Onunla kıyaslanlığında herkes sıkıcı ve yapmacık görünüyor, asla onun kadar iyi olamıyordu.

Eleanor her şeyi berbat ediyordu.

Eleanor gitmişti.

Park onu geri getirmek için çaba harcamaktan vazgeçmişti.

āgustos 1986

1

park

XTC grubunun sesi otobüsün arka koltuğunda oturan aptalların gürültüsünü bastırmaya yetmiyordu.

Park kulaklıklarını iyice kulağına bastırdı.

Bir sonraki gün otobüste Skinny Puppy ya da Misfits eşliğinde seyahat edecekti. Belki de seyahat için bol bol çığlık ve feryat sesleri içeren özel bir müzik kaseti hazırladı.

Kasımda ehliyetini aldıktan sonra tekrar New Wave tarzı müzik dinlemeye başlayabilirdi. Ebeveynleri ona daha şimdiden annesinin Impala'sını alabileceğini söylemişti ve Park arabaya takıracığı kasetçalar için para biriktiriyordu. Okula arabayla gidip gelmeye başladığında canının istediği müzik dinler, isterse müziksiz seyahat edebilirdi. Ayrıca bu her sabah fazladan yirmi dakika daha uyubileceği anlamına geliyordu.

"Öyle bir şey yok," diye bağırdı arkadan birisi.

“Bal gibi de var,” diye karşılık verdi Steve de aynı şekilde bağırarak. “Buna sarhoş maymun tekniği diyorlar dostum ve böyle bir şey kesinlikle var. Bu tekniği kullanarak bir insanı öldürebilirsin...”

“Saçmalıyorsun.”

“*Sen saçmalıyorsun,*” dedi Steve. “Park! Hey, Park.”

Park onu duydu ama cevap vermedi. Bazen Steve’i kısa bir süre duymazdan gelmek onun başka birisiyle ilgilenmesini sağlayabiliyordu. Bunu bilmek onunla komşu olmaya katlanmanın %80’lik kısmını halletmek anlamına geliyordu. Kalan %20’lik kısım için de başınızı öne eğmeniz gerekiyordu...

Park bir anlık dalgınlıkla bunu yapmayı unutunca ensesine kâğıttan yapılmış bir top yedi.

“Onlar benim İnsanoğlunun Büyüme ve Gelişme Evreleri derinde tuttuğum notlardı, seni pislik herif,” dedi Tina.

“Üzgünüm, bebeğim,” dedi Steve, “sana o evreleri ben öğretirim. Neyi bilmek istiyorsun?”

“Ona şu sarhoş maymun tekniğini öğret,” dedi birileri.

“Park!” diye bağırdı Steve.

Park kulaklıklarını çıkarıp otobüsün arka tarafına doğru döndü. En arkada oturan Steve içerisindeki herkesin ilgi odağıydı. Başı otururken bile tavana deıyordu. Steve hep böyle, etrafi tamamen minyatür eşyalarla dolmuş izlenimi verirdi. Yedinci sınıftan beri yetişkin bir adam gibi görünüyordu. Hemen ardından sakalı ve bıyığı da çıkmıştı.

Park bazen Steve’ın Tina’yla çıkışının sebebinin Tina’nın onu olduğundan daha iri yarı göstermesi olup olmadığını merak ediyordu. Flats’teki kızların çoğu ufak tefekti ve Tina da bir elliden daha uzun sayılmazdı ki buna fazlasıyla kabarık olan saçları dâhildi.

Ortaokuldayken bir çocuk, Tina’nın ondan hamile kalması durumunda karnında taşıdığı dev bebekler yüzünden ölebileceğini söyleyerek Steve’le dalga geçmişti. “Bebekler birer yaratık gibi karnından dışarı fırlayacak,” demişti çocuk. Steve o çocuğun suratına yumruk atınca serçe parmağını kırmıştı.

Park’ın babası bu olayı duyduğunda, “Birileri Murphy’lerin ogluna yumruk atmayı öğretmeli,” demişti. Ama Park bunu kim-

senin yapmayacağıını umuyordu. Steve'in yumruk attığı çocuk bir hafta boyunca gözlerini bile açamamıştı.

Park top haline getirilmiş ödevi Tina'ya fırlattı. Tina havada yakaladı.

"Park," dedi Steve, "Mikey'ye karatedeki sarhoş maymun teknığını anlat."

"Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Park omuzlarını silkerek.

"Ama böyle bir teknik var değil mi?"

"Olduğunu duymuştum."

"İşte," dedi Steve. Mikey'ye fırlatacak bir şeyle aradıysa da bulamadı. Bunun yerine haklılığına işaret etti. "Sana söylemiştim."

"Sheridan kungfudan ne anlar ki?" diye sordu Mikey.

"Sen gerizekâlı mısın?" dedi Steve. "Onun annesi Çinli."

Mikey, Park'ı dikkatle inceledi. Park ona gülümseyip gözlerini kısıtı. "Evet, sanırım anladım," dedi Mikey. "Ben senin Meksikalı olduğunu sanıyorum."

"Kahretsin, tam bir ırkçısın, Mikey," dedi Steve.

"O Çinli değil," dedi Tina. "Koreli."

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Steve.

"Park'ın annesinden."

Tina'nın saçlarını ilkokuldan beri Park'ın annesi keserdi. İkiisinin de saç modeli, uzun bukleler ve yine uzun, ince perçemlerle tipatıp aynındı.

"Alınma Park ama benin tek bildiğim onun fazlaıyla seksi bir kadın olduğu," dedi Steve kahkahalara boğularak.

Park güclükle de olsa tekrar gülümsedi ve koltuğuna gömülüp kulaklıklarını takarak müziğin sesini sonuna dek açtı. Tüm çabasına rağmen dört koltuk arkasında oturan Steve ve Mikey'nin konuşmalarını duyabiliyordu.

"Tekniğin ne önemi var ki?" diye sordu Mikey.

"Sarhoş maymun teknigini bilen biriyle dövüşmek ister miydin? Bu adamlar acayıp iri oluyorlar. Karşılılarında hiç şansın yok. Böyle birini kızdırdığını düşünsene."

Park otobüse binen yeni kızı diğerleriyle aynı anda fark etti. Kız en öndeği koltuk sırasının yanında dikeliyordu.

O koltuk sırasında birinci sınıfı giden çocuklardan biri tek başına oturuyordu. Çocuk çantasını yanındaki koltuğa yerleştirdip kızın başını çevirdi. Otobüste tek başına oturan herkes koridora yakın koltuğa geçti. Park, Tina'nın kış kış güldüğünü duydı; o bu tür olaylara tanıklık etmek için yaşardı.

Kız derin bir nefes alıp koridor boyunca ilerledi. Kimse dönenüp ona bakmadı. Park da bilmamaya çalıştı ama bu korkunç bir manzaradan gözünü alamamak gibiydi.

Yeni gelen kız böyle bir davranışla karşılaşması beklenecek türde birisiydi.

Hem otobüste yenyedi hem de fazlasıyla iri yarı ve tuhaftı. Parlak, kırmızı saçları dağınık ve bu da yetmemiş gibi kıvrıvırdı. Üzerindeki giysilerle sanki... sanki tüm dikkatleri üzerine çekmek istiyordu. Belki de ne kadar berbat göründüğünün farkında değildi. Ekose bir erkek gömleği giymiş, boynuna bir düzine tuhaf kolye takmış, bileklerine de çeşit çeşit eşarp dolamıştı. Park'a bir bostan korkuluğunu ya da annesinin şifonyerin üzerinde tuttuğu, endişe giderdiğine inanılan renkli bebekleri hatırlatmıştı. Doğada hayatı kalması mümkün olmayan bir yaratığa benzıyordu.

Otobüs biraz ileride tekrar durunca birkaç çocuk daha bindi. Kızı iterek yanından geçtiler ve yerlerine oturdular.

Sorun buydu; otobüste herkesin bir yeri vardı. Daha okulun ilk gününden her öğrenci yerini belirlemişti. Park gibi koca bir koltuk sırasını tek başına sahiplenecek kadar şanslı olanlar bundan vazgeçececek degillerdi. Hele ki bu kız gibi birisi için.

Park bakışlarını tekrar kızın başını çevirdi. Orada öylece duruyordu. "Hey sen," diye bağırdı otobüs şoförü. "Otur."

Kız otobüsün arka tarafına doğru yürüdü. Belanın tam ortasına. *Tanrıım*, diye düşündü Park, *dur. Geri dön.* Steve ve Mikey'nin ağızlarının sularını akıta akıta kendilerine doğru yaklaşan kızın baktıklarını hissedebiliyordu. Bir kez daha bakışlarını kaçırmayı denedi.

Sonra kız, Park'ın oturduğu sıranın karşısında boş bir koltuk olduğunu fark etti. Rahatlamanın etkisiyle yüzü aydınlandı ve hızlı adımlarla o koltuğa yöneldi.

“Hey,” dedi Tina sert bir sesle.

Kız yürümeye devam etti

“Hey,” dedi Tina. “*Mankafa.*”

Steve gülmeye başladı. Çok geçmeden ona diğerleri de katıldı.

“Oraya oturamazsin,” dedi Tina. “O koltuk Mikayla'ya ait.”

Kız olduğu yerde durup önce Tina'ya, sonra boş koltuğa baktı.

“Otur artık,” diye gürledi şoför ön taraftan.

“Bir yerlere oturmak zorundayım,” dedi kız, Tina'ya kararlı ve sakin bir sesle.

“Bu benim sorunum değil,” dedi Tina azarlarcasına. Aynı anda otobüs sarsıldı ve kız düşmemek için kendini geriye attı. Park kasetçalarının sesini yükseltmek istedi ama ses düğmesi zaten sonuna dek çevriliydi. Tekrar kıza baktığında ağlamaklı olduğunu gördü.

Böyle bir karar aldığıını bile fark etmeden pencereye doğru yanaştı.

“Otur,” dedi. Sesi öfkeli çıkmıştı. Kız onun da otobüsteki iğrenç tiplerden biri olup olmadığını anlamaya çalışır gibi dönüp Park'a baktı. “Siktir...” dedi Park usulca. Başıyla yanındaki boş koltuğu işaret etti. “*Otursana.*”

Kız oturdu. Park'a hiçbir şey söylemedi –neyse ki ona teşekkür etmeye falan kalkışmamıştı– ve aralarında en az on beş santimlik bir boşluk bıraktı.

Park yüzünü pencereye çevirdi ve başına ne gibi belalar geleceğini düşünmeye başladı.

2

eleanor

Eleanor seçeneklerini değerlendirdi:

- 1- Okuldan eve yürüyerek dönebilirdi. Artılar: Yürüyüş yapmış olurdu, yanaklarına renk gelirdi, kendine zaman ayırdı. Eksiler: Henüz ev adresini bilmiyordu, hatta yolu tarifle bile bulamazdı.
- 2- Annesini arayıp kendisini arabayla okuldan almasını isteyebilirdi. Artılar: Sayılamayacak kadar çok. Eksiler: Annesinin ne cep telefonu ne de arabası vardı.
- 3- Babasını arayabilirdi. Hah.
- 4- Büyükkannesini arayabilirdi. Sırf hal hatırlamak için.
Okulun ön tarafındaki beton basamaklara oturmuş, yan yana duran sarı otobüslere bakıyordu. Onun bineceği otobüs de oradaydı. 666 numaralı otobüs.

Bir iyilik meleği balkabağından yapılmış at arabasıyla aniden ortaya çıksa ve onu o günlüğüne otobüse binmekten kurtarsa bile Eleanor bir sonraki sabah evden okula gitmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

Otobüsteki o korkunç çocuklar da yeni güne iyi niyetli bir ruh haliyle başlayacak değildilerdi. Eleanor bir sonraki karşılaşmalarında onları hırlarken filan görse gerçekten de şaşırmasızdı. Ya üzerinde rengi ağartılmış bir ceket olan, otobüsün arka tarafındaki o kızı ne demeliydi? Perçemlerinin altından boynuzları görünüyordu âdetâ. Kızın erkek arkadaşı da herhalde Nefilim¹ soyundan geliyordu.

O kız ve otobüsteki diğer herkes Eleanor'dan daha görür görmez nefret etmişti. Sanki hepsi bir önceki hayatında onu öldürmek için tutulmuş birer kiralık katıldı.

Eleanor en sonunda yanına oturmasına izin veren o Asyalı çocuğu da bu grubu mı dâhil etmeliydi yoksa onun bir ahmak olduğunu mu düşünmeliydi bilmiyordu. (Çocuğun *gerçek* bir ahmak olmadığı kesindi çünkü Eleanor'un aldığı ileri seviye derslerin ikisini o da alıyordu.)

Annesi, Eleanor'un yeni okulunda ileri seviye dersler alması konusunda ısrarcı davranmıştı. Kızının geçen yıl dokuzuncu sınıfta aldığı berbat notlar onu çıldırtmıştı. "Bu sonuç siz şarıtmamalı, Bayan Douglas," demişti rehber öğretmen. *Hah*, demişti içinden Eleanor, *bu aşamada nelerle karşılaştığımızı bir bilseniz asıl siz şarırdınız*.

Her neyse. Eleanor ileri seviye derslerde, diğer derslerde olduğu gibi bulutları seyredebildirdi. Bu derslerin görüldüğü sınıflarda da yeterince pencere vardı.

Tabii okula geri dönerse.

Tabii bir de evine gidebilirse.

Eleanor annesine otobüste yaşadıklarından bahsedemezdi çünkü o kendisine zaten okula otobüsle gidip gelmek zorunda olmadığını söylemişti. Bir önceki gece Eleanor'un eşyalarını yerleştirmesine

¹ Hıristiyanlığa göre ilahi varlıkların insan kadınlarla birlikteliği sonucu meydana gelen devasa yapılı ırk. (ç.n.)

yardım ederken, "Richie seni okula bırakabileceğini söyledi," demişti. "İşe gidip gelirken okulun önünden geçiyor."

"Beni kamyonetinin kasasında mı taşıyacak?"

"Richie seninle iyi bir ilişki kurmaya çalışıyor, Eleanor. Bu konuda sen de çaba harcayacağın dair bana söz vermişsin."

"Onunla uzaktan iyi bir ilişki yürütmem benim için çok daha kolay."

"Richie'ye senin bu ailenin bir parçası olmaya hazır olduğunu söyledim."

"Ben *zaten* bu ailenin bir parçasıyım. Kurucu üyelerden biri sayılırım."

"Eleanor," demişti annesi, "lütfen."

"Otobüse binerim," demişti Eleanor da. "Sorun değil. Bu sayede diğer öğrencilerle de tanışmış olurum."

Hah, diyordu şimdî Eleanor içinden. *Bâşıma gelenlerden ben sorumluyum.*

Bineceği otobüs az sonra hareket edecekti. Diğer birkaçı çoktan hareket etmiş bile. Birileri basamaklardan koşarak inip Eleanor'un yanından geçerken yanlışlıkla onun çantasına tekme attı. Eleanor çantasını kenara çekip özür dilemeye hazırlandı ama bu, o ahmak Asyalı çocuktu ve onu görünce kaşlarını çatmıştı. Eleanor da aynı şekilde kaşlarını çatarak ona baktı ve çocuk koşmaya devam etti.

Ah, harika, diye düşündü Eleanor. *Cehennem çocukların aç bırakmasam iyi olur.*

3

park

Kız eve dönüş yolunda onunla hiç konuşmadı.

Park o günü yeni gelen bu kızdan nasıl kurtulacağın kafa yormakla geçirmiştir. Koltuğunu değiştirmeliydi. Sorunun tek çözümü buydu. Ama nereye gececekti? Kendisi de zorla birilerinin yanına oturmak istemiyordu. Ayrıca otobüste yer değiştirmek bile Steve'in ilgisini çekmek demekti.

Park o kızın, yanındaki koltuğa oturmasına izin verdiği anda Steve'in kendisiyle uğraşmaya başlayacağını düşünmüştür ama Steve bunu yapmak yerine kungfularındaki sohbete geri dönmüştür. Bu arada Park kungfuya ilgili epeyce bilgi sahibiydi. Annesi Koreli olduğu için değil, babası dövüş sanatlarını saplantı haline getirdiği için. Park ve küçük erkek kardeşi Josh neredeyse yürümeyi öğrenir öğrenmez tekvando dersi almaya başlamışlardı.

Koltuğunu *nasıl* değiştirecekti...

En onde oturan birinci sınıf öğrencilerinin arasına gecebildirdi ama bu bir çeşit zayıflık göstergesi olurdu. Ayrıca yeni gelen bu tuhaf kızı otobüsün arka tarafında bir başına bırakma düşüncesinden nefret ediyordu.

Aklına böyle bir düşünce getirdiği için kendisinden de iğreniyordu.

Babası onun bu şekilde düşündüğünü bilse Park'a korkak derdi. Hem de bu sefer yüksek sesle. Büyükkannesi de ensesine bir tokat patlatır, "Sen nasıl bir terbiye aldın?" derdi. "Bizim kadar şanslı olmayan insanlara böyle mi davranılır?"

Ancak Park kızıl saçlı, aptal bir kız uğruna vazgeçebileceği kadar büyük bir itibara ya da şansa sahip değildi. Kendi bile beladan zar zor uzak duruyordu. Ve bunun rezilce bir düşünce olduğunu bilse de bu kız gibi insanların varlığına minnettardı. Çünkü yeryüzünde Steve, Mikey ve Tina gibi insanlar da vardı ve bu insanların açlığını giderilmesi gerekiyordu. Onların seçikleri kurban bu kız olmasa başka birisi olacaktı. O başka birisi bulunamazsa da kurban olarak Park seçilecekti.

Steve o sabah Park'ın peşini bırakmıştı ama bu sonsuza dek böyle devam etmeyecekti...

Park bir kez daha büyükkannesinin sesini duyar gibi oldu: "Diğer insanların gözü önünde birisine iyilik yapmak gerçekten de canını mı sıktı, oğlum?"

Park'ın yaptığı iyilik bile sayılmazdı. Kızın yanına oturmasına izin vermiş ama ona içinden küfretmişti. O öğleden sonra edebiyat dersinde kızı rastladığında da onun sırif kendisini rahatsız etmek için orada olduğunu düşünmüştü...

"Eleanor," demişti Bay Stessman kızı. "Ne kadar da güçlü bir isme sahipsin. Bu bir kraliçenin ismi."

"Bu şişman bir sincabın ismi," diye fısıldamıştı Park'ın arkasında oturan. Bir başkası da bu sözlere gülmüştü.

Bay Stessman Eleanor'a ondeki boş bir sırayı işaret etmişti.

"Bugün şiir okuyacağız, Eleanor," demişti. "Dickinson'dan. Belki de şire sen başlamak istersin."

Bay Stessman Eleanor'un kitabının ilgili sayfasını açıp ona okuyaçağı şìiri göstermişti. "Başlayabilirsın. Yüksek ve net bir sesle oku. Sana ne zaman durman gerektiğini söyleyim."

Yeni gelen kız şaka yaptığını umuyormuş gibi Bay Stessman'a bakmıştı. Onun sözlerinde ciddi olduğunu anladığında da şìiri okumaya başlamıştı.

"Yıllardır açım," diye okumuştu kız. Birkaç çocuk gülmüştü. *Tanrıım*, diye düşünmüştü Park. Şişman bir kiza okula başladığı ilk gün yemekle ilgili bir şìiri ancak Bay Stessman okutabilirdi.

"Devam et Eleanor," demişti Bay Stessman.

Eleanor şìire yeniden başlamıştı ki Park'a göre bu berbat bir fıkirdı.

"Yıllardır açım," demişti bu defa daha yüksek sesle.

"Ögle yemeği zamanı geldiğinde

Titreyerek masayı kendime doğru çekiyorum

Ve o ilginç şaraba dokunuyorum

Kendimi aç ve yalnız hissettiğimde

Zenginlerin pencerelerinden yemek masalarına baktığımıda

Gördüğüm ve asla sahip olmayacağımı düşündüğüm yiyecek bu."

Bay Stessman onu durdurmadığı için Eleanor o sakin ve cüretkâr ses tonıyla şìirin tamamını okumuştu. Otobüste Tina'yla konuşurken de o ses tonunu kullanmıştı.

Eleanor şìiri tamamladığında, "Harikaydı," demişti Bay Stessman. Yüzü mutlulukla parlıyordu. "Kelimenin tam anlamıyla harikaydı. Umarım *Medea*'yı işleyene dek bizimle kalırsın, Eleanor. Bu, ejderhalar tarafından çekilen bir at arabasından duyulması gereken bir ses."

Tarih dersinde Bay Sanderhoff kızı o kadar da abartılı bir hareketle karşılamamıştı. Ama onun çalışma kâğıdını alduğunda, "Ah. Akitanya Kraliçesi Eleanor," demişti. Kız Park'ın birkaç sıra önünde oturuyordu ve onun görebildiği kadarıyla ders boyunca dışarıda parlayan güneşin seyretmişti.

Park otobüste ondan kurtulmanın bir yolunu bulamamıştı. Kendi vicdanından da öyle. Bu yüzden kız yanına oturmadan önce kulaklıklarını taktı ve müziğin sesini sonuna dek açtı.

Tanrı'ya şükürler olsun ki kız onunla sohbet etmek için herhangi bir çabada bulunmamıştı.

4

leanor

Eleanor o gün öğleden sonra eve ufaklılardan önce gelmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü onları tekrar görmeye hazır değildi. Bir önceki akşam eve adım attığında karşısına çıkan manzara tüyler ürperticiydi...

Eleanor nihayet eve dönmenin neye benzeyeceğine ve herkesi ne çok özlediğine epeyce kafa yormuştu; konfeti yağmuruyla karışılacağını hayal etmişti. Evdeki herkesin sarmaş dolaş olacağını düşünmüştü.

Ama içeri girdiğinde kardeşleri onu ilk kez görmüş gibi davranışmıştı.

Ben sadece yüzüne bakmıştı ve Maisie de... Maisie, Richie'nin kucağında oturuyordu. Eleanor annesine hayatının geri kalanı boyunca elinden gelen en iyi davranışları sergileyeceğine dair söz vermemiş olsaydı bu manzara karşısında kusabilirdi.

Ona sarılan tek kişi Fare olmuştu. Eleanor artık beş yaşında olan ve epeyce ağır çeken oğlunu minnetle kucağına almıştı.

“Selam Fare,” dedi. Eleanor’ın ne olduğunu hatırlayamadığı bir sebepten dolayı ona doğduğundan beri bu şekilde sesleniyorlardı. Eleanor hiçbir zaman yerinde duramayan ve her an kucağa atlamaya hazır oğlını daha çok iri ve pasaklı bir köpek yavrusuna benzetirdi.

“Bak baba, bu Eleanor,” demişti Mouse Eleanor’ın kucağından inerek. “Sen Eleanor’u tanıyor musun?”

Richie onu duymamış gibi yapmıştı. Maisie bir yandan başparmağını emerek olan biteni seyrediyordu. Eleanor yillardır onu parmağını emerken görmemişti. Artık sekiz yaşındaydı ama ağızında parmağıyla hâlâ bir bebek gibi görünüyordu.

Evin en küçük ferdi, Eleanor’u hatırlamamıştı bile. Yakında iki yaşına basacaktı ve Ben’le birlikte yerde oturuyordu. Ben on bir yaşındaydım. Televizyonun arkasındaki duvara bakıyordu.

Anneleri Eleanor’ın eşylarıyla dolu spor çantayı oturma odasının bitişigindeki yatak odasına taşmış ve Eleanor da onun peşinden gitmişti. Ancak bir şifonyer ve ranzanın sığabildiği oda son derece derli topluydu. Fare koşarak peşlerinden gelmişti. “Ranzanın üst katı senin,” demişti. “Ben benimle birlikte yerde yatacak. Annem bunu söylediğinde Ben ağlamaya başladı.”

“Sen bu konuyu dert etme,” demişti anneleri Eleanor’a usulca. “Hepimiz bu yeni düzene alışacağız.”

Oda alıslabilecek genişlikte değildi. (Eleanor bu konudan hiç bahsetmemeye karar vermişti.) Oturma odasına dönmemek için mümkün olan en erken saatte yatağa girmiştir.

Geceyarısı uyandığında üç erkek kardeşi yerde yatıyordu. Onların üzerlerine basmadan yataktan inmesi mümkün değildi. Ayrıca banyonun yerini de bilmiyordu.

Banyoyu buldu. Evde sadece beş oda vardı ve banyo bir oda kategorisine kıl payı giriyyordu. Aslında mutfağın içindeydi; gerçek anlamda içindeydi çünkü kapıları falan yoktu. Eleanor bu evin mağara cüceleri için tasarlandığını düşündü. Birileri, büyük ihtimalle annesi, buzdolabı ile banyo arasına çiçekli bir çarşaf asmıştı.

Eleanor okuldan döndüğünde eve yeni anahtarını kullanarak girdi. İçerisi gün ışığının altında gece olduğundan daha kasvetliydi –karanlık ve boştu– ama en azından annesiyle baş başa olacaktı.

Eve gelip de annesini... olması gerektiği gibi mutfakta bulmak tuaftı. Eleanor onun hazırladığı çorba için soğan doğramakla meşgul olduğunu görünce ağlamaklı oldu.

“Okul nasıldı?”

“Fena değildi.”

“İlk günün iyi geçti mi?”

“Elbette. Yani, bildiğin okul işte.”

“Derslerden çok mu geri kalmışın?”

“Sanmıyorum.”

Annesi ellerini kot pantolonunun üzerine sildikten sonra saçlarını kulaklarının arkasına attı ve Eleanor belki yüzüncü defa onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşündü. Küçük bir kızken onun bir kraliçeye, bir peri masalı kahramanına benzediğini düşünürdü.

O bir prenses değildi; prensesler sadece hoş ve sevimli görünlürlerdi. Eleanor'un annesiyle güzeldi. Geniş omuzları, zarif beliyle uzun ve gösterişli bir vücuda sahipti. Kemikleri diğer insanların kemiklerinden daha işlevsel görünürdü. Sanki sırı onun uzuvalarını birleştirmek için değil de bir amacı yerine getirmek için bir araya gelmişlerdi.

Güçlü bir burnu, keskin bir çenesi vardı ve elmacık kemikleri de kalın ve belirdi. Eleanor'un annesine baktığınızda siluetinin bir Viking gemisinin burnuna oyulması ya da bir uçağın gövdesine resmedilmesi gerektiğini düşünürdünüz.

Eleanor annesine çok benzerdi.

Ama yeterince değil.

O annesinin bir akvaryum camının ardından görüntüsü gibiydi. Daha yuvarlak ve daha yumuşaktı. Onun başarısız bir örneğiydi. Annesi endamlı bir vücuda sahipken o fazlaıyla hantaldı. Annesi kalemlle çizilmiş gibiydi, o ise sanki bir kâğıda gelişigüzel karalanmıştı.

Annesi beş çocuk doğurmuş olmasına rağmen sigara reklamlarındaki kadınlara taş çıkaracak göğüs ve kalçalara sahipti. Henüz on altı yaşında olan Eleanor'un vücutu ise daha şimdiden ortaçağ meyhanesi işleten bir kadıninkini andırıyordu.

Vücutunun her bölgesi olması gerekenden daha iriydi ve bunu saklayacak kadar uzun boylu da değildi. Göğüsleri hemen çenesinin

altından başlıyordu ve kalçası... kalçası başlı başına bir komedyidi. Annesinin kestane rengi uzun, dalgalı saçları bile Eleanor'un parlak, kırmızı buklelerinin daha düzgün bir versiyonuydu.

Eleanor bunu düşünerek elini başına götürdü.

Annesi çorbanın kapağını kapayıp, "Sana bir şey göstereceğim," dedi. "Ama bunu ufaklıların önünde yapmak istemedim. Hadi gel."

Eleanor onun peşi sıra çocukların odasına girdi. Annesi dolabı açıp üst üste konmuş birkaç havlu ve içi çorapla dolu bir çamaşır sepeti çıkardı. "Buraya taşınırken eşyalarının tamamını getirmem mümkün olmadı," dedi. "Burada eski evimizdeki kadar çok oda olmadığı ortada..." Dolabın içine uzanıp naylon bir çöp poşetini sürükleyerek dışarı çekti. "Yine de mümkün olan her şeyi toplamaya çalıştım." Poşeti Eleanor'un eline tutuşturdu. "Geri kalanlar için üzgünüm."

Eleanor Richie'nin bir yıl önce kendisini evden kovduktan dakikalar sonra sahip olduğu tüm eşyaları da çöpe attığından emindi. Poşeti kucağına aldı. "Önemli değil," dedi. "Teşekkürler."

Annesi elini kısa süre Eleanor'un omzunda tuttu. "Çocuklar yirmi dakikaya kalmadan burada olurlar ve saat dört buçuk gibi yemek yeriz. Richie eve dönmeden her şeyin hazır olmasını sağlıyorum."

Eleanor başıyla onayladı. Annesi odadan çıkar çıkmaz da poşeti açtı. Hâlâ kendisine ait olan şeyleri merak ediyordu.

Tanıldığı ilk eşya kâğıt bebekleri oldu. Poşetin içine dağılmış ve kırış kırış olmuşlardı. Birkaçının üzeri pastel boyayla karalanmıştı. Eleanor onları yillardır eline almamasına rağmen bebeklerini gördüğünde sevinmişti. Onları düzleştirdip üst üste yerleştirdi.

Bebeklerin altında bir düzine kadar kitap duruyordu. Annesi bu kitapları rastgele seçmiş olmalydı çünkü onun Eleanor'un en sevdiği kitapları bilmesi mümkün değildi. Eleanor *The World According to Garp'*ı ve *Watership Tepesi'*ni gördüğüne sevinmişti. *Oliver'in Hikâyesi'*nin oraya kadar gelmeyi başırap da *Aşk Hikâyesi'*nin bunu yapamaması sinir bozucuydu. *Küçük Erkekler* de oradaydı ama *Küçük Kadınlar'*ı ya da *Jo'nun Çocukları'*nı görememişti.

Poşette bir tomar daha kâğıt vardı. Eleanor'un eski odasında bir evrak dolabı duruyordu ve görünüşe bakılırsa annesi bu dolaptaki bütün dosyaları toplamıştı. Eleanor karnelerini, okul fotoğraflarını ve mektup arkadaşlarından gelen mektupları düzene sokmaya çalıştı.

Eski evdeki diğer eşyaların sonunun ne olduğunu merak etti. Sadece kendi eşyalarının değil, diğer eşyaların da. Mesela mobilyalar, oyuncaklar ve annesinin bütün o bitki ve tabloları. Büyükkannesinin Danimarkalılara özgü düğün tabakları. Hep lavabonun üzerinde asılı duran ve üzerinde "Tüh!" yazan o küçük, kırmızı at.

Belki bütün bu eşyalar paketlenip başka bir yere konmuştu. Belki annesi bu mağara cücelerine ait evin geçici mekânları olduğunu umuyordu.

Eleanor da hâlâ Richie'nin geçici olduğunu umuyordu.

Siyah çöp poşetinin en altında bir kutu duruyordu. Eleanor bu kutuyu gördüğünde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Minnesota'daki dayısı onlara her Noel, Ayın Meyvesi Kulübü'ne üyelik gönderirdi ve Eleanor'la kardeşleri bu kulüpten gelen meyve kütüları için sürekli kavga ederdi. Aptalca bir çekismeydi belki ama hoş kapaklı bu sağlam kutular gerçekten çok güzeldi. Poşetteki bir üzüm kutusuydu ve kenarları yıpranıp dağılmaya başlamıştı.

Eleanor kutuyu dikkatle açtı. İçindeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Kirtsasiye malzemeleri, renkli kalemler, fosforlu kalemler (bunlar da dayısının bir başka Noel hediyesiydi) vardı. Kutuda alışveriş merkezinin promosyon olarak verdiği ve hâlâ buram buram pahalı parfüm kokan bir düzine kart da vardı. Kasetçaları da oradaydı. Ona da hiç dokunulmamıştı. İçinde pil yoktu ama oradaydı ve bir kasetçaların olduğu yerde müzik ihtimali vardı.

Eleanor başını kutuya gömdü. İçi Chanel No. 5 ve kurşun kalem kokuyordu. İç geçirdi.

Onları düzene soktuktan sonra kurtulan eşyalarıyla bir işi kalmayacaktı. Odadaki gardiropta onun giysilerine bile yer yoktu. Bu yüzden kutu ve kitapları ayırip geri kalan her şeyi tekrar dikkatle poşete yerleştirdi. Sonra poşeti gardirobun en üst rafındaki mümkün olan en uzak köşeye, havluların ve hava nemlendiricisinin arkasına itti.

Ranzaya çıktığında yamru yumru, yaşılı bir kediyi orada kesirken buldu. "Pist," dedi onu kovalayarak. Kedi aşağı atlayıp odanın kapısından dışarı çıktı.

5

park

Bay Stessman onlara istedikleri bir şiiri ezberlemelerini söylemişti. Daha doğrusu seçtikleri bir şiiri.

“Bugüne dek size öğrettiğim her şeyi unutacaksınız,” dedi bıyığıni sıvazlayarak. “Her şeyi. Belki bir canavarla savaşan Beowulf’u hatırlayacaksınız. ‘Olmak ya da olmamak’ sözünün *Macbeth*’te değil *Hamlet*’te geçtiğini bileceksiniz.

Peki ama geriye kalanlar? Onları unutun gitsin.”

Ağır adımlarla sıraların arasındaki boşluklarda dolaşıyordu. Bay Stessman buna bayılırdı; gösteri yapmaya. Park’ın oturduğu sıranın yanında durdu ve elini sandalyenin arkasına koyup ona doğru eğildi. Park resim çizmeyi bırakıp sırtını dikleştirdi. Zaten bu haldeyken resim çizemezdi.

Bay Stessman Park'a *Çikolata Fabrikası* filmindeki Gene Wilder'inkine benzer bir gülümseme sunduktan sonra sözlerine devam etti. “O yüzden bir şiir ezberleyeceksiniz,” dedi.

“İnsan beyni şiiri sever. Şiir yapışkan bir madde gibidir. Bu şiiri ezberleyeceksiniz ve beş yıl sonra Village Inn’de karşılaşlığımızda bâna, ‘Bay Stessman,’ diyeceksiniz. “*Gidilmeyen Yol* hâlâ hatırlımda. Dinleyin... Sararmış ağaçlarla dolu bir ormanda yol ikiye ayrıldı...”

Bu sözlerle birlikte bir sonraki sıraya doğru yürüdü. Park rahatladı.

“Bu arada sakın kimse *Gidilmeyen Yol* şiirini seçmeye kalkmasın çünkü o şiiri duymaktan bıktım. Shel Silverstein’ı seçmek de yasak. O büyük bir şair ama siz artık birinci sınıf öğrencisi değilsiniz. Bu odadaki herkes yetişkin. Yetişkinlere uygun bir şiir seçin... Tavsiyem tercihinizi *romantik* bir şiirden yana kullanmanız. Böyle bir şiirin pek çok faydasını görürsünüz.”

Bay Stessman yeni gelen kızın sırasının yanından geçti ama kız pencereden dışarı bakmaya devam etti.

“Elbette tercih sizin. *Ertelenen Hayal*’ı de seçebilirsiniz. Eleanor?” Kız dalgın bir ifadeyle ona doğru döndü. Bay Stessman kızı iyice yaklaştı. “Sen bu şiiri seçebilirsin, Eleanor. Dokunaklı sözlere sahiptir ve gerçeği anlatır. Ama hayatı karşına kaç kez bu şiiri okuma fırsatı çıkar ki? Evet. Seçtiğiniz şiir size bir şeyler vermelii. Bir başkasına duygularınızı ifade etmenize yardımcı olmalı.”

Park ezberlemesi kolay olduğu için kafiyeli bir şiir seçmeye karar verdi. Bay Stessman’ı severdi, gerçekten severdi ama onun bu kadar coşkulu olmasından hoşlanmıyordu. Park, Bay Stessman sınıfta o an olduğu gibi bir ortam yarattığında onun adına utanlığını hissediyordu.

“Yarın kütüphanede buluşacağız,” dedi Bay Stessman tekrar masasına giderek. “Yarın çalışmamızın ilk ürünlerini toplayacağız.”

Zil çaldı. Tam zamanında.

6

leanor

“Dikkat etsene, türbanlı.”

Tina, Eleanor'u sertçe itip yanından geçerek otobüse atladı.

Beden dersindeki diğer herkes Eleanor'a Mankafa diyordu ama Tina artık ona Türbanlı ve Kanlı Mary demeye başlamıştı. O gün soyunma odasında, “Kafana bir turban sarmış gibi göründüğün için,” diyerek bunun sebebinin açıklamıştı.

Eleanor'un girdiği beden dersinde Tina'nın da olması şaşılacak bir şey sayılmazdı çünkü spor, cehennemin bir uzantısıydı ve Tina da kesinlikle bir zebaniydi. Tuhaf görünümlü, minyatür bir zebani. Oyuncak gibi bir zebani. Ya da bir çay fincanı gibi. Ayrıca daha düşük rütbeli zebanilerden oluşan ve bir örnek eşofman giyen bir çetenin başındaydı.

İşin gerçeği, bu dersi alan herkesin eşofmanı ayniydi.

Eleanor eski okulundaki beden derslerinde *sort* giymek zorunda olmaktan nefret ederdi. (Vücutunun en sevmediği kısmı

bacaklarıydı.) Ama kuzeyde öğrenciler beden derslerinde *tulum* giyiyorlardı. Polyester tulumlar. Alt kısmı kırmızı, üst kısmı kırmızı üzerine beyaz çizgili olan bu tulumların önü boydan boyaya fermuarlıydı.

“Kırmızı sana hiç yakışmıyor, Mankafa,” demişti Tina Eleanor eşofmanını ilk kez üzerine geçirdiğinde. Diğer kızlar bu sözlere kahkahalarla gülmüşti; Tina’dan nefret eden zenci kızlar bile. Eleanor'a gülmek, Martin Luther King'in bahsettiği yüce dağın zirvesine ulaşmak gibi bir seydi.²

Eleanor, Tina'nın onu iterek yanından geçmesinin ardından otobüse binmekte acele etmedi. Yine de koltuğuna o budala Asyalı çocuktan önce yerleşti. Bu da çocuğun pencere kenarındaki koltuğuna geçebilmesi için yerinden kalkacağı anlamına geliyordu. Bu kesinlikle rahatsız edici bir durum olacaktı. Yaptıkları otobüs seyahati başlı başına rahatsız ediciydi. Otobüs ne zaman bir çukura girse Eleanor kendini resmen çocuğun kucağında buluyordu.

Belki günün birinde otobüse binen bir öğrenci okulu bırakır ya da düşüp ölürdü ve Eleanor da Asyalı çocuktan uzak bir koltuğa geçerdi.

En azından çocuk onunla sohbet etmeye falan kalkışmıyordu. Ya da ona bakmaya.

Daha doğrusu Eleanor öyle olduğunu *tahmin ediyordu* çünkü kendisi de ona bir kez olsun baktı.

Bazen onun ayakkabılarına bakıyordu. Ayakkabıları güzeldi. Bazen de okuduğu kitabı görmek için başına ona doğru çeviriyordu.

Çocuğun elinde her zaman bir çizgi roman oluyordu.

Eleanor otobüse asla kitap getirmiyordu. Tina'ya ya da başka birine başına öne eğmiş halde yakalanmak istemiyordu.

2 Martin Luther King son konuşmasında Tanrı'nın onu bir dağın zirvesine gönderdiğini ve o zirveden Vadedilen Toprakları gördüğünü söylemiştir. (ç.n.)

park

Her gün aynı kişiyle yan yana oturup da onunla tek bir kelime bile konuşmamak yanlıtı. Söz konusu kişi tuhaf birisi olsa bile. (Gerçekten çok tuhaftı. O gün giysilerine iliştirdiği bütün o şekilli kumaş parçaları ve kurdelelerle Noel ağacına benzemişti.) Eve dönüş yolu bitmek bilmiyordu. Park kızdan ve diğer herkesten kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

“Hâlâ doboğunu³ giymedin mi dostum?”

Erkek kardeşi odasında tek başına akşam yemeğini yemeye çalışan Park’ı bir türlü rahat bırakmıyordu. Kapının önünde duran Josh tekvando dersi için çoktan hazırdı ve bir tavuk budunu mideye indirmekle meşguldü.

“Babam birazdan burada olur,” dedi lokmalarının arasında “ve senin hâlâ hazır olmadığını görürse sıcarız.”

Bir anda Josh’un ensesinde bitiveren anneleri, “Küfretmek yok, kaba adam,” dedi kafasına vurarak. Bunu yapabilmek için kolunu yukarı uzatmak zorunda kalmıştı. Josh babalarına benziyordu. Annelerini daha şimdiden on beş santim geçmişi. Park’ı da on santim.

Bu kesinlikle berbat bir şeydi.

Park, Josh’u odadan dışarı itti ve kapıyı gürültüyle çarparak kapadı. Büyük kardeş olarak konumunu korumak için izlediği strateji, aralarındaki boy farkı giderek artmasına rağmen Josh’a onun kılıçına hâlâ bir tekme atabilmiş gibi davranıştı.

Tekvandoda da onu *yeniyordu* ama bunun sebebi Josh’un, vücut yapısının avantajından faydalananmadığı her sporda sabırsız davranışmasıydı. Lise futbol takımının kaptanı onun küçükler liginde oynadığı maçları daha şimdiden takip etmeye başlamıştı.

Park doboğunu üzerine geçirirken yakın bir zamanda kardeşinden kiiçülenleri giymek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Belki

³ Tekvando kıyafeti. (ç.n.)

Josh'un Husker futbol takımının tişörtlerinin üzerine keçeli kalemlle Husker Du yazdı. Ya da belki bununla uğraşması gerekmezdi. Belki boyu bir altmış olarak kalır ve şu an sahip olduklarıdan başka giysiye ihtiyaç duymazdı.

Chuck Taylor'larını ayağına geçirip akşam yemeğini mutfağa götürdü ve tezgâhın üzerinde yemeye başladı. Annesi bir el bezi yardımıyla Josh'un beyaz ceketindeki yemek sosu lekesini çıkarıtmaya uğraşıyordu.

“Mindy?”

Park'ın babası akşamları eve hep bu şekilde, komedi dizilerindeki aile babaları gibi girerdi. Annesi de ona bulunduğu yerden seslenirdi: “Buradayım!”

Sadece telaffuzu farklı olurdu: “Buladayım!” Belli ki Kore'den yeni gelmiş gibi konuşmaktan asla vazgeçmeyecekti. Bazen Park, aksanını kocası bundan hoşlandığı için özellikle düzeltmediğini düşünüyordu. Öte yandan annesi, yaşadığı ülkeye her açıdan uyum sağlamak için büyük çaba harciyordu. Doğma büyümeye oralıymış gibi konuşma imkânı olsa bunu mutlaka yapardı.

Park'ın babası hızlı adımlarla mutfağa dalıp karısını kollarının arasına aldı. İkiisinin her gece yaptığı şeylerden biri de buydu. Etrafta kim olduğuna baksızın ulu orta sevişirlerdi. Bu bir Tepeöz'ün minik bir oyuncak bebekle sevişmesini izlemeye benzerdi.

Park kardeşinin kolunu tuttu. “Hadi gel, gidiyoruz,” dedi. Arabada bekleyebilirlerdi. Babaları devasa doboğunu giyip az sonra yanlarında olacaktı.

leanor

Eleanor akşam yemeğini bu kadar erken saatte yemeye hâlâ alışamamıştı.

Bu gelenek ne zaman başlamıştı? Eski evlerindeyken hep birlikte yemek yerlerdi; Richie bile masada olurdu. Eleanor, Richie'yle aynı masada oturmak zorunda kalmadığı için şikayet edecek değildi.

Ama şimdi anneleri sanki Richie gelmeden önce herkesin gözden uzak bir yere çekilmesini istiyordu.

Richie için farklı bir yemek bile hazırlıyordu. Çocuklar kızarmış peynir yerken Richie biftek yiyyordu. Eleanor kızarmış peynir yemekten de şikayetçi değildi. Fasulye çorbasına, fasulyeli pilava ve yumurtalı fasulyeye ara vermek güzeldi.

Eleanor yemeklerden sonra çoğunlukla kitap okumak üzere odasına çekiliyordu ama ufaklıklar dışarı çıkmayı tercih ediyordu. Hava soğuyup erken kararmaya başladığında ne yapacaklardı? Hep birlikte yatak odasına mı saklanacaklardı? Bu çılginlıktı. *Anne Frank'in Hırsız Defteri*'ndeki gibi bir çılginlıktı.

Eleanor ranzadan aşağı inip kırtasiye malzemelerinin durduğu kutuyu aldı. Tekrar yukarı çıktığında o aptal, tekir kediyi bir kez daha yatağında buldu. Kediyi kovaladı.

Üzüm kutusunu açıp kırtasiye malzemelerini gözden geçirdi. Uzun zamandır eski okulundaki arkadaşlarına mektup yazmak istiyordu. Okuldan ayrılrken kimseyle vedalaşma fırsatı bulamamıştı. Annesi ansızın ortaya çıkıp, "Eşyalarını topla, eve dönüyorsun," diyerek Eleanor'u sınıftan dışarı sürüklememıştı.

Çok mutlu görünüyordu.

Eleanor da çok mutluydu.

Doğrudan kuzeye gidip Eleanor'u okula kaydettirmişler ve yeni eve dönüş yolunda Burger King'e uğramışlardı. Annesi sürekli Eleanor'un elini sıkmış ve Eleanor da onun bileğindeki çürükleri fark etmemiş gibi davranmıştı.

Eleanor bunları düşündüğü sırada yatak odasının kapısı açıldı ve küçük kız kardeşi kucağında kediyle içeri girdi.

"Annem evin hava alması için odanın kapısını açık tutmamızı istiyor," dedi Maisie. Evdeki her pencere açıktı ama içeride en ufak bir esinti yoktu. Odanın kapısı açık durduğunda Eleanor kanepede oturan Richie'yi görebiliyordu. Yatacta onu göremeyeceği şekilde ayağı doğru kaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Maisie.

"Mektup yazıyorum."

"Kime?"

“Henüz karar vermedim.”

“Ben de yanına gelebilir miyim?”

“Hayır.” Eleanor’ın o an için düşündüğü tek şey kutusunun güvenliğini sağlamaktı. Maisie’nin renkli kalemleri ve boş kâğıtları görmesini istemiyordu. Ayrıca ruhunun bir parçası Richie’nin kucağına oturduğu için onu hâlâ cezalandırmayı arzuluyordu.

Geçmişte böyle bir şey asla yaşanmazdı.

O Eleanor’u evden kovmadan önce kardeşler Richie’ye karşı birlik olmuşlardı. Belki içlerinde ondan en fazla nefret eden ve bunu en açık şekilde gösteren Eleanor’du ama bu konuda Ben’in, Maisie’nin, hatta Fare’nin bile desteğini alıyordu. Fare, Richie’nin sigaralarını çalıp sakladı. Yatak yaylarının harekete geçtiğini duyduklarında annelerinin yatak odasının kapısını tıklatmaya gönderdikleri kişi de hep Fare olurdu.

Yatak yaylarının sesinden daha fazlasını, çığlık ve feryatları duyduklarında beş kardeş Eleanor’un yatağında birbirlerine sarılırlardı. (Eski evlerinde her birinin ayrı yatağı vardı.)

Maisie o zamanlar Eleanor’un sağ kolunu yaktı. Fare ağladığında, Ben’in yüzü donuklaştığında, Maisie ve Eleanor göz göze gelirdi.

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Eleanor.

“Ondan öyle çok nefret ediyorum ki ölmесini istiyorum,” dedi Maisie de.

“Keşke işteyken bir merdivenden yuvarlansa.”

“Keşke ona bir kamyon çarpsa.”

“Bir çöp kamyonu.”

“Evet,” dedi Maisie dişlerini gıcırdatarak. “Kamyondaki çöpler cesedinin üzerine yiğilsa.”

“Sonra bir de *üzerinden* otobüs geçse.”

“Evet.”

“Keşke o otobüste ben de olsam.”

Maisie kucağındaki kediyi tekrar Eleanor’un yatağına bırakarak, “Yukarıda uyumayı seviyor,” dedi.

“Ona sen de mi baba demeye başladın?” diye sordu Eleanor.

“O artık bizim babamız,” dedi Maisie.

Eleanor gece yarısı uyandı. Richie oturma odasındaki açık duran televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Eleanor banyoya giden yolu adeta nefes almadan yürüdü ve sifonu çekmekten korktu. Odasına döndüğünde kapıyı kapadı. Esintinin canı cehennemeydi.

7

park

“Kim’e çıkışma teklif edeceğim,” dedi Cal.

“Sakın böyle bir şey yapma,” dedi Park.

“Nedenmiş o?” Kütüphanedeydiler ve aslında bir şiir bulmaları gerekiyordu. Cal daha şimdiden Julia isimli bir kız ve onun “eriyen giysileriyle” ilgili kısa bir şiirde karar kılmıştı. (“Duygusuz bir şiir,” demişti Park. “Öyle olması mümkün değil,” diye karşı çıkmıştı Cal. “Üç yüz yıl önce yazılmış.”)

“Çünkü o Kim,” dedi Park. “Kim’e çıkışma teklif edemezsin. Ona bir baksana.”

Kim kendisi gibi havalı iki kızla birlikte yan masada oturuyordu.

“Şuna bak,” dedi Cal, “seksapelin ta kendisi.”

“Tanrım,” dedi Park. “Tam bir aptal gibi konuşuyorsun.”

“Ne? Seksapel diye bir kelime var.”

"Ama sen bu kelimeyi *Thrasher*⁴ dergisinde gördün değil mi?"

"İnsanlar kelime dağarcıklarını böyle genişletiyorlar, Park," dedi Cal bir şiir kitabı vurarak. "Okuyarak."

"Şansını fazla zorluyorsun."

Cal çantasından bir kurutulmuş sosis çıkarıp başıyla Kim'i işaret ederek, "O seksapelin ta kendisi," diye tekrarladı.

Park, Kim'e bir kez daha baktı. Kısa, sarı saçları ve dalgalı, sık perçemleri vardı. Okulda Swatch marka saat takan tek öğrenci oydu. Kim asla yaşılmayacak türde bir kızdı. Cal'la göz göze gelmeyi bile istemezdi. Onun, şanına leke sürmesinden korkardı.

"Bu yıl benim yılım olacak," dedi Cal. "Bir kız arkadaş edineceğim."

"Ama bu kız büyük ihtimalle Kim olmayacak."

"Neden olmasın? Daha azıyla yetinmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Park başını kaldırıp ona baktı. Cal fena bir çocuk sayılmazdı. Barney Moloztaş'ın uzun boylu bir versiyonu olduğu söylenebilirdi. Dişlerine daha şimdiden kurutulmuş sosis parçacıkları takılmıştı.

"Kendine başka kız bul," dedi Park.

"Boş versene. Şansımı en iyisinde deneyeceğim. Sana da bir kız bulacağım."

"Teşekkürler ama kalsın," dedi Park.

"Dördümüz birlikte çıkacağız," dedi Cal.

"Hayır."

"Impala'yla."

"Boşuna heveslenme." Babası Park'ın ehliyet alması konusunda otoriter bir tutum sergilemeye karar vermiş ve dün gece onun önce vites kullanmayı öğrenmesi gerektiğini açıklamıştı. Park bir şiir kitabı daha açtı. İçinde sadece savaşla ilgili şiirler olduğunu görünce tekrar kapadı.

"Ben senin tadına bakmak isteyen bir kız tanıyorum," dedi Cal. "Anlaşılan *birileri* hummaya tutulmuş⁵."

⁴ Aylık kaykay dergisi. (ç.n.)

⁵ Beyaz tenli birinin siyah tenli birine aşık olduğunu belirten bir deyim. (ç.n.)

"Sen ırkçılık yapmayı bile bilmiyorsun," dedi Park bakışlarını yukarı çevirerek. Cal başıyla kütüphanenin en uzak noktasını işaret ediyordu. Yeni gelen kız orada oturmuş, doğrudan onlara bakıyordu.

"Biraz iri bir kız ama Impala oldukça geniş bir araba," dedi Cal.

"Özellikle bana bakmıyor. Her zamanki gibi sadece gözü dalmış. Seyret." Park ona el salladı ama kız gözünü bile kırpıştırmadı.

Kızın otobüse ilk kez bindiği günden beri Park onunla sadece bir defa göz göze gelmişti. Bu bakışma bir önceki hafta tarih derinde gerçekleşmişti ve kız gözleriyle âdetâ onun gözlerini oymuştu.

Park o gün, *sana bakılmasını istemiyorsan saçlarına sahte bakılı yemine benzer süsler takma*, diye düşünmüştü. Kızın takılarını koyduğu kutu ağızına dek ıvır zıvır dolu olmaliydi. Gerçi giydiği her şeyin tuhaf olduğu da söylenenemezdi.

Park onun üzerinde çilek resimleri olan Vans ayakkabılarnı beğenmişti. Ayrıca dikkat çekmeyeceğini bilse kızın yeşil deri ceketinin bir benzerini kendisi de giymek isterdi.

Peki, kız bu haldeyken dikkat çekmeyeceğini mi düşünüyordu?

Park sabahları o otobüse binmeden önce kendini onu görmeye hazırlıyor ama bunu asla tam anlamıyla başaramıyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Cal.

"Hayır," dedi Park çabucak. "Sadece aynı otobüsteyiz. Tuhaf bir kız."

"Humma gerçek bir hastalıktır," dedi Cal.

"Sadece siyahlar için. Siyahlardan hoşlananlar için. Ayrıca ben bunun bir iltifat olduğunu düşünmüyorum."

"Sizin soyunuz da ormandan geliyor," dedi Cal, Park'ı işaret ederek. "Kıyamet filmini seyretmedin mi?"

"Bence Kim'e çıkma teklif etmelisin," dedi Park. "Bu gerçekten de harika bir fikir."

leanor

Eleanor e.e. cummings kitapları için bir dükkândaki son lahana bebeği kapmak için verilen mücadeleye benzer bir mücadele verme

niyetinde değildi. Afro-Amerikan edebiyatı bölümünde boş bir masa buldu.

Bu okulla ilgili boktan şeylerden biri de buyudu; “kötü şeylerden biri” diye düzeltti kendi kendini.

Okuldaki öğrencilerin büyük kısmı zenciydi ama ileri seviye ders alanların çoğu beyazdı. Bu öğrenciler Omaha'dan geliyordu. Flats'te yaşayan ve normal derslere devam eden diğer beyaz öğrencilerse şehrin öbür yakasından.

Eleanor daha fazla ileri seviye ders görmek istedir. Beden eğitiminin bile ileri seviye olmasını istedir.

Sanki öyle olsa o derse kabul edilebilmiş gibi. Mekik çekmeyi biceremeyen diğer bütün şişman kızlar gibi herhalde onu da önce jimnastiğe hazırlık dersine alırlardı.

Her halükarda ileri seviye öğrenciler ister zenci, ister beyaz tenli, ister Asyalı olsun, diğerlerinden daha iyiydi. Belki onlar da diğer herkes kadar gaddardı ama başlarını belaya sokmaktan çekiniyorlardı. Belki de diğer herkes kadar gaddar olmalarına rağmen insanlara kibar davranışacak, otobüste yaşıtlara ve kadınlara yer verecek şekilde yetiştirilmişlerdi.

Eleanor edebiyat, tarih ve coğrafya derslerini ileri seviyede alıyor ama günün geri kalan kısmını Deliler Şehri'nde geçiriyordu. Gördüğü ileri seviye derslerden atılmamak için büyük ihtimalle daha fazla çalışması gerekecekti.

Kafesteki Kuş isimli bir şiiri defterine geçirmeye başladı. Hoş bir şiirdi. Kafiyeliydi.

8

park

Kız onun çizgi romanını okuyordu.

Park önce bunu hayal ettiğini düşündü. Kızın gözlerini sürekli üzerinde hissediyor ama dönüp baktığında onun başını öne eğmiş olduğunu görüyordu.

Nihayet onun aslında kucağına baktığını anladı. Kötü bir niyeti yoktu. Sadece kucağındaki çizgi romanı okuyordu; Park onun gözlerini hareket ettirdiğini görebiliyordu.

Kızıl saçlı birisinin kahverengi gözlere sahip olabileceği hiç aklına gelmemiştir. (Birisinin saçlarının *bu kadar* kırmızı, teninin ise *bu kadar* beyaz olabileceği de.) Yeni gelen kızın gözleri Park'ın annesinin gözlerinden bile koyuydu. O kadar koyuydu ki yüzünde iki delik varmış gibi görünüyordu.

Bu sözler kızın gözlerinin kötü olduğunu düşündürtebilirdi ama gerçek öyle değildi. Onunla ilgili en iyi şey gözleri bile olabi-

lirdi. Kızın gözleri Park'a, telepati yeteneğini kullanırken gözleri donuklaşmış kararan *X-Men* karakteri Jean Grey'i hatırlatıyordu.

O gün kızın üzerinde her yerinde deniz kabukları olan dev bir erkek gömleği vardı. Gömleğin orijinal yakası şu diskolarda giyilen gömlekler gibi geniş olmalıydı çünkü yakasını kesmişti ve kenarlarından ipler sarkıyordu. Atkuyruğu topladığı saçlarının etrafına kocaman, polyester bir kurdele gibi duran bir erkek kravatı dolamıştı. Bu haliyle çok komik görünüyordu.

Ve Park'ın çizgi romanına bakıyordu.

Park ona bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Zaten hep sadece "merhaba" ya da "affedersin" bile olsa ona bir iki kelime laf etmesi gerektiğini hissi taşıyordu. Ama ona içinden küfrettiği günden beri kızla tek bir kelime bile konuşmamışlardı ve bunu şimdi yapması geri dönüşü olmayan bir şekilde tuhaf kaçardı. Yarım saat okula giderken, yarım saat eve dönerken olmak üzere günde sadece bir saat için.

Park bir şey söylemedi. Yaptığı tek şey kucağındaki çizgi romanı iyice açmak ve sayfaları daha ağır çevirmek oldu.

eleanor

Eleanor eve döndüğünde annesi son derece yorgun görünüyordu. Her zamankinden daha yorgun. Fazla sert ve patlamaya hazır.

Ufaklıklar okuldan dönüp hisimla eve girdiklerinde Ben ve Fare'nin bir oyuncak için kavga etmeleri gibi aptalca bir sebep, bardağı taşırın son damla oldu ve anneleri, Eleanor da dahil olmak üzere hepsini kapıdan dışarı kovdu.

Eleanor kendini bir anda dışında bulunca öylesine afalladı ki bir süre eşiğte durup Richie'nin Rottweiler cinsi köpeğine baktı. Richie köpeğe eski karısı Tonya'nın ismini vermişti. Eleanor normalde bir insanı mideye indirebilecek Tonya'yı —köpek olan Tonya'yı— bir kez olsun tam anlamıyla uyanık halde görmemişti.

Dönüp kapıyı çalmayı denedi. "Anne! Bırak da içeri gireyim. Henüz banyo bile yapmadım."

Banyoya çoğunlukla okuldan döndükten hemen sonra, Richie eve gelmeden girerdi. Kapısız bir banyoyu kullanmak tam bir stres kaynağıydı, özellikle de birisi kapı yerine geçen çarşafı boydan boyaya yırtmış olduğunu için.

Annesi onu umursamadı.

Çocuklar daha şimdiden oyun parkına geçmişlerdi. Yeni evleri Ben, Fare ve Maisie'nin gittiği ilkokulun hemen yanındaydı ve okulun oyun parkı da arka bahçelerinin az ötesindeydi.

Eleanor aklına yapacak başka bir şey gelmediği için Ben'i görebileceği bir yere, parktaki salıncaklara doğru yürüdü ve birine oturdu. Hava nihayet ceket giymeyi gerektirecek kadar soğumuştu. Eleanor üzerinde bir ceket olmasını isterdi.

"Hava dışında oynamanıza izin vermeyecek kadar soğuduğunda ne yapacaksınız?" diye sordu Ben'e. Oğlan cebindeki oyuncak arabaları çıkarıp toprak zemine sıralamakla meşguldü.

"Geçen yıl babam bizi her akşam saat yedi buçukta yatağa gönderdi."

"Tanrım. Seni de mi? Ona niye baba deyip duruyorsunuz ki?" Eleanor sesinin öfkeli çekmamasına özen göstermeye çalıştı.

Ben omuzlarını silkti. "Sanırım annemle evli olduğu için."

"Evet ama eskiden ona asla öyle hitap etmezdim." Eleanor salıncığın zincirlerinde gezdirdiği ellerini kokladı. "Sen onu baban gibi hissedebiliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Ben kayıtsız bir sesle. "Bahsettiğin şey nasıl bir duygú ki?"

Eleanor'dan cevap alamayan Ben arabalarını yerleştirmeye devam etti. Saç tıraşına ihtiyacı vardı; kızılı çalan sarı saçları kıvrılarak ensesinden aşağı iniyordu. Eleanor'a ait eski bir tişört ve annelerinin kesip şort yaptığı kadife bir pantolon giymişti. Parkta araba oynayacak yaşı geçmişti; on birine basmıştı. Onun yaşındaki çocukların geceleri ya basketbol oynuyor ya da grup halinde parkın köşesinde takılıyordu. Eleanor onun ergenliğe geç gireceğini umdu. Kaldıkları evde bir delikanlıının yaşammasına yetecek kadar yer yoktu.

"Ona baba dememiz hoşuna gidiyor," dedi Ben arabaları dizmeye devam ederek.

Eleanor baktılarını parka çevirdi. Fare futbol topu olan bir grup çocukla oynuyordu. Maisie de bebeği alıp arkadaşlarıyla birlikte dolaşmaya çıkmış olmamıştı.

Eskiden bebeğe bakması gereken kişi Eleanor'du. Ona şimdi de bakabildirdi çünkü yapacak başka bir işi yoktu ama Maisie, Eleanor'un yardımını istemiyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Ben.

"Neden bahsediyorsun?"

"O insanlarla yaşamak."

Güneş ufku hemen üzerindeydi ve Eleanor sert baktılarını o yöne çevirdi.

"Fena değildi," dedi. Berbattı. Yalnızlık hissi veriyordu. Yine de buradan iyiydi.

"Başka çocuklar var mıydı?"

"Evet. Yaşları çok küçük olan üç çocuk vardı."

"Sen kendi odanda mı kalıyordun?"

"Savılır." Teknik anlamda Hickman'ların salonunu kimseyle paylaşması gerekmiyordu.

"Sana iyi davrandılar mı?" diye sordu Ben.

"Evet... evet. İyi insanlardı. Ama sizin kadar değil."

Hickman'lar ilk başta ona gerçekten iyi davranışmış ancak zamanla bunu yapmaktan yorulmuşlardı. Eleanor onların yanında sadece birkaç gün, belki bir hafta kalacaktı. Richie'nin sınırinin yarışmasını ve onun eve dönmesine izin vermesini bekliyorlardı.

Bayan Hickman, Eleanor'un onlarla kalmaya başladığı ilk gece kanepeyi yatak haline getirirken, "Bir pijama partisinden farksız olacak," demişti. Bayan Hickman, yani Tammy Eleanor'un annesinin lise arkadaşıydı. Eleanor'un evindeki televizyonun üzerinde Hickman'ların bir düğün fotoğrafı duruyordu. Eleanor'un annesi düğünde başnedimeydi ve üzerinde koyu yeşil bir elbise, saçlarında beyaz bir çiçek vardı.

Annesi ilk başta neredeyse her gün okuldandan sonra Hickman'ların evini aramıştı. Birkaç ayın ardından bu aramalar kesilmişti. Sonradan Richie faturayı yatırmadığı için evdeki telefonun kapatıldığı ortaya çıkmıştı. Ancak Eleanor'un bir süre bundan haberi olmamıştı.

Bay Hickman karısına sürekli, "Resmî mercilere haber vermeliyiz," diyordu. Eleanor'un onları duyamayacağını düşünüyordu ama yatak odaları salonla bitişikti. "Bu şekilde devam edemez, Tammy."

"Bu onun suçu değil, Andy."

"Onun suçu olduğunu söylemiyorum. Sadece anlaşmamız bu şekilde değildi."

"Bize sorun olmuyor."

"O bizim çocuğumuz değil."

Eleanor o günden sonra onlara eskisinden daha az sorun olmaya çalıştı. Bir odada bulunup da arasında hiç iz bırakmamayı denedi. Televizyonu asla açmadı ya da telefonu kullanmak istemedi. Yemeklerde tabağını ikinci kez doldurmalarını söylemedi. Tammy ve Bay Hickman'dan hiçbir talepte bulunmadı. Ergenlik çağında çocukların olmayan çift de onun bir şeylere ihtiyaç duyabileceğini bir kez olsun düşünmemedi. Eleanor, Tammy ve Bay Hickman'ın onun doğum gününü bilmemelerinden memnundu.

"Gittiğini düşündük," dedi Ben arabalardan birini toprakta sürek. Yüzünde göz Yaşlarını güçlükle tutan bir insanın ifadesi vardı.

"Sizi şüpheciler sizi," dedi Eleanor oturduğu salıncığı sallayarak.

Bakışları bir kez daha Maisie'yi aradı ve onun yaşça daha büyük oğlanların basket oynadığı alana yakın bir yerde oturduğunu gördü. Eleanor bu oğlanların çoğunu okul otobüsünden tanııyordu. O budala Asyalı çocuk da oradaydı ve Eleanor'un tahmin ettiğinden çok daha yükseğe zıplayabiliyordu. Siyah bir bermuda şort ve üzerinde "Çılgınlık" yazan bir tişört giymişti.

"Ben gidiyorum," dedi Eleanor salıncaktan inip elini Ben'in kafasına bastırarak. "Ama temelli değil. Boşuna telaşlanma."

Eve dönüp annesinin bir şey söylemesine fırsat tanımadan mutfak kapısından içeri girdi. Richie oturma odasındaydı. Eleanor bakışlarını doğrudan karşıya dikip onunla televizyonun arasından geçti. Keşke üzerinde bir ceket olsaydı.

9

park

Park kızı şiir konusunda iyi iş çıkardığını söyleyecekti.

Aslında bu sözler fazlaıyla yetersiz kalırdı. Sınıfta seçtiği şiiri bir görevi yerine getiriyormuş gibi okumayan tek kişi oydu. Şiiri adeta nefes alan bir varlık haline dönüştürmüştü. Ruhundan kopup dudaklarından dökülen bir varlık haline. Okumaya devam ettiği süre boyunca kimse gözlerini ondan ayıramamıştı. (Çoğu zaman bakışlarını ondan ayırmakta güçlük çeken Park bile ona hiç bu kadar uzun süre bakmamıştı.) Şiiri tamamladığında birkaç kişi onu alkışlamış ve Bay Stessman da ona sarılmıştı ki bu bir öğretmenin iş ahlakına tamamen aykırıyordu.

"Hey. Edebiyat dersinde iyi iş çıkardın." Park kızı bu sözleri söylemeye niyetliydi.

Ya da belki, "Edebiyat dersinde aynı sınıfdayız. Okuduğun şiir güzeldi," derdi.

Ya da, "Sen de Bay Stessman'ın simfindasın değil mi?" diye sorardı. "Evet, bunu tahmin etmiştim."

Park çarşamba günü tekvando dersinden sonra kendine birkaç çizgi roman seçti ama onları okumak için perşembe sabahını bekledi.

leanor

O budala Asyalı çocuk Eleanor'un onun çizgi romanlarını okuduğunu gayet iyi biliyordu. Bazen ne kadar kibar olduğunu göstermek istermiş gibi sayfayı çevirmeden önce Eleanor'a bakmayı bile ihmal etmiyordu.

Bu çocuğun otobüsteki iblislerden olmadığı kesindi. Çocuk birlikte seyahat ettikleri öğrencilerin hiçbiriyle konuşmuyordu. (Özellikle de Eleanor'la.) Ama bir şekilde diğerleriyle uyum sağlamayı başarmıştı çünkü onun yanma oturduğunda kimse Eleanor'la uğraşmıyordu. Tina bile. Bu durum Eleanor'un gün boyu onun yanında olmak istemesine neden oluyordu.

O sabah Eleanor otobüse bindiğinde nedense onun kendisini beklediğini hissetti. Elinde tuttuğu *Watchmen* isimli çizgi roman öylesine çirkin bir kapağa sahipti ki Eleanor ona gizlice göz atma zahmetine bile girmek istemedi. Daha doğrusu gizlice okuma zahmetine. Her neyse işte.

(Eleanor içinde olup bitenleri tam olarak kavrayamasa da çocuğun okuduğu çizgi romanlar arasında en çok *X-Men*'i seviyordu. *X-Men* hastanede geçen dizilerden bile karmaşıktı. Eleanor'un, Scott Summers ve Cyclops'un aynı kişi olduğunu anlaması birkaç haftayı bulmuştu ve Phoenix'in sorununun ne olduğunu da hâlâ çözmemiştir).

Ama Eleanor'un yapacak başka bir işi yoktu, bu yüzden bakışlarını o çirkin kapaklı çizgi romanda gezdirdi. Sonra birden kendini onu okurken buldu. Çok geçmeden okula ulaştılar. Bu kesinlikle garipti çünkü henüz romanın yarısına bile gelmemişlerdi.

Ayrıca sinir bozucuydu çünkü şimdi çocuk kitabın geri kalanını okulda bitirecek ve eve dönerken eline *ROM* gibi sıkıcı bir çizgi roman alacaktı.

Ama öyle olmadı.

Asyalı çocuk Eleanor'un o gün öğleden sonra otobüse binme- siyle birlikte *Watchmen*'in sabah kaldıkları sayfasını açtı.

Eleanor'un ineceği durağa geldiklerinde ikisi hâlâ çizgi romanı okumakla meşguldü. Kitapta çok fazla olay yaşanıyordu ve birlikte her çizgi kareye dakikalarca bakıyorlardı. Nihayet Eleanor otobüsten inmek üzere ayağa kalktığında çocuk kitabı ona uzattı.

Eleanor buna öylesine şaşırdı ki kitabı çocuğa geri vermek istedî ama o başını çoktan başka yöne çevirmiştir. Eleanor kitabı gizli bir şeymiş gibi diğer kitaplarının arasına sıkıştırdıktan sonra otobüsten indi.

O gece ranzanın üst katında uzanıp çelimsiz, yaşılı kediyi okşayarak romanı üç kez daha okudu. Sonra başına kötü bir şey gelmemesi için onu üzüm kutusunun içine sakladı.

park

Ya kız kitabı geri vermezse?

Ya onu kendisinden böyle bir istekte bulunmayan ve büyük ihtimalle Alan Moore'un kim olduğunu bile bilmeyen bir kız'a verdi diye, *Watchmen*'in ilk sayısını tamamlama fırsatı bulamazsa?

Kızın kitabı Park'a geri vermemesi durumunda ödeşmiş olacaklardı. Bu daha önce yaşadıkları "lanet-olsun-otur-işte" olayını telafi edecekti.

Tanrım... Hayır, etmeyecekti.

Peki, kız kitabı *geri verirse* ne olacaktı? Park ona ne diyecekti? Teşekkür mü edecekti?

eleonor

Eleanor otobüsteki yerine geçtiğinde çocuk pencereden dışarı bakıyordu. Ona çizgi romanı uzattı, çocuk da aldı.

10

leanor

Eleanor *bir sonraki sabah* otobüse bindiğinde koltuğunda üst üste duran birkaç çizgi roman buldu. Onları alıp yerine oturdu. Çocuk çoktan okumaya başlamıştı.

Eleanor çizgi romanları kitaplarının arasına yerleştirdip pencereden dışarı baktı. Nedenini bilmiyordu ama bu kitapları çocuğun yanında okumak istemiyordu. Bu tıpkı onun kendisini yemek yerken seyretmesine izin vermek gibiydi. Bu... bu ona bir şeyleri itiraf etmek gibiydi.

Ama romanlar gün boyu aklından çıkmadı ve eve varır varmaz ilk işi yatağına tırmanıp onlara bakmak oldu. Hepsinin başlığı aynıydı; *Bataklık Canavarı*.

Yatağında bağıdaş kurup akşam yemeğini yerken çizgi romanların üzerine bir şey dökmemeye özen gösterdi çünkü hepsi de el değimemiş gibiydi. Sayfalarının kenarları bile kıvrılmamıştı. (Budala ama mükemmel Asyalı çocuk.)

O gece ufaklıklar uyuduğunda romanları okuyabilmek için ışığı açtı. Kardeşlerinin uykusu fazlaıyla ağırdı. Ben uyurken konuşuyor ve Maisie ile bebek de horluyordu. Fare yatağı ıslatmıştı; bu gürültü yaratmamıştı ama ortamın huzurunu bozmaya yetmişti. Her halükârda çocukların ışıkta rahatsız olmamışlardı.

Eleanor, Richie'nin yan odada televizyon seyrettiğini hayal meyal fark etmişti, bu yüzden o yatak odasının kapısını ardına dek açtığından neredeyse yataktan aşağı yuvarlanacaktı. Belli ki Richie'nin niyeti birilerini gece yarısı muziplik yaparken yakalamaktı ama sadece Eleanor'un kitap okuduğunu görünce homurdanıp çocukların uyuyabilmesi için ışığı kapamasını söyledi.

Eleanor, Richie'nin kapayı arkasından çarpmasıyla birlikte kalkıp ışığı kapadı. (Artık kimsenin üzerine basmadan yataktan kalkmayı öğrenmişti. Ufaklıklar o bunu yapabildiği için şanslıydılar çünkü sabahları yataktan her zaman ilk kalkan Eleanor oluyordu.)

İşığı kapatmasa da olurdu belki ama bunun için riske girmeye değmezdi. Bir kez daha Richie'nin yüzüne bakmak zorunda kalmak istemiyordu.

Richie tıpkı bir sığana benziyordu. Bir sığanın insana dönüşmüş haliydi. Don Bluth'un filmlerindeki acımasız karakterler gibi. Annesinin ona ne bulduğunu Tanrı bilirdi. Eleanor'un öz babası da tıpkı Richie gibi hırpanı bir görünüm sahipti.

Richie *bazen* her nasılsa banyo yapıp üzerine düzgün bir kıyafet geçirdiğinde ve günü ayık olarak tamamladığında Eleanor annesinin onu neden yakışıklı bulduğunu *az çok* anlayabiliyordu. Neyse ki bu sık sık olmuyordu. Böyle günlerde Eleanor banyoya girip parmağını ağızına sokarak kusmak istiyordu.

Her neyse. Eleanor hâlâ kitap okuyabildi. Pencereden içeri sızan ışık bunu yapması için yeterliydi.

park

Kız, Park'ın ona verdiği her kitabı yalayıp yutuyordu. Aldığının ertesi günü iade ettiği kitaplara hep kırılgan birer eşyaymış gibi davranıyordu. Değerli birer eşyaymış gibi. Üzerlerine sinen o koku olmasa onlara dokunduğunu bile tahmin etmek zordu.

Park'a iade ettiği her kitapta parfüm kokusuna benzer bir koku oluyordu. Bu koku Park'ın annesinin kullandığı parfüm kokusundan farklıydı (İmari). Kızın vücutuna sinen kokudan da farklıydı; o vanilya kokuyordu.

Ama çizgi romanların üzerine gül kokusu siniyordu. Bir gül bahçesinden çıkışmışlar gibi.

Kız, Park'ın Alan Moore serisini üç haftadan kısa bir süre içinde tamamlamıştı. Şimdi Park ona beşer beşer X-Men serisini veriyordu ve onun bu seriden hoşlandığından emindi çünkü ders kitaplarındaki müzik grubu isimleri ve şarkısı sözlerinin arasına çizgi romandaki karakterlerin isimlerinin eklediğini görmüştü.

Otobüste seyahat ederken hâlâ tek bir kelime bile konuşmuyorlardı ama şimdi aralarındaki sessizlik eskisi gibi zıtlaşmanın sebep olduğu bir sessizlik değildi. Tam olarak öyle sayılmasa da neredeyse dostçaydı.

Park o gün kızla konuşmak, ona verebileceği bir çizgi roman kalmadığını söylemek *zorundaydı*. Sabah uyyuyakalmış ve geceden çizgi romanları yanına almayı unutmuştu. Kahvaltı yapmaya ya da dışını fırçalamaya bile vakti olmamıştı ve kızın yanında oturacağı için bundan rahatsızlık duyuyordu.

Ama kız otobüse binip de ona bir önceki günün çizgi romanlarını verdığında Park'ın yaptığı tek şey omuzlarını silkmek oldu. Kız bakışlarını ondan kaçırıldı. İkisi de yere baktı.

O gün kızda yine o çirkin boyun bağı vardı. Bu sefer bileğine sarmıştı. Kolları, bilekleri, hatta ellerinin üstü bile altın rengi ve pembenin farklı tonlarında çillerle doluydu. Park'ın annesi fazlaıyla

kısa tırnaklara ve yenmiş etlere sahip olan bu elleri görse onları küçük bir oğlanın ellerine benzetirdi.

Kız bakışlarını kucağında duran ders kitaplarına çevirdi. Belki de Park'ın kendisine kızdığını düşünüyordu. Park da aynı şekilde onun mürekkep lekeleri ve süslü şekillerle dolu kitaplarına baktı.

“Eee,” dedi sonrasında ne söyleyeceğini bilemeyecek, “Smiths'i seviyor musun?” Konuşurken nefesinin kızın yüzüne gelmemesine özen gösteriyordu.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. Belki de ne demek istediğini anlayamamıştı. Park onun iri, yeşil harflerle “How Soon Is Now?”⁶ yazdığı kitabını işaret etti.

“Bilmem,” dedi kız. “Onları daha önce hiç dinlemedim.”

“Yani sadece insanlarda Smiths'i sevdığın *izlenimi mi* yaratmaya çalışıyorsun?” Park sesindeki kücümser ifadeyi gizlemeyi başaramamıştı.

“Evet,” dedi kız bakışlarını otobüste gezdirerek. “Etraftakileri etkilemeye çalışıyorum.”

Park kızın istemeden mi böyle ukalaca konuştuğunu bilmiyordu ama onun bu konuda herhangi bir çaba göstermediğinden de emindi. Aralarında soğuk bir hava esti. Park pencereye yanaştı. Kız da koridorun diğer tarafından dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Park edebiyat dersinde onunla göz göze gelmeye çalıştı ama kız başını çevirdi. Park onun kendisini görmezden gelmek uğruna dersi bile takip etmediğini düşündü.

Bay Stessman kızı sürekli konuşutmaya çalışıyordu. Artık sınıf uyuklamaya başladığında kurban olarak seçtiği kişi oydu. O gün *Romeo ve Juliet'*i tartışacaklardı ama kimse bu konuda bir şey söylemek istemiyordu.

“Romeo ve Juliet'in ölümlerine üzülmüş gibi görünmüyorsunuz, Bayan Douglas.”

“Üzülmek mi?” dedi kız. Gözlerini kısararak Bay Stessman'a baktı.

⁶ (İng.) “Zamanı geldi mi?” diye çevrilebilecek bir Smiths şarkısı. (ç.n.)

“Bunu üzülmeye değer bulmuyor musunuz?” diye sordu Bay Stessman. “İki genç âşık yerde cansız yatıyor. *Bugüne dek bundan daha açıklı bir hikâye yazılmadı.* Bu hikâye sizi etkilemiyor mu?”

“Sanırım hayır.”

“Siz bu kadar soğuk bir insan misiniz? Bu kadar vurdumduymaz misiniz?” Bay Stessman kızın sırasına eğilmiş, yalvarır gibi yüzüne bakıyordu.

“Hayır...” dedi kız. “Sadece bunun bir trajedi olduğunu düşünmüyorum.”

“*Trajedi tam olarak bu,*” dedi Bay Stessman.

Kız gözlerini devirdi. Boynunda Park’ın büyükannesinin kiliseye giderken taktığı tarzda iki ya da üç sıra sahte inci kolye vardı ve konuşurken bu kolyelerle oynayıp duruyordu.

“Ama onun bu iki âşıkla alay ettiği çok belli,” dedi.

“Kimin?”

“Shakespeare’in.”

“Lütfen izah edin...”

Kız tekrar gözlerini devirdi. Bay Stessman’ın dersi nasıl işlediğini çoktan çözmüştü.

“Romeo ve Juliet arzu ettikleri her şeyi elde edebilen iki zengin aile çocuğu. Şimdi de birbirlerini istediklerini düşünüyorkar.”

“Onlar birbirlerine âşık...” dedi Bay Stessman elini kalbine götürerek.

“Birbirlerini doğru düzgün tanımlıyorlar bile.”

“Bu ilk görüşte aşk.”

“Bu sadece ilk görüşte, ‘Ah, Tanrım ne kadar da hoş birisi’ diye düşünmek. Shakespeare, Romeo ve Juliet’in birbirlerine âşık olduklarına inanmamızı isteseydi daha ilk sahnede Romeo’nun Rosaline’e kafayı taktığını söylemezdi. O bu oyunda aşkla alay ediyor.”

“O halde bu oyun nasıl oldu da günümüze dek ulaştı?”

“Bilmem. Sebep Shakespeare’in iyi bir yazar olması olabilir mi?”

“Hayır!” dedi Bay Stessman. “Gerçek bir kalbe sahip olan bir başkası konuşsun. Bay Sheridan sizin göğsünüzde ne atıyor? Bize Romeo ve Juliet’in nasıl olup da dört yüz yıl boyunca hayatı kalmayı başardığını anlatır misiniz?”

Park sınıfı söz almaktan nefret ediyordu. Kız kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra başını çevirdi. Park yüzünün kızardığını hissetti.

Bağışlarını önündeki sıraya çevirip, "Çünkü..." dedi sessizce, "çünkü insanlar gençliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyorlar. Ve âşık olmanın."

Bay Stessman sırtını tahtaya yaslayıp sakalını sıvazladı.

"Öyle değil mi?" diye sordu Park.

"Ah, kesinlikle öyle," dedi Bay Stessman. "*Romeo ve Juliet*'in gelmiş geçmiş en sevilen oyun olmasının sebebinin bu olup olmadığını bilmiyorum. Ama evet Bay Sheridan. Size aynen katılıyorum."

Kız tarih dersinde Park'ın varlığının farkında bile degilmiş gibi davrandı ama zaten o güne dek hep öyle yapmıştı.

Park öğleden sonra otobüse bindiğinde onu koltuğunda buldu. Park'ın pencere kenarındaki yerine geçebilmesi için ayağa kalktı ve ilk kez bir şeyler söyleyerek onu şaşırttı. Alçak sesle konuşuyordu. Neredeyse fisıldayarak. Ama konuşuyordu.

"Bu daha çok bir istek listesi gibi," dedi.

"Ne?"

"Buraya dinlemek istediğim şarkı ya da grupları yazıyorum. İlginç bulduğum şeyleri."

"Smiths'i hiç dinlemediysen onlardan nasıl haberin oldu?"

"Bilmiyorum," dedi kız kendini savunmak istermiş gibi. "Arkadaşlarından, eski arkadaşlarından... dergilerden. Bilmiyorum. Oradan buradan."

"Peki, neden onları dinlemiyorsun?"

Kız onun bir ahmak olduğu tescillenmiş gibi Park'a bakarak, "Sweet 98 kanalında Smiths çalmıyorlar," dedi.

Park karşılık vermeyince kömür karası gözlerini devirip, "Tannım," dedi.

Eve dönüş yolunda başka bir şey konuşmadılar.

Park o gece ödevini tamamlarken en sevdiği Smiths şarkıcılarıyla birlikte Echo and the Bunnymen ve Joy Division'ın birkaç şarkısını da içeren bir kaset hazırladı.

Yatmadan önce kaseti ve beş çizgi romanı daha çantasına koydu.

11

leanor

“Neden bu kadar sessizsin?” diye sordu annesi. Eleanor banyodaydı ve annesi de “on beş fasulye” isimli bir hazır fasulye çorbası hazırlıyordu. Ben daha erken saatlerde, “Herkese sadece üç fasulye düşecek,” diyerek Eleanor'a yakılmıştı.

“Sessiz değilim. Banyo yapıyorum.”

“Sen küvetteyken genelde şarkı söylersin.”

“Hiç de söylemem.”

“Söylersin. Hatta seçtiğin şarkıyı genellikle ‘Rakkas Rakun’ olur”

“*Tanrım*. Bunu söylediğin iyi oldu. Bir daha o şarkıyı ağızma bile almayacağım. *Tanrım*.”

Eleanor banyodan sonra çabucak giyindi ve annesinin yanından geçip gitmeye çalıştı. Annesi onu bileğinden yakaladı. “Seni şarkı söyleken dinlemek hoşuma gitdiyor,” dedi. Sonra Eleanor'un arkasına uzanıp tezgâhtaki bir şişeyi aldı ve kızının kulaklarının iki

yanına birer damla vanilya sürdü. Eleanor gidişlanmış gibi omuzlarını yukarı kaldırıldı.

“Bunu neden yapıyorsun? Lahana bebek gibi kokuyorum.”

“Çünkü parfümden daha ucuz ve en az onun kadar iyi kokuyor,” dedi annesi. Ardından kendi kulaklarının arkasına da vanilya sürüp güldü.

Eleanor da güldü ve kısa bir süre gülümseyerek öylece durdu. Üzerinde açık renkli, eski bir kot pantolon ve tişört olan annesi saçlarını düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yıllar onu neredeyse hiç değiştirmemişti. Maisie'nin doğum günü partilerinden birinde dondurma külahlarını doldururken çekilmiş yine böyle atkuyruklu bir fotoğrafı vardı

“İyi misin?” diye sordu Eleanor'a.

“İyiyim...” dedi Eleanor. “Sadece biraz yorgunum. Ödevimi yapıp hemen yatacağım.” Annesi bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş ama fazla üstelememişti. Eskiden olsa Eleanor'a her şeyi detaylarıyla anlattırırdı. “Burada neler dönüyor?” deyip Eleanor'un kafasını tıklatırdı. “Kendi kendine düşünüp deliriyor musun?” Eleanor yeni eve taşındığından beri ondan bu sözleri duymamıştı. Annesi onun kafasını tıklatma hakkını kaybettiğini anlamış olmalıydı.

Eleanor ranzaya tırmanıp kediyi kenara itti. Elinde okuyabileceği bir şey yoktu. Daha doğrusu okuyabileceği yeni bir şey yoktu. Çocuk ona çizgi roman getirmekten vaz mı geçmişti? Zaten buna neden başlamıştı ki? Eleanor parmaklarını matematik kitabındaki utanç verici şarkılardan isimlerinde gezdirdi; *This Charming Man* ve *How Soon Is Now?* sözlerinin üzerini çizmek istiyordu ama çocuk bunu büyük ihtimalle fark eder ve ona küfürmeyerek bakardı.

Çok yorgun olduğu yalan değildi. Neredeyse her gece geç saatte dek kitap okuyordu. O gece akşam yemeğinden hemen sonra uyuyakaldı.

Bağırışlarla uyanıldı. Richie bağıryordu. Eleanor onun ne söylediğini anlayamıyordu.

Bağırıtların arasında annesinin ağladığı duyuluyordu. Çıkarıldığı sesler uzun zamandır ağladığını söylüyordu; çocukların onun

bu şekilde ağladığını duymalarına izin verdiğine göre tamamen kendinden geçmiş olmaliydi.

Eleanor odadaki diğer herkesin çoktan uyanmış olduğunu fark etti. Ranzadan aşağı sarkıp ufaklıkların silüetlerini seçmeye çalışti. Dördü tek bir beden halinde yerdeki battaniye yiğininin arasında duruyordu. Maisie bebeği kucağına almıştı ve onu sanki çıldırmış gibi sallayıp duruyordu. Eleanor yataktan sessizce aşağı inip kardeşlerinin arasına katıldı. Fare onu görür görmez kucağına çıktı. Tir tir titriyordu ve altını ıslatmıştı. Bacaklarını bir maymun gibi Eleanor'un vücutuna doladı. Anneleri iki oda ötede bir çığlık atınca beş kardeş aynı anda havaya sıçradı.

Bu olay iki yaz önce gerçekleşmiş olsaydı Eleanor gidip annesiyle Richie'nin kapısına vururdu. Richie'ye bağırarak durmasını söyleyordi. Son çare olarak 911'i arardı. Ama şimdî bu ona ancak bir çocuğun ya da bir ahmanın yapabileceği bir işmiş gibi görünüyordu. Şimdi düşündüğü tek şey bebek de ağlamaya başlarsa ne yapacaklarıydı. Tanrı'ya şükürler olsun ki bebek ağlamadı. Belli ki o bile olanları durdurmaya çalışmanın işlerin daha da kötüye gitmesine sebep olacağının farkındaydı.

Ertesi sabah saatin alarmı çaldığında Eleanor ne zaman uyuyaklılığını hatırlayamıyordu. Ağlamaların ne zaman kesildiğini de.

Birden aklına korkunç bir düşünce geldi ve yerde yatan çocukların battaniyelere takılarak ayağa fırladı. Odanın kapısını açtığında pastırma kokusu duydu.

Bu annesinin hâlâ hayatı olduğu anlamına geliyordu.

Ve üvey babasının büyük ihtimalle kahvaltı masasında oturduğu.

Eleanor derin bir nefes aldı. Üzeri sidik kokuyordu. *Tanrıım*. Gerçekten temiz tek kıyafetini dün giymişti. Üstüne üstlük o gün o lanet olası beden dersi olduğu için Tina bunu mutlaka fark edecekti.

Eleanor giysilerini eline alıp Richie'ye rastladığı takdirde yüzüne baktırmaya niyetlenerek kararlı adımlarla oturma odasına yürüdü. Tahmin ettiği gibi Richie mutfaktaydı. (*İblis. Pislik herif.*) Her zamankinden daha sakin duran annesi de ocağın başında duruyordu.

Annesinin yüzündeki morluğu fark etmemek imkânsızdı. Ya da çenesinin altındaki yarayı. (*Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*)

“Anne,” diye fisıldadı Eleanor telaşla, “banyoya girmek zorundayım.” Annesinin gözleri ağır ağır onun yüzüne odaklandı.

“Ne?”

Eleanor büyük ihtimalle sadece buruşuk görünen giysilerini işaret etti. “Geceyi yerde, Fare'nin yanında geçirdim.”

Annesi endişeli bakışlarını oturma odasına çevirdi. Richie bunu yaptığıni duyarsa Fare'yi cezalandırırırdı. “Tamam, tamam,” dedi Eleanor'u banyoya iterek. “Giysilerini bana ver. Kapıyı tutarım. Sakın onun kokuyu almasına izin verme. Bu sabah buna katlanamam.”

Sanki altını islatan Eleanor'du.

Eleanor tamamen çıplak kalmamak için önce vücutunun üst kısmını, sonra altını yıkadı. Ardından tekrar oturma odasından geçti ve sidik kokmamak için büyük çaba harcayarak bir gün önceki giysilerini giydi.

Okul kitaplarını odasında unutmuştu ama kapıyı tekrar açıp ekşi sidik kokusunun bir kez daha etrafa yayılmasını istemediği için evden ayrıldı.

Otobüs durağına her zamankinden on beş dakika erken ulaştı. Hâlâ darmadağın halde ve telaşlıydı. Üstelik yediği pastırma yüzünden karnı guruluyordu.

12

park

Park otobüse bindiğinde kızın onları orada bulması için çizgi romanlar ile kaseti yanındaki koltuğa bıraktı. Böylece onunla konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Kız kısa bir süre sonra otobüse binince Park onda ters giden bir şeyler olduğunu hissetti. Yolunu kaybetmiş ve kendini bu otobüste bulmuş gibi bir hali vardı. Bir önceki gün giydiği kıyafeti giymişti –bu *çok da tuhaf* sayılmazdı çünkü her gün aynı kıyafetin farklı bir versiyonunu giyiyordu– ama yine de o gün her zamankinden farklı görünüyordu. Boynuna ve kollarına hiçbir şey takmamıştı ve saçları dağılmış, kızıl renkli bukleleri topak topak olmuştu.

Kız koltuğunun yanında durup Park'ın kendisi için oraya bıraktığı eşyalara baktı. (Okul kitapları neredeydi?) Sonra onları her zamanki gibi dikkatli bir şekilde kaldırıp yerine oturdu.

Park onun yüzüne bakmak istediyse de yapamadı. Bunun yerine bakışlarını onun bileklerine çevirdi. Kız kaseti aldı. Park kasetin üzerine "How Soon is Now ve Dahası" yazılı beyaz bir etiket yapıştırmıştı.

Onu Park'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. Park'a *ilk kez* teşekkür ediyordu. "Ama bunu kabul edemem."

Park kaseti almadı.

"O senin," diye fısıldadı. Ardından bakışlarını onun ellerinden ayırdı ve öne düşen başına çevirdi.

"Hayır," dedi kız. "Yani teşekkür ederim ama... bunu alamam." Kaseti tekrar iade etmek istediler ama Park kabul etmedi. Neden küçük bir şeyi bile bu kadar zorlaştıryordu ki sanki?

"Onu geri istemiyorum," dedi Park.

Kız dişlerini sıkıp ters ters yüzüne baktı. Ondan gerçekten de nefret ediyor olmaliydi.

"Hayır," dedi başkalarının da duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu kaseti *alamam*. Onu dinleyebileceğim bir cihazım yok. *Tanrıım*, al şunu artık."

Park kaseti aldı. Kız elliyle yüzünü kapadı. Adı gerçekten de Junior⁷ olan ama son sınıfa devam eden çapraz koltuktaki aptal bir çocuk onları seyrediyordu.

Park'ın kaşlarını çatarak kendisine baktığını görünce önüne döndü. Park bakışlarını tekrar kız'a çevirdi.

Yağmurluğunun cebindeki kasetçalarını aldı ve içindeki Dead Kennedys şarkılarından oluşan kaseti çıkardı. Yerine yeni hazırladığı kaseti taktiktan sonra kulaklı dikkatle kızın saçlarının üzerinden taktı. O kadar dikkatliydi ki ona dokunmamıştı bile.

Park güçlü gitar sesiyle başlayan müziği ve hemen ardından şarkının ilk sözlerini duydu. "*I am the son... and the heir...*"⁸

Kız başını hafifçe kaldırırsa da ona bakmadı. Elliyle yüzünü kapamaya devam etti.

⁷ Lise üçüncü sınıflara verilen isim. (ç.n.)

⁸ (İng.) "Ben hem oğulum... hem de vârisi..." (ç.n.)

Okula vardıklarında kulaklığını çıkarıp Park'a iade etti.

Otobüsten indiler ve birlikte yürüdüler. Bu biraz tuhaftı. Çoğu zaman daha kaldırımı adım atmaz birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Şimdi Park biraz düşününce asıl bunu tuhaf bulmuştu. Her gün aynı yöne yürüyorlardı ve kızın dolabı onunkinin az ötesindeydi. Buna rağmen nasıl oluyordu da her sabah ayrı yönlerde yürümeyi başarıyorlardı?

Park kızın dolabının önüne geldiklerinde durdu. Ona yaklaştı, sadece durmuştu. Kız da durdu.

“Eh,” dedi Park koridora bakarak, “artık Smiths'i biliyorsun.”

Ve o...

Eleanor güldü.

eleanor

Eleanor kaseti hiçbir şey söylemeden alabilirdi.

Etrafa sahip olduğu ve olmadığı şeyleri duyurmak zorunda değildi. O tuhaf Asyalı çocuğa açıklama yapmak zorunda değildi.

Tuhaf Asyalı çocuk.

Eleanor onun Asyalı olduğuna emindi. Aslında bunu anlamak zordu. Çocuğun gözleri yeşildi ve teni de güneşin yansıtın bal rengiydi.

Belki de Filipinliydi. Filipin de Asya'da mıydı? Olabilirdi. Asya uçsuz bucaksız bir kıtayıdı.

Eleanor hayatı boyunca sadece tek bir Asyalı tanımişti; eski okulunda birlikte matematik dersi gördüğü Paul'ü. Paul Çinliydi. Ailesi Çin'den kaçip Omaha'ya yerleşmişti. (İşi biraz abartıkları söylenebilirdi. Sanki dünya haritasına bakıp, “Evet, gidebileceğimiz en uzak yer burası,” demişlerdi.)

Eleanor'a “Doğulu” yerine “Asyalı” demeyi Paul öğretmişti. “Doğu” kelimesinin sadece yemekler için kullanıldığını söylemişti.

“Neyse ne, konserve Asya yemekleriyle beslenen çocuk,” demişti Eleanor da.

Eleanor Asyalı bir çocuğun Flats'te ne işi olduğunu merak ediyyordu. Bu bölgede yaşayan herkes beyazdı. Sanki beyaz oldukları

İçin burada yaşamayı tercih etmişlerdi. Eleanor bu bölgeye taşınana dek bir kez olsun yüksek sesle “pis zenci” dendiğini duymamıştı ama otobüsteki çocukların siyah tenli insanları ifade eden tek kelime hıymuş gibi davranıyorlardı. Sanki bu kelimenin yerine gecebilecek başka bir kelime ya da tabir yokmuş gibi.

Eleanor düşüncelerinde bile “pis zenci” kelimesini kullanmamaya özen gösteriyordu. Richie'nin etkisiyle, tanıdığı herkesin “o... çocuğu” olduğunu düşünmesi yeterince kötüydü. (İroni işte.)

Okulda üç ya da dört Asyalı çocuk daha vardı. Bu çocuklar kuzendi. İçlerinden biri Laoslu bir mülteci olmaya dair bir ödev hazırlamıştı.

Okulun onlar dışındaki tek Asyalı öğrencisi şu yeşil gözlü çocuktu.

Belli ki Eleanor eninde sonunda bu çocuğa bütün hayat hikâyesini anlatabaktı. Belki eve dönüş yolunda ona evlerinde telefon, çamaşır makinesi ya da diş fırçası olmadığını da söylerdi.

Eleanor sonucusunun yokluğunu okuldaki rehber öğretmeni Bayan Dunne'a da söylemeyi düşünüyordu. Bayan Dunne okulun ilk günü Eleanor'u karşısına oturtmuş ve ona kendisine *her şeyi söyleyebileceğini* belirtmişti. Yaptığı konuşma boyunca Eleanor'un kolunu sıkıp durmuştu.

Eleanor Bayan Dunne'a Richie'yi, annesini ve diğer *her şeyi* anlattığı takdirde neler olabileceğini bilmiyordu.

Ama ona bir diş fırçası olmadığını söylese belki... Bayan Dunne kendisine yeni bir diş fırçası alabilirdi. Böylece her öğle yemeğinden sonra gizlice tuvalete gidip tuzla dişlerini ovması gerekmektedi. (Bu yöntemi bir Western filminde görmüştü. İşe yaradığı bile şüpheliydi.)

Zil çaldı. Saat 10:12'ydi.

İki teneffüs sonra edebiyat dersi başlayacaktı. Eleanor çocuğun derste kendisiyle sohbet edip etmeyeceğini merak ediyordu. Belki de artık böyle takılacaklardı.

O ses hâlâ kulağındaydı; çocuğun değil, şarkıcının sesi. Smiths grubunun solistinin sesi. Kullandığı aksan şarkı söyleşken bile belli oluyordu. Feryat eder gibi şarkı söylüyordu.

“I am the sun...

And the air..."

Eleanor ilk başta beden dersindeki öğrencilerin her zamankinin aksine kendisine kötü davranışlıklarını fark etmedi (aklı hâlâ o sabah otobüste yaşananlardaydı). O gün voleybol oynuyorlardı ve Tina ona bir kez, "Servis sırası sende, kaltak," demişti ama daha fazlası olmamıştı. Tina'nın ona sarf ettiği diğer sözler düşünülecek olursa bu sözün sadece espri olduğu bile söylenebilirdi.

Eleanor dolabına gittiğinde Tina'nın o gün neden bu kadar sakin olduğunu anladı; pusuya yatmıştı. Tina, Tina'nın arkadaşları, hatta zenci kızlar bile bu olayı kaçırmak istemiyordu. Eleanor'un dolabının olduğu sıranın sonunda durmuş, onun dolabına gitmesini bekliyorlardı.

Dolabın üzeri hijyenik pedlerle kaplanmıştı. Belli ki bunun için koca bir kutu ped harcanmıştı.

Eleanor önce onların kanlı olduğunu düşündü ama yakından baktığında sadece kırmızı keçeli kalemler boyandıklarını anladı. Bırkaçının üzerine "Türbanlı" ve "Koca Kızıl" yazılmıştı ama kaliteli olduklarından kalemin mürekkebini daha şimdiden emmeye başlamışlardı.

Giysileri dolapta olmasaydı, o an üzerinde eşofman değil de farklı bir şey olsayıdı Eleanor yürüyüp giderdi.

Bunun yerine başını mümkün olduğunca yukarı kaldırıp kızların yanından geçti ve petleri tek tek dolabından söktü. Dolabın içindeki giysilerinin üzerine bile birkaç ped yapıştırılmıştı.

Eleanor elinde olmadan birkaç damla gözyaşı döktü ama bunu belli etmemek için kızlara sırtını döndü. Neticede olay kısa sürede kapandı çünkü kimse ögle yemeğine gecikmek istemiyordu. Kızların çoğunu saçını taraması ve giyinmesi gerekiyordu.

İki zenci kız dışında herkes oradan ayrıldı. Bu iki kız Eleanor'un yanına gidip duvardaki pedleri sökmeye başladı. Bir tanesi, "Aldırma," diye fisıldadıktan sonra elindeki pedi top haline getirdi. Kızın ismi DeNice'ti ve onuncu sınıfa gidemeyecek kadar küçük görünüyordu. Minyondu ve saçlarını iki örgü halinde toplamıştı.

Eleanor başını iki yana salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"O kızları boş ver," dedi DeNice. "Öylesine önemsizler ki Tanrı onları fark etmiyor bile."

"Hi-hı," dedi diğer kız da onaylayarak. Eleanor bu kızın isminin Beebi olduğundan emindi. Beebi Eleanor'un annesinin "iri bir kız" şeklinde tanımlayabileceği bir vücut yapısına sahipti. Eleanor'dan çok daha iriydi. Eşofmanının rengi bile diğerlerinden farklıydı çünkü belli ki bu eşofman ona özel dikilmişti. Eleanor kendi vücutunun kötü olduğunu düşündüğü için üzüldü ve sınıfın en şişman kızı olarak neden kendisinin seçildiğini merak etti.

Pedleri çöpe attılar ve onları kimsenin bulmaması için üzerlerini ıslak kâğıt havlularla örttüler.

DeNice ve Beebi orada olmasaydı Eleanor üzeri yazısız birkaç pedi alabilirdi çünkü bu tam bir müsriflikti.

Eleanor öğle yemeğine, dolayısıyla edebiyat dersine de gecikti. O ana dek şu kahrolası, budala Asyahı çocuktan hoşlandığını fark etmemişi belki ama artık bundan emindi.

Çünkü son kırk beş dakikada –ve son yirmi dört saatte– gerçekleşen onca olaya rağmen akıldaki tek şey Park'ı bir an önce görmekti.

park

O gün öğleden sonra otobüse bindiklerinde Eleanor kaset dinlemeye itiraz etmedi ve kulaklıkları takmak için Park'ın yardımına ihtiyaç duymadı. İneceği durağa gelmeden önce kulaklıkları Park'a uzattı.

"İstersen kasetçalarımı ödünç alabilirsin," dedi Park sessizce. "Kasetin geri kalanını da dinlersin."

"Onu bozmak istemem."

"Bozmazsın."

"Pillerini harcamak da istemiyorum."

"Piller umurumda değil."

Eleanor bu sözleri duyunca belki de ilk kez onun gözlerinin içine baktı. Saçları sabah olduğundan daha dağınıktı. Kırıvır kırvır değil de elektriklenmiş gibi görünen gür, kızıl saçlarında sanki afro

bir saç modeli deniyordu. Ama ciddi bir ifadeye sahip gözleri son derece canlıydı. Clint Eastwood'u tanımlamak için kullanılan bütün o klişe sözler Eleanor'un gözlerini anlatmak için de kullanılabildi.

“Gerçekten umurunda değil mi?”

“Alt tarafı bir pil.”

Eleanor kasetçaların içindeki kaseti ve pilleri alıp kasetçileri Park'a geri verdikten sonra arkasına bile bakmadan otobüsten indi.

Tanrım, gerçekten de çok garip bir kızdı.

eleanor

Piller gece bir gibi tükenmeye başladı ama Eleanor müzik yavaşlayıp tamamen durana dek bir saat daha müzik dinledi.

13

eleanor

Eleanor ertesi gün okul kitaplarını yanına almayı unutmadı ve üzerinde temiz bir kıyafet geçirdi. Gece küvetin içinde yıkamak zorunda kaldığı kot pantolonu hâlâ nemliydi. Ama o gün kendini bir öncekinden katbekat iyi hissediyordu. Saçı bile ona biraz olsun itaat etmişti. Eleanor saçını topuz yapmış ve bir paket lastiğiyle tutturmuştu. Lastiği çözerken epeyce canı yanacaktı ama şimdilik iyini görüyordu.

Hepsinden iyisi kulaklarında ve her nasılsa yüreğinde hâlâ Park'ın şarkılarının yankılanmasıydı.

O kasetteki müzikte bir şeyler vardı. Bu müzik diğerlerinden farklıydı. Eleanor onun içini kırır kırır ettiğini hissetmişti. Hem heyecan vericiydi hem de tedirgin ediciydi. Eleanor'a *dünyanın tahmin ettiği gibi bir yer olmadığını* düşündürmüştü. Ve bu iyi bir şeydi. Olabilecek en iyi şeydi.

Eleanor o sabah otobüse biner binmez başını kaldırıp Park'a baktı. Park da sanki gelmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Eleanor elinde olmadan gülümsemişti. Çok kısa bir süre.

Yerine geçer geçmez, arka sıradaki otobüs zorbalarının onun kendini ne kadar mutlu hissettiğini fark etmemeleri için koltuğuna gömüldü.

Gerçekte aralarında en az on santim olsa da Park'ın vücutunun kendininkine dokunduğunu hissediyordu.

Ona çizgi romanları uzattıktan sonra huzursuzca bileğine sarılı yeşil kurdeleyi çektiştirdi. Park'a ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ona tek bir kelime bile söyleyemeyeceğinden, teşekkür bile edemeyeceğinden endişe duymaya başladı.

Park'ın elleri hiç kırıdamadan kuşağında duruyordu. Elleri gerçekten kusursuzdu. Bal rengi bir teni ve pembe renkli, terte miz tırnakları vardı. Vücutunun her uzvu ince ve güclüydü. Asla sebepsiz yere hareket etmiyordu.

Park aralarındaki sessizliği bozduğunda okula varmak üzereydiler.

“Kaseti dinledin mi?”

Eleanor başıyla onayladı ve bakışlarını onun omuzlarından yukarı çevirdi.

“Peki beğendin mi?” diye sordu Park.

Eleanor gözlerini devirdi. “Ah, Tanrım. Şarkılar... gerçekten,” dedi ellerini açarak, “inanılmazdı.”

“Şaka mı yapıyorsun? Anlayamadım.”

Eleanor bunu yaptığında iç organları göğsünden dışarı çekilmiş gibi hissedeceğini bildiği halde Park'ın yüzüne baktı.

“Hayır. Gerçekten inanılmazdı. Hiç bitmesin istedim. Hele şu şarkısı, ismi *Love Will Tear Us Apart* mıydı?”

“Evet. Joy Division'ın şarkısı.”

“Tanrım, o şarkısı bugüne dek duyduğum en iyi girişe sahip.”

Park gitar ve davul seslerini taklit etti.

“Evet, evet, evet,” dedi Eleanor. “O üç saniyeyi üst üste defalarca dinlemek istedim.”

“Dinleyebilirdin.” Park'ın gözlerinin içi gülmüştü ve bu gülmüşe dudaklarına ancak belli belirsiz yansımıştı.

“Pilleri tüketmek istemedim,” dedi Eleanor.

Park onun bir budala olduğunu düşünüyormuş gibi başını iki yanına salladı.

“Ayrıca şarkının geri kalan kısmını da çok sevdim. Hareketlenliği kısmı ve melodisini, dum, dum-dum-dum, dum-dum, dum-dum.”

Park başıyla onayladı.

“Solistin şarkının sonunda sesini biraz tizleştirdiği yeri... Ve Parkı bitmeden *hemen önce* davulların onun bitmesini istemiyormuş gibi mücadele etmelerini.”

Park davul seslerini taklit etti. “Çu-çu-çu, çu-çu-çu.”

“Bu şarkıyı parçalara ayırmak ve her parçasına ölesiye aşık olmak istiyorum,” dedi Eleanor.

Park güldü.

“Peki ya Smiths?” diye sordu.

“Hangi şarkının kime ait olduğunu bilmiyorum,”

“Ben sana yazarıdım.”

“Hepsini beğendim.”

“Güzel.”

“Çok hoşuma gitti.”

Park gülümşedi ama başını pencereye doğru çevirdi. Eleanor hâkışlarını önüne indirdi.

Okulun otoparkına yanaşıyorlardı. Eleanor, Park'la aralarındaki bu yeni sohbet şeklinin –yani birbirlerine gülümseyerek yaptıkları bu gerçek sohbetin– sona ermesini istemiyordu.

“Ayrıca...” dedi çabucak. “X-Men'i de seviyorum. Ama Cyclops'tan nefret ediyorum.”

Park başını hızla ona çevirdi.

“Cyclops'tan nefret ediyor olmazsun. O takımın kaptanı.”

“Bence çok sıkıcı. Batman'den bile kötü.”

“Ne? Sen Batman'den nefret mi ediyorsun?”

“Tanırım. Öylesine sıkıcı ki. Onu okumakta bile zorlanıyorum. Bana ne zaman Batman çizgi romanı getirsen kendimi Steve'i dinlerken ya da pencereden dışarı bakıp sonsuz bir uykuya dalmayı isterken buluyorum.”

“Hah,” dedi Park ayağa kalkarak. Bunu tamamen eleştiri ma-
iyetinde söylemişti.

“Ne var?”

“Artık sınıfı pencereden dışarı bakarken ne düşündüğünü
biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun,” dedi Eleanor. “Başka şeyler de düşü-
nüyorum.”

Otobüsteki herkes inmek üzere yanlarından geçiyordu. Eleanor
da ayağa kalktı.

“Sana *Kara Sövalye'nin Dönüşü*'nü getireceğim,” dedi Park.

“O da neymış?”

“Bugüne dek kaleme alınmış Batman hikâyelerinin en az sıkıcı
olani.”

“Batman hikâyelerinin en az sıkıcı olani ha? Hikâyede Batman
her iki kaşını birden yukarı mı kaldırıyor?”

Park bir kez daha güldü. Güldüğünde çehresi tamamen değiş-
yordu. Gamzelere sahip olduğu söylenemezdi ama yanakları sanki
geriye katlanıyor ve gözleri neredeyse tamamen kayboluyordu.

“Bekle de gör,” dedi.

park

Park o gün edebiyat dersinde Eleanor'un topuzunun yumuşak, kır-
mızı bir nokta gibi ensesine düşmüş olduğunu fark etti.

leanor

Eleanor o gün öğleden sonra tarih dersinde Park'ın düşünürken
kaleminin arkasını ısırıldığını fark etti. Ve arka sırasında oturan kızın
—Esprit marka turuncu bir çantaya ve koca memelere sahip kızın
adı Kim'di— çok açık bir biçimde ondan hoşlandığını.

park

Park o gece Joy Division şarkılarını arka arkaya kaydettiği yeni bir kaset hazırladı.

Hem portatif oyun konsollarının hem de Josh'un uzaktan kumandalı arabalarının pillerini boşalttı ve büyükannesini arayıp kasım ayında doğum gününde ondan sadece AA kalem pil istediğini söyledi.

14

leanor

"O şeyin üstüne çıkacağımı düşünüyor olamaz," dedi DeNice.

DeNice ve ismi Beebi olan o iri yarı kız beden dersinde Eleanor'la sohbet ediyordu. (Çünkü büyük boy hijyenik petlerle taciz edilmek insanları etkileyip arkadaş edinmenin harika bir yoluydu.)

O günü derste öğretmenleri Bayan Burt onlara bir asır öncesinden kalma bir kulplu beygirin üzerinde nasıl sallanacaklarını göstermişti. Bir sonraki derste de bunu sınıftaki herkesin deneyeceğini söylemişti.

DeNice dersten sonra, "Onun üstüne çıkacağımı sanıyorsa yanlıyor," dedi soyunma odasında. "Sizce ben Mary Lou Retton'a⁹ benziyor muyum?"

9 ABD'li eski bir jimnastikçi. (ç.n.)

Beebi kıkırdadı. "En iyisi ona sabah kahvaltısında Wheaties¹⁰ yemediğini söyle."

Aslında Eleanor DeNice'in küçük kızlara özgü perçemleri ve saç örgüleriyle tipki bir jimnastikçiye benzediğini düşünüyordu. Lisede olamayacak kadar küçük gösteriyordu ve giydiği kıyafetler durumu daha da kötüleştiriyordu. Kabarık kollu bluzlar, tulumlar ve giysilerinin rengine uygun tokalar. Eşofmanı da âdetâ üzerinden dökülüyordu.

Eleanor kulplu beygirden korkmuyordu ama sınıfındaki herkes kendisini seyrederken minderlerin üzerinde koşmak istemiyordu. O hiçbir şekilde koşmak istemiyordu. Koşarken göğüslerinin vücutundan ayrılacağı hissine kapılıyordu.

"Bayan Burt'e annemin kızlık zarımı zarar verebilecek herhangi bir faaliyette bulunmamı istemediğini söyleyeceğim," dedi Eleanor. "Dini sebeplerden dolayı."

"Ciddi misin?" diye sordu Beebi.

"Hayır," dedi Eleanor kıkırdayarak. "Şey. Aslında..."

"Çok fenasın," dedi DeNice tulumunu yukarı çekerek.

Eleanor başından geçirdiği tişörtü vücutunu örtmek için kullanarak eşofmanını çıkardı.

"Geliyor musun?" diye sordu DeNice.

"Herhalde beden dersi uğruna diğer dersleri kaçıracak değilim," dedi Eleanor kot pantolonunu üzerine çekebilmek için olduğu yerde zıplayarak.

"Ögle yemeğine geliyor musun demek istedim."

"Ah," dedi Eleanor olmasını kaldırarak. Kızlar dolap sırasının sonunda onu bekliyorlardı. "Geliyorum."

"O halde acele edin, Bayan Jackson."

Eleanor, DeNice ve Beebi'nin pencere kenarındaki masalarına oturdu. Teneffüs boyunca Park'ın etrafta dolandığını gördü.

¹⁰ Eskiden üzerinde Mary Lou Retton'ın fotoğrafı olan bir mısır gevreği markası. (ç.n.)

park

“Neden mezuniyet balosuna dek ehliyetini almıyorsun ki sanki?” diye sordu Cal.

Bay Stessman onları küçük gruplara ayirmıştı. Juliet'i Ophelia'yla kıyaslayacaklardı.

“Çünkü bunun için yeterince zaman ve imkânım yok,” dedi Park. Eleanor sınıfın karşı tarafında, pencerenin önünde oturuyordu. Eric isimli basketbolcu bir çocukla eşleştirilmişti. Eric bir şeyler anlatıyor, Eleanor da kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Araban olsaydı Kim'e çıkma teklif edebilirdim,” dedi Cal.

“Ona hâlâ çıkma teklif edebilirsin,” dedi Park.

Eric yürürken omuzları kalçalarından hep bir adım önde giden, şu uzun boylu çocuklardan biriydi. Sürekli başını eğerek dolaşması gerekiyordu. Sanki altından geçtiği kapı pervazlarına başına vurmaktan korkuyordu.

“Kim baloya bir arkadaş grubuya gitmek istiyor,” dedi Cal.
“Ayrıca sanırım senden hoşlanıyor.”

“Ne? Ben baloya Kim'le gitmek istemiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile. Kim'den hoşlanan *sensin*.”

“Biliyorum. Bu yüzden yaptığım plan işe yarayacak. Baloya hep birlikte gideceğiz. Kim senin ondan hoşlanmadığını anlayıp üzülecek ve bil bakalım, bir anda yanında bitip onu dansa kaldırın kim olacak?”

“Kim'i üzmem istemiyorum.”

“Ya o ya ben dostum.”

Eric bir şeyler daha söyledi ve Eleanor bir kez daha kaşlarını çattı. Sonra başını kaldırıp Park'a baktı ve kaşlarını çatmayı bıraktı. Park gülümsedi.

“Son bir dakika,” dedi Bay Stessman.

“Kahretsin,” dedi Cal. “Elimizde ne var? Ophelia kaltağın tekiydi ve Juliet de muhallebi çocuğuydu değil mi?”

leanor

“Yani Psylocke telepati güçleri olan kızlardan biri öyle mi?”

“Hi-hı,” dedi Park.

Eleanor her sabah otobüse bindiğinde Park’ın kulaklığını çıkmamasından, onun kendisiyle sohbетlerini başladığı kadar hızlı bir biçimde sona erdirmesinden korkuyordu. Park’ın böyle bir şeyin günün birinde otobüste dönüp yüzüne bakmamasının— kendisini ne kadar perişan edeceğini bilmesini istemiyordu.

O ana dek korktuğu şey başına gelmemiştir.

O ana dek sohbетleri hiç *bitmemiştir*. Gerçekten bitmemiştir. Artık yan yana oturdukları her saniye birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ve neredeyse aralarındaki her sohbet, “Sence...” şeklinde başlıyordu.

Eleanor U2 albümü hakkında ne düşünüyordu? Çok beğenmişti.

Park *Miami Vice* hakkında ne düşünüyordu? Sıkıcı buluyordu.

“Evet,” diyorlardı hemfikir olduklarıda. Birbirlerine sürekli, “Evet”, “Evet”, “Evet!” diyorlardı.

“Biliyorum.”

“Aynen.”

“Değil mi ya?”

Önemli olan her konuda hemfikirdiler ve geri kalanlar için tartışıyorlardı. Tartışmak da güzeldi çünkü böyle zamanlarda Eleanor, Park’ı kahkahalara boğuyordu.

“X-Men neden telepati yeteneği olan bir kızı daha ihtiyaç duyuyor?” diye sormuştı Eleanor.

“Çünkü bu kızın saçları mor.”

“Buna cinsiyetçilik denir.”

Park’ın gözleri büydü. Yani büyür gibi oldu. Eleanor bazen onun göz şeklinin görme yeteneğini etkileyip etkilemediğini merak ediyordu. Bu büyük ihtimalle yeryüzünün gelmiş geçmiş en ırkçı düşüncesiydi.

“X-Men cinsiyetçi değildir,” dedi Park başını iki yana sallayarak. “Onlar kabullenmeye dair bir metafor olarak kullanılıyorlar; kendi-lerinden korkan ve nefret eden bir dünyayı korumaya ant içmişler.”

“Evet, ama...”

“Aması falan yok,” dedi Park gülerek.

“Ama,” diye ısrar etti Eleanor, “hikâyelerdeki kızların tamamı çocuksu ve pasif. Çoğu fikir üretmekten başka bir şey yapmıyor. Sahip oldukları süper güç *düşünmemiş* gibi. Shadowcat’ın gücü daha da kötü; ortadan kaybolabiliyor.”

“Yok olabiliyor,” dedi Park. “Arada fark var.”

“Yine de bunu bir çay partisinin ortasında yapabilirsin.”

“Elinde sıcak çayla dolu bir fincan varken yapamazsun. Ayrıca Storm'u unutuyorsun.”

“Storm'u unutmuyorum. Zihin gücüyle hava durumunu kontrol edebiliyor. Bu da düşünceyle ilgili. Giydiği o çizmelerle yapsa yapsa onu yapabilir zaten.”

“Saç modeli çok havalı...”

“Konumuzla ne ilgisi var?”

Park başını koltuğuna yaslayıp tavana bakarak gülümsedi. “X-Men cinsiyetçi değildir.”

“Etkili güçlere sahip bir X-kadın mı hatırlamaya çalışıyorsun?” diye sordu Eleanor. “Dazzler'a ne dersin? Yürüyen bir disko topuna benziyor. Ya White Queen'e ne demeli? Üzerindeki beyaz iç çamaşırıyla bol bol fikir üretiyor.”

Park konuyu değiştirek, “Sen nasıl bir güce sahip olmak isterdin?” diye sordu. Yüzünü ona doğru çevirip yanğını koltuğuna yasladı. Gülmüştü.

“Uçmak isterdim,” dedi Eleanor bakışlarını ondan kaçırarak. “Bu çok işe yarar bir yetenek değil belki ama... neticede uçuyorsun.”

“Evet,” dedi Park.

park

“Lanet olsun, Park. Bir Ninja görevinde misin yoksa?”

“Ninjalar siyah giyer, Steve.”

“Ne?”

Park tekvandodan sonra eve girip üstünü değiştirmeliydi ama babası ona akşam dokuzda evde olmasını söylemişti ve bu da Eleanor'a göstermek istediği şey için bir saatten az zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Steve dışında Camaro'sunu tamir ediyordu. O da henüz ehliyet almamıştı ama sınavlara hazırlanıyordu.

"Kız arkadaşınla mı buluşacaksın?" diye seslendi Park'a.

"Ne?"

"Evden kaçıp kız arkadaşınla buluşmaya mı gidiyorsun? Şu Kanlı Mary'yle."

"O benim kız arkadaşım değil," dedi Park yutkunarak.

"Bir Ninja gibi gizlice evden kaçıyorsun," dedi Steve.

Park başını iki yana salladıktan sonra koşmaya başladı. Kestirme olan ara sokaga saparken Eleanor'la sevgili olmadıklarını düşündü.

Onun nerede yaşadığı hakkında net bir fikre sahip değildi. Sadece otobüse bindiği durağı ve okula yakın bir yerde yaşadığıni biliyordu.

"Bu ev olmalı," diye düşündü. Küçük, beyaz bir evin önünde durdu. Bahçede kırık birkaç oyuncak ve verandada uyuyan dev bir Rottweiler vardı.

Park ağır adımlarla eve yaklaştı. Köpek başını kaldırıp bir süre onu izledikten sonra uyumaya devam etti. Park basamaklardan çıkip kapayı tıklattığında bile yerinden kırırdamadı.

Kapayı açan adam, Eleanor'un babası olamayacak kadar gençti. Park bu adamı daha önce de o civarda gördüğünden emindi. Kapayı kimin açmasını beklediğini bilmiyordu. Belki daha ilginç birisinin. Eleanor'a benzeyen birisinin.

Adam hiçbir şey söylemedi. Kapının önünde öylece bekledi.

"Eleanor evde mi?" diye sordu Park.

"Sen kimsin?" Adam bir bıçak gibi sivri burnunun üzerinden Park'a bakıyordu.

"Onunla okula beraber gidiyoruz," dedi Park.

Adam Park'a bir süre daha baktıktan sonra kapıyı kapadı. Park ne yapması gerektiğini bilemedi. Biraz daha bekledi ve tam

oradan ayrılmaya karar vermişti ki Eleanor kapıyı sadece kendisinin gecebileceği kadar araladı.

Gözleri telaşla büyümüştü. Karanlıkta gözbebekleri yokmuş gibi görünüyordu.

Park onu görür görmez oraya gelmesinin bir hata olduğunu anladı; bunu önceden tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Ona göstermek istediği şey aklını başından almış olmaliydi.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

“Ben...”

“... benimle dövüşmeye mi geldin?”

Park elini doboğuna uzatıp *Watchmen*'in ikinci sayısını çıkardı. Eleanor'un yüzü aydınlandı. Sokak lambasının altında teni öylesine saydam, öylesine solgun görünüyordu ki yüzünün aydınlanması sadece bir tabirden ibaret sayılmazdı.

“Sen okudun mu?” diye sordu Park'a.

Park olmasını iki yana salladı. “Birlikte okuruz diye düşündüm.”

Eleanor başını çevirip bir kez daha eve baktıktan sonra hızla basamaklardan indi. Park onu takip etti ve birlikte çakıltaşlarıyla kaplı garaj yolundan geçip ilkokulun arka tarafındaki sundurmanın altında durdular. Okulun kapısının üzerinde kocaman bir güvenlik lambası vardı. Eleanor en üst basamağa oturdu ve Park da yanına yerlesti.

Watchmen'i okumak diğer çizgi romanları okumaktan iki kat daha uzun sürmüştü ve otobüsten farklı bir yerde yan yana oturmak onlara öylesine tuhaf gelmişti ki bu süre o gece için daha da uzamişti. Birbirlerini okul sınırları dışında görmeleri bile tuhaftı. Eleanor'un ıslak saçları koyu renkli bukleler halinde yüzüne dökülüyordu.

Son sayfaya geldiklerinde Park'ın yapmak istediği tek şey Eleanor'la biraz daha oturup çizgi roman hakkında tartışmaktı. (Aslında sadece onunla sohbet etmek istiyordu.) Ama Eleanor çoktan ayağa kalkmış, bakışlarını bir kez daha eve çevirmiştir.

“Gitmeliyim,” dedi.

“Ah,” dedi Park. “Tamam. Sanırım benim de gitmem gerek.”

Eleanor, Park'ı okulun basamaklarında oturur halde bıraktı. Park ona hoşça kal demeyi akıl edene dek çoktan eve girmiştir.

eleonor

Eleanor eve girdiğinde oturma odası karanlıktı ama içerisindeki televizyon açıktı. Richie'nin kanepede oturduğunu ve annesinin de mutfağın eşiğinde durduğunu görebiliyordu.

Odasına ulaşmasına sadece birkaç adım kalmıştı.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu Richie o daha odasına varmadan. Bakışlarını televizyondan ayırmamıştı.

"Hayır," dedi Eleanor. "Sadece okuldan bir çocuk."

"Ne istiyormuş?"

"Benimle bir ödev hakkında konuşmak."

Eleanor, yatak odasının kapısında bekledi. Richie başka bir şey söylemeyeince içeri girip kapıyı kapadı.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye bağırdı Richie o kapayı kapadığı sırada. "Sen azgın bir kaltaktan başka bir şey değilsin."

Eleanor, Richie'nin sözlerinin etkisini tüm benliğiyle hissetti. Çenesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Yatağına çıkip gözlerini, çenesini ve yumruklarını sıktı. Avaz avaz bağırmadan nefes almayı başaranaya dek mümkün olan her uzvunu kasti.

O ana dek Park'ı zihninin Richie'nin ulaşamayacağını düşündüğü bir köşesinde saklamıştı. Bu evden ve içinde yaşananlardan tamamen farklı bir köşede. (Orası muhteşem bir yerdi. Dua etmesine imkân verecek tek yerdi.)

Ama şimdi Richie o köşeye ulaşmıştı ve her yerini kirletiyordu. Eleanor'un duygularını tipki kendisi gibi pis ve kokuşmuş hale getiriyordu.

Eleanor artık Park'ı hayal edemiyordu...

Karanlığın içinde beyaz giysileriyle nasıl da bir süper kahraman gibi göründüğünü.

Şeker ve bir kalıp sabun gibi koktuğunu.

Bir şeyden hoşlandığında dudaklarını yukarı doğru kıvrarak gülümsemiğini.

Richie'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmeden bunu yapamıyordu.

Sırf gaddarlık olsun diye kediyi tekmeleyerek yataktan aşağı attı. Hayvan acı acı feryat etse de tekrar yanına tırmandı.

"Eleanor," diye fisıldadı Maisie ranzanın alt katından, "o çocuk senin erkek arkadaşın mıydı?"

Eleanor dişlerini gıcırdattı. "Hayır," diye fisıldadı acımasızca. "Sadece okuldan bir çocuk."

15

leanor

Bir sonraki sabah Eleanor okula hazırlanırken annesi kapıda belirdi. Saç fırçasını eline alıp onun saçlarını taramadan atkuyruğu haline getirerek, "İşte," diye fisıldadı. "Eleanor..." dedi sonra.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi Eleanor ondan uzaklaşarak. "Bu konuda konuşmak istemiyorum"

"Sadece beni dinle."

"Hayır. Ne söyleyeceğini *biliyorum*. Bir daha buraya gelmeyecek tamam mı? Onu ben çağrımadım ama ona bir daha asla bu eve gelmemesini söyleyeceğim."

Annesi kollarını önünde kavuşturup yine fisıldayarak, "Tamam, şey... güzel," dedi. "Sadece henüz çok gençsin."

"Hayır," dedi Eleanor, "Sorun bu değil. Ama zaten bunun bir önemi yok. Bir daha gelmeyecek tamam mı? Zaten ortada öyle bir şey yok."

Annesi odadan ayrıldı. Richie hâlâ evdeydi. Eleanor onun kûvetin musluğunu açtığını duyar duymaz kendini evin ön kapısından dışarı attı.

Otobüs durağına doğru yürüken, *zaten ortada öyle bir şey yok*, diye geçirdi içinden. Ve bu düşünce onu ağlamaklı yaptı çünkü gerçek buydu.

Ağlamak için duyduğu arzu onu öfkelendirdi.

Cünkü illa ki ağlayacaksça kendisini *o şekilde sevmeyen* hoş bir çocuk için değil, boktan bir hayatı olduğu için ağlamalıydı.

Hele ki Park'la dost olmak bile hayatında başına gelen en güzel olayken.

Otobüse bindiğinde öfkeli görünüyor olmalıydı çünkü yerine oturduğunda Park ona selam vermemiştir.

Eleanor bakışlarını koridora diktı.

Kısa bir süre sonra Park elini uzatıp onun bileğine doladığı eski, ipekli eşarbı çekiştirdi.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ne için?” Eleanor'un sesi bile öfkeli çıkyordu. Tanrım, tam bir pislik gibi davranıştı.

“Bilmem,” dedi Park. “Dün gece başını derde sokmuş olabileceğimi hissediyorum.”

Park, Eleanor'un kendisine bakması için eşarbı bir kez daha çekiştirdi. Eleanor kızgın görünmemeye çalıştı ama bütün geceyi onun dudaklarının ne kadar güzel olduğunu düşünerek geçirdiğini belli etmektense kızgın görünmeyi tercih ederdi.

“O adam senin baban mıydı?”

Eleanor başını geriye attı. “*Hayır. Hayır, o adam... annemin kocası. Benim hiçbir şeyim değil. Sadece benim sorunum.*”

“Başına dert mi aştım?”

“*Sayılrı.*” Eleanor onunla Richie hakkında konuşmayı gerçekten istemiyordu. Zihindeki Park'la ilgili köşeyi Richie'den daha yeni arındırmıştı.

“Üzgünüm,” dedi Park bir kez daha.

“Sorun değil,” dedi Eleanor. “Bu senin suçun değil. Her hâlkârda bana *Watchmen*'i getirdiğin için teşekkürler. Okuma şansı elde ettiğim için mutluyum.”

“Güzeldi değil mi?”

“Ah, evet. Biraz vahşıydi. Komedyen'le olan o kısmı kastediyorum...”

“Evet... üzgünüm.”

“Hayır, beni yanlış anladın. Yani... Sanırım onu tekrar okumalıyım.”

“Ben dün gece iki kez okudum. İstersen sana ödünç verebilirim.”

“Öyle mi? Teşekkürler.”

Park hâlâ Eleanor'un bileğindeki eşarbın ucunu tutuyor, ipekli kumaşı dalgın bir ifadeyle parmaklarının arasında gezdiriyordu. Eleanor onun elini seyretti.

Park başını kaldırıp baksa Eleanor'un nasıl bir budala olduğunu anlardı. Eleanor yüzünün yumuşayıp rahatladığını hissedebiliyordu. Park başını kaldırıp baksa her şeyi anladı.

Ama Park bunu yapmadı. Eşarbı parmaklarına dolaya dolaya Eleanor'un elini kendine doğru çekti. Ardından kumaşla kaplanan parmaklarını onun avcuna bıraktı.

Eleanor tepeden tırnağa dağıldığını hissetti.

park

Eleanor'un elini tutmak bir kelebeği tutmaktan farksızdı. Ya atan bir kalbi tutmaktan. Coşkuyla nefes alıp veren canlı bir varlığı tutmak gibiydi.

Ona dokunduğu anda onca zaman bunu yapmadan nasıl yasadığını merak etti. Başparmağını avcunda dolaştırdı ve aldığı her nefesi hissetti.

Daha önce başka kızlarla da el ele tutuşmuştu. Buz pistindeki kızlarla. Bir önceki yıl dokuzuncu sınıf balosundaki o kızla. (Babası onları almaya gelene dek kızla öpüşmüştelerdi.) Altıncı sınıfta ikisi “çıkarken” Tina'yla bile.

Şimdiye kadar bu dokunuşlar sıradan gelmişti. Küçükken yolun karşı tarafına geçmek için Josh'un elini tuttuğunda hissettiğinden çok da farklı şeyler hissetmemiştir. Ya da kiliseye giderken büyukanesinin elini tuttuğunda hissettilerinden. Belki biraz daha terlemiş, biraz daha fazla rahatsız olmuştu.

Geçen yıl kupkuru dudaklar, neredeyse tamamen açık gözlerle o kızı öptüğünde kendisinde bir sorun olup olmadığını merak etmişti.

Kızı öperken, ciddi ciddi eşcinsel olup olmadığını bile düşünmüştü. Ama erkeklerle ilgi duymuyordu. Ayrıca aklına Dawn denilen o kızı değil de She-Hulk ya da Storm'u getirdiğinde öpüşmekten daha fazla keyif almıştı.

O zamanlar gerçek hayatı kızlara ilgi duymuyor olabileceğini düşünmüştü. *Belki çizgi roman kahramanlarından zevk alan bir çeşit sapık falandı.*

Ya da belki, diye düşünüyordu şimdi, geçmişte hayatına giren bütün o kızları yeterince tanıtmamıştı. Típkı bir bilgisayarın tanımadığı formattaki bir diski kabul etmemesi gibi.

Eleanor'un eline dokunduğunda onu tanıyordu. Biliyordu.

eleanor

Eleanor tepeden tırnağa dağılmıştı.

Sanki yıldız gemisi Atılgan'a işinlanırken bir şeyler yanlış gitmiş gibi.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak edene, erimeye benzediğini ama çok daha şiddetli olduğunu söyleyebilirdi.

Milyonlarca parçaaya ayrılmış olmasına rağmen Park'ın onun elini tuttuğunu hâlâ hissedebiliyordu. Başparmağının avcunu keşfettiğini. Başka şansı olmadığı için hiç kıpırdamadan oturdu. Avlarını paralize ederek mideye indiren vahşi hayvanların hangileri olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Belki Park da onu bir Ninja sihri uygulayarak ya da Vulkan taktiğiyle tutarak büyülemiştir ve şimdi de mideye indirecekti.

Bu harika olurdu.

park

Otobüs durduğunda elleri ayrıldı. Park birden yaşananların farkına vardı ve onları seyreden birisi olup olmadığını görmek için tedirgin gözlerle etrafa baktı. Ardından endişeli bakışlarını Eleanor'a çevirdi ve onun az önceki bakışlarını fark edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Eleanor hâlâ yere bakıyordu; kitaplarını toplayıp koridora çıktı karken bile.

Birileri onları seyretmişse neler görmüştü? Park, Eleanor'a dokunduğunda yüzünün aldığı ifadeyi hayal edemiyordu. Bir diyet Pepsi reklamında ilk yudumu alan kişi gibi görünüyor olmamalıydı. Mutluluğun zirvesine ulaşmış gibi.

Park otobüsün koridoruna çıktığında Eleanor'un arkasında durdu. Boyları hemen hemen aynıydı. Eleanor saçlarını toplamıştı ve kızaran ensesinin üzerinde lekeler vardı. Park yanağını onun ensesine yaslamamak için kendini zor tuttu.

Onunla dolaplara dek yürüdü ve o dolabının kapağını açarken sırtını duvara yaslayıp bekledi. Eleanor hiçbir şey söylemeden rafa birkaç kitap bırakıp yerine yenilerini aldı.

Park ona dokunmanın etkisinden kurtulduğunda Eleanor'un aslında dokunuşuna karşılık vermediğini fark etti. O Park'ın elini tutmamıştı. Yüzüne bile baktımamıştı. Hâlâ da bakmıyordu. *Tanrıım*.

Park, Eleanor'un dolabının kapağına usulca vurdu.

“Hey,” dedi.

Eleanor dolabı kapadı. “Hey, ne?”

“İyi misin?”

Eleanor başıyla onayladı.

“İngilizce dersinde görüşürüz, olur mu?” diye sordu Park.

Eleanor bir kez daha başına salladıktan sonra oradan uzaklaştı.

Tanrıım.

leanor

Eleanor ilk üç dersi sürekli avcunu ovarak geçirdi.

Hiçbir şey hissetmedi.

Nasıl olmuştu da tek bir noktaya bu kadar sinir ucu toplanmıştı?

Peki, bu sinirler hep orada mıydı yoksa canları istediğiinde mi harekete geçiyorlardı? Hep oradalarsa Eleanor nasıl oluyordu da kapı tokmaklarını çevirirken düşüp bayılmıyordu?

Belki pek çok kişinin düz vites araba kullanmanın çok daha keyifli olduğunu söylemesinin sebebi buydu.

park

Tanrım. Birisinin eline tecavüz etmek mümkün müydü?

Eleanor ne İngilizce ne de tarih dersinde Park'ın yüzüne bakmadı. Park okuldan sonra onun dolabının önüne gitti ama Eleanor orada değildi.

Otobüse bindiğinde onu gördü ama her zamanki yerine değil, Park'ın pencere kenarındaki koltuğuna oturmuştu. Park ona bir şey söylemeyecek kadar utanıyordu. Yanına yerleşti ve ellerini dizlerinin arasından aşağı sarkıttı.

Bu yüzden Eleanor onun elini tutabilmek için bileğine uzanmak zorunda kaldı. Elini parmaklarının arasına alıp başparmağıyla avcuna dokundu.

Bunu yaparken parmakları titriyordu.

Park olduğu yerde kırıldanıp koridora sırtını verdi.

“İyi misin?” diye fısıldadı Eleanor.

Park derin bir nefes alıp başıyla onayladı. İkişi de bakışlarını birleşen ellerine çevirdi.

Tanrım.

16

eleanor

Cumartesi haftanın en kötü günüydü.

Eleanor pazar günlerini pazartesiye ne kadar az kaldığını düşünerek geçiriyordu. Ama cumartesiler geçmek bilmiyordu.

O gün ödevini çoktan yapmıştı. Pisliğin teki coğrafya defterine "beni gördüğünde bacaklarının arası ıslanıyor mu?" yazmıştı ve Eleanor yazıyı siyah mürekkepli kalemlle kapatmak için epeyce zaman harcamıştı. Onu bir tür çiçeğe dönüştürmeye çalışmıştı.

Televizyonda golf başlayana kadar çocukların birlikte çizgi film seyretmiş, daha sonra ikisi de sıkıntıdan patlayana dek Maisie'yle fal açmıştı.

O da bittikten sonra müzik dinlemişti. Park'ın kendisine verdiği pillerden ikisini o gün ona olan özlemi doruk noktasına çıktığında kasetçalarında müzik dinlemek üzere saklamıştı. Park'ın onun için hazırladığı kasetlerin sayısı beşे çıkmıştı ki bu da piller dayanırsa

dört yüz elli dakika boyunca Park'la el ele tutuştuğunu hayal edebileceği anlamına geliyordu.

Bu belki aptalcaydı ama her şeyin mümkün olabileceği hallerde bile onunla sadece el ele tutuşuyordu. Eleanor'a göre bu durum Park'la el ele tutuşmanın ne kadar harika bir şey olduğunu gösteriyordu.

(Ayrıca onlarınki *sadece* el ele tutuşmak değildi. Park, Eleanor'un ellerine nadir bulunan, değerli bir şeye dokunur gibi, elleri tüm vücutunu etkileyebilmiş gibi dokunuyordu ki gerçekten öyleydi. Bunu açıklamak zordu. Park sadece ellerine dokunarak ona bedeninin tepeden tırnağa hissedebileceğinden çok daha yoğun duygular hissettiyordu.)

Artık otobüs seyahatlerini bu şekilde geçirmelerinin tek kötü yanı eskisi gibi sohbet etmiyor olmalarıydı. Eleanor, Park kendisine dokunurken onun yüzüne bile bakamıyordu. Park da kurduğu cümleleri tamamlamakta zorlanıyordu. (Bu da onun Eleanor'dan hoşlandığı anlamına geliyordu. *Hah.*)

Bir önceki gün eve dönüş yolunda otobüsleri patlayan bir kanalizasyon borusu yüzünden on beş dakika rötar yapmıştı. Steve bir benzinlikteki yeni işine geç kalacağı için sövüp saymaya başlamıştı. Park ise, "Vay canına..." demişti.

"Ne?" Kendini orada daha güvende, daha korunaklı hissettiği için artık pencere kenarında Eleanor oturuyordu. Eleanor yeni koltuğunda otobüste sadece ikisinin olduğunu bile hayal edebiliyordu.

"Telepati yoluyla kanalizasyon borusu patlatabiliyorum," demişti Park.

"Bu çok kısıtlı bir mutasyon," demişti Eleanor. "Takma adın ne?"

"Adım... hmm..." Park bir kahkaha atıp Eleanor'un saç örgülerinden birini çektiştirmiştir. (Bu ilişkilerinde yepyeni, harika bir gelişmeydi; saç dokunmak. Bazen Park okuldan sonra gizlice onun arkasına sokulup atkuyruğunu ya da topuzunu çektiştiriyordu.)

"Adımın ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Kamu Hizmeti olabilir," dedi Eleanor parmaklarını onunkilerle birləştirerek. Bu şekilde el ele tutuşuklarında parmak uçları

Park'ın parmaklarının ancak son boğumuna ulaşabiliyordu. Herhalde Eleanor'un Park'ınlardan daha küçük olan tek uzvu ellişiydi.

"Küçük bir kız çocuğu gibisin," dedi Park.

"Nasıl yani?"

"Ellerin. Ellerin çok..." Park, Eleanor'un elini avuçlarının arasına aldı. "Bilmiyorum işte... çok hassas görünüyor."

"Boruustası," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Senin süper kahraman ismin. Hayır, bekle... Borucu. 'Borucu'ya hesap vermenizin zamanı geldi!"

Park güldü ve Eleanor'un saç örgülerinden birini daha çekiştirdi.

Son iki haftadır en uzun süren sohbetleri buydu. Eleanor Park'a bir mektup yazmaya başlamıştı—girişini beğenmediği mektuba defalarca yeniden başlamıştı—ama böyle bir şeyi ancak daha yedinci sınıfa giden bir öğrenci yapardı. Ona ne yazacaktı?

"Sevgili Park. Senden çok hoşlanıyorum. Saç stilin çok güzel."

Park'ın saç stili gerçekten güzeldi. Gerçekten. Arkaları kısa, önleri uzun ve dağınıktı. Kömür karası saçları neredeyse dümdüzdü ve sahip olduğu saç stili onda bir yaşam tarzını yansıtmış gibi görünüyordu. Park tepeden tırnağa siyahlara bürünyordu. Siyah *punk rock* tişörtlerinin üzerinde hep uzun kollu, siyah gömlekler oluyordu. Siyah spor ayakkabılar. Kot pantolon. İstisnasız her gün böyle simsiyah giyiniyordu. (Tek bir beyaz tişörtü vardı ama onunda üzerinde iri, siyah harflerle "Siyah Bayrak" yazıyordu).

Eleanor ne zaman siyah giyse annesi ona cenazeye gidiyormuş gibi göründüğünü söylerdi; hem de bir tabutun içinde. Her halükârdâ annesinin bu tür sözleri geçmişse, Eleanor'un ne giydiğini fark ettiği zamanlarda kalmıştı. Eleanor yakın bir zamanda annesinin dikiş kutusundaki bütün çengelli iğneleri almış ve onları kot pantolonun üzerindeki yırtıkları, ipekli ve kadife kumaş parçalarıyla kapatmak için kullanmıştı ama annesi bu konunun bahsini bile etmemiştir.

Siyah giymek Park'a yakışıyordu. Onu vücut hatları kömürle çizilmiş gibi gösteriyordu. Kalın, kavisli, siyah kaşlar. Kısa, siyah kirpikler. Yüksek ve parlak elmacık kemikleri.

"Sevgili Park. Senden çok hoşlanıyorum. Yanakların gerçekten çok güzel."

Eleanor'un Park hakkında düşünmek istemediği tek şey onun kendisinde ne bulduğuydu.

park

Kamyonet sürekli stop ediyordu.

Park'ın babası hiçbir şey söylemiyordu ama Park onun giderek öfkelendiğini biliyordu.

"Tekrar dene," dedi babası. "Motorun sesini dinle ve vites değiştir."

Bu sözler Park için olayı basite indirmekten başka bir şey değildi. Motorun sesini dinle, debriyaja bas, vites değiştir, gaza bas, ayağını debriyajdan çek, direksiyonu yönet, aynaları kontrol et, dönerken sinyal ver, motosikletlilere iki kat fazla dikkat et...

İşin tuhaf yanı Park babası burnundan solur halde yanında oturuyor olmasa bu işin üstesinden gelebileceğinden emindi. Zihinde kendini arabayı sorunsuzca kullanırken görebiliyordu.

Bazen tekvando derslerinde de buna benzer durumlar yaşlıyordu. Park, yeni bir tekniği kendisine öğreten babası olduğunda o teknikte asla ustalaşamıyordu.

Debriyaj, vites, gaz.

Kamyonet stop etti.

"Çok fazla düşünüyorsun," dedi babası öfkeyle.

Her zaman böyle söylerdi. Park küçük bir çocukken, ona itiraz etmeye çalışırıdı. "Elimde değil," derdi tekvando derslerinde. "Beynimin çalışmasını engelleyemiyorum."

"Bu şekilde dövüşürsen birileri bunu senin yerine yapar."

Debriyaj, vites, patinaj.

"Motoru tekrar çalıştır... Şimdi düşünme ve vitesi değiştir... Sana düşünme dedim."

Kamyonet bir kez daha stop etti. Park iki eliyle birden sımsıkı kavradığı direksiyona başını yaslayıp ondan destek almaya çalıştı. Babası öfkeden kuduruyordu.

“Lanet olsun Park, seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Bu iş için bir yıldır uğraşıyoruz. Kardeşine araba kullanmayı öğretmek sadece iki haftamı almıştı.”

Annesi orada olsaydı bu sözlere karşı çıkardı. “Böyle söylememelisin,” derdi. “İki erkek çocuk. İkisi birbirinden *farklı*.”

Babası da dişlerini sıkardı.

“Sanırım Josh düşünmem konusunda fazla zorlanmıyor,” dedi Park.

“Kardeşine istediğin kadar aptal diyebilirsin ama o düz vites araba kullanabiliyor,” dedi babası.

“Ben sadece Impala'yı kullanacağım,” diye mırıldandı Park gösterge tablosuna bakarak. “O da otomatik vites.”

“Sorun bu değil,” dedi babası neredeyse bağırarak. Park'ın annesi orada olsaydı, “Hey, bayım,” derdi. “Yaptığınızı doğru bulmuyorum. Dışarı çıkip gökyüzüne bağırın. Çok öfkelisiniz.”

Annesinin sürekli etrafında olup kendisini savunması için duyduğu arzu Park hakkında ne düşündürüyordu?

Bir korkak olduğunu.

Babası Park için böyle düşünüyordu. Şimdi de aynı düşüncede olmaliydi. Suskulunuğunun sebebi büyük ihtimalle bunu yüksek sesle dile getirmemek için harcadığı çabaydı.

“Tekrar dene,” dedi Park'a.

“Hayır, artık bırakıyorum.”

“Ne zaman bırakacağın ben karar veririm.”

“Hayır. Şimdi bırakıyorum.”

“Eh, ben de direksiyonun başına geçip bizi eve götürmek niyetinde değilim. Tekrar dene.”

Park kamyoneti çalışıyordu. Motor bir kez daha stop etti. Babası devasa boyuttaki elini torpidoya vurdu. Park kamyonetin kapısını açıp aşağı atladı. Babası arkasından seslendi ama o yürümeye devam etti. Evle aralarında sadece birkaç kilometre vardı.

Dönüş yolunda babası kamyonetle yanından geçmişse bile bunu fark etmedi. Karanlık çökerken yaşadığı mahalleye vardığında kendi evinin değil, Eleanor'un evinin olduğu caddeye saptı. Hava soğuk sayılırdı ama Eleanor'un evinin bahçesinde saçları kızılı çalan iki küçük çocuk oyun oynuyordu.

Park bulunduğu yerden evin içini göremiyordu. Belki biraz beklese Eleanor pencereden dışarı bakardı. Park yüzünü görmek istiyordu. İri, kahverengi gözlerini ve dolgun, pembe dudaklarını. Gerçekten geniş ve kıvrımlı dudakları onun kimin resmettiğine bağlı olarak Joker'in dudaklarını andırıyordu. Elbette Eleanor Joker gibi bir kaçık değildi... Park ona dudaklarını Joker'inkilere benzettiğini asla söylememeliydi. Bu kesinlikle bir iltifat sayılmazdı.

Eleanor pencereden dışarı bakmadı. Ama bahçedeki çocukların ona bakıyordu ve Park bu yüzden eve dönmek zorunda kaldı.

Cumartesi haftanın en kötü günüydü.

leanor

Pazartesi haftanın en iyi günüydü.

O gün otobüse bindiğinde Park ona gerçek anlamda gülümşedi. Yani o koridorda yürüdüğü sırada dudaklarındaki gülümsemeye devam etti.

Eleanor diğerlerinin gözü önünde bu gülümsemeye doğrudan karşılık verecek cesareti bulamadı. Ancak o da elinde olmadan bakışlarını yere çevirerek gülümşedi ve arada bir Park'ın hâlâ kendisine bakıp bakmadığını anlamak için başını kaldırıldı.

Park'ın gözleri onun üzerindeydi.

Tina'nın kiler de öyleydi ama Eleanor bunu umursamadı.

Park, Eleanor onların oturduğu sıraya ulaştığında ayağa kalktı ve o koltuğuna yerlesir yerleşmez elini tutup öptü. Her şey çok hızlı geliştiği için Eleanor mutluluktan ya da utançtan ölecek zaman bulamamıştı.

Yüzünü kısa bir süre Park'ın üzerindeki siyah yağmurluğun omzuna gömüp öylece kaldı. Park onun elini siki.

"Seni özledim," diye fisıldadı. Eleanor gözlerinin yaşardığını hissederek başını pencereye çevirdi.

Yol boyunca aralarında başka konuşma geçmedi. Okula vardıklarında Park, Eleanor'a dolabına dek eşlik etti ve birlikte duvara yaslanıp neredeyse zil çalana dek hiç konuşmadılar. Koridorda sadece ikisi vardı.

Sonra Park elini uzatıp Eleanor'un kızıl buklelerinden birini işaret parmağına doladı. Onu bıraktıktan sonra, "Seni yine özledim," dedi.

Eleanor etüt dersine geç kaldı ve Bay Sarpy'nin kendisine okul ofisinde bir randevusu olduğunu söylediğini duymadı. Bay Sarpy randevu kâğıdını onun sırasına çarptı.

"Uyan Eleanor! Rehber öğretmeninle randevun var." Tanrım, Bay Sarpy tam bir ahmaktı ve Eleanor onun asıl derslerine girmediği için mutluydu. Ofise yürürken parmak uçlarını okulun tuğla duvarında gezdirip Park'ın kendisine dinlettiği şarkılardan birini mirıldandı.

Öyle mutluydu ki yanına ulaştığında Bayan Dunne'a gülümsedi.

"Eleanor," dedi Bayan Dunne ona sarılarak. Kucaklaşmayı seviyordu. Eleanor'u daha ilk görüşmelerinde kucaklamıştı. "Nasılsın?"

"İyiim."

"Öyle görünüyorsun."

Eleanor onun üzerindeki kazağa (büyük ihtimalle 1968 yılında aşırı kilolu bir adam tarafından golf oynarken giymek üzere satın alınmıştı) ve yırtık kot pantolona baktı. Tanrım, hep bu kadar kötü mü görünüyordu? "Teşekkürler."

"Öğretmenlerinle görüştüm," dedi Bayan Dunne. "Neredeyse bütün derslerden A alacağını biliyor muydun?"

Eleanor omuzlarını silkti. Evinde kablolu televizyon ya da telefon yoktu ve kendini bir mağarada yaşıyormuş gibi hissediyordu. Ödev yapmak için bol bol zaman buluyordu.

"Eh, öyle olacak," dedi Bayan Dunne. "Ve ben seninle *gurur* duyuyorum."

Eleanor şimdi Bayan Dunne'le aralarında bir masa olduğu için mutluydu çünkü öyle olmasa onun kendisini yeniden kucaklayacağı belliydi.

"Ama seni ofise çağırmanızın sebebi bu değil. Bu sabah okul başlamadan önce seninle ilgili bir telefon aldığım için buradasın. Arayan kişi baban olduğunu belirtti ve evinin numarasını bilmediği için okulu aradığını söyledi..."

"Evimizde telefon yok."

"Ah," dedi Bayan Dunne, "anlıyorum. Peki babanın bundan haberi var mı?"

"Büyük ihtimalle yoktur," dedi Eleanor. Babasının onun hangi okula gittiğini bilmesine bile şaşırılmıştı.

"Babani aramak ister misin? Bunun için ofisimi kullanabilirsin."

Babasını aramak istiyor muydu? Babası kendisini neden aramıştı? Belki *gerçekten de* korkunç bir şey olmuştu. Belki de büyükannesi ölmüştü. Tanrım.

"Olur..." dedi Eleanor.

"Telefonumu ne zaman ıstersen kullanabileceğini biliyorsun," dedi Bayan Dunne. Ayağa kalkıp masanın kenarına ilişti ve Eleanor'un dizini tuttu. Eleanor ondan bir dış fırçası istemeye çok yaklaşmıştı ama bunu yapması bol bol kucaklanmaya ve dizlerinin okşanmasına katlanması gerektiğini gerektiriyordu.

"Teşekkürler," dedi onun yerine.

"Pekâlâ," dedi Bayan Dunne sevinçle gülümseyerek. "Birazdan dönerim. Gidip rujumu tazeleyeyim."

Eleanor, Bayan Dunne dışarı çıkar çıkmaz babasının numarasını çevirdi ve bu numaranın hâlâ ezberinde olduğunu fark etmek onu şaşırttı. Babası telefonu üçüncü çalışmada açtı.

"Selam, baba. Ben Eleanor."

"Selam, bebeğim. Nasılsın?"

Eleanor kısa bir süre ona gerceği söylememeyi düşündü. "İyi-yim," dedi.

"Diğerleri nasıl?"

“Herkes iyi.”

“Beni hiç aramıyorsunuz.”

Babasına evlerinde telefon olmadığını söylemek faydasızdı. Ya da telefonları varken onun çocukların aramalarına asla karşılık vermediğini hatırlatmak. Hatta arabası, telefonu ve kendine ait bir hayatı olan kişi o olduğu için, *kendileriyle iletişim kurmanın* bir yolunu bulması gerekenin de *o olduğunu söylemek*.

Babasına ne söylese faydasızdı. Eleanor bunu, farkına vardığı anı hatırlayamayacak kadar uzun bir zamandır biliyordu.

“Hey, sana harika bir teklifim var. Belki cuma gecesi buraya gelebilirsin.” Eleanor’ın babasının sesi televizyonda konuşan ya da karşısındakine bir plak koleksiyonu satmaya çalışan birisinin sesinden farksızdı. 70’lerin disco hitlerini ya da son çıkan *Time-Life* koleksiyonunu satmaya çalışan birisi.

“Donna bir düğüne katılmamızı istiyor ve ben ona Matt’e senin bakabileceğini söyledi. Bebek bakıcılığı karşılığında para almanın hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

“Donna da kim?”

“Nişanlım Donna’yı tanıyorsun. Onunla buraya son gelişinde tanışmıştım.”

Bu neredeyse bir yıl önceydi. “Komşun olan Donna’yı mı kastediyorsun?” diye sordu Eleanor.

“Evet. Gece burada kalabilirsin. Matt’e göz kulak olur, pizza yer ve telefonda sohbet edersin. Bu şu ana dek kazandığım en kolay on dolar olacak.”

Aslında bu Eleanor’ın kazandığı ilk on dolar olacaktı.

“Pekâlâ,” dedi. “Bizi sen mi alacaksın? Yeni evimizin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Seni okuldan alırım. Bu defa sadece sen gel. Bir ev dolusu çocuğa bakmak zorunda kalmanı istemem. Okuldan kaçta çıkıştıysan?”

“Üçte.”

“Harika. Cuma günü üçte görüşürüz.”

“Tamam.”

“Eh, anlaştık o halde. Seni seviyorum, bebeğim. Derslerine iyi çalış.”

Bayan Dunne kollarını iki yana açmış, ofisin kapısı önünde onu bekliyordu.

Harika, diye düşündü Eleanor koridorda yürüken. *Her şey ve herkes harika*. Sonra nasıl bir his kalacağını anlamak için elini dudaklarına götürüp öptü.

park

“Ben sonbahar balosuna gitmiyorum,” dedi Park.

“Elbette baloya katılamayacaksın...” dedi Cal. “Yani artık bir smokin kiralamak için çok geç.”

Edebiyat dersine erken gelmişlerdi. Cal, Park’ın iki sıra arkasında oturuyordu ve Park, Eleanor’un sınıfına gırıp girmedigini görmek için sürekli arkasına bakmak zorunda kalmıştı.

“Sen smokin mi kiralayacaksın?” diye sordu.

“Ah, evet.”

“Kimse sonbahar balosu için smokin kiralamaz.”

“O halde sence o gece en sık erkek kim olacak? Ayrıca sen bundan ne anlarsın ki? Sen baloya gelmiyorsun bile. Peki futbol maçına? İşte onda durum farklı.”

“Ben futbolu sevmem bile,” dedi Park dönüp tekrar kapıyla bakarak.

“Sadece beş dakikalığına yeryüzünün en berbat arkadaşı olmaktan vazgeçebilir misin?”

Park baktığını saatte çevirdi. “Evet.”

“Lütfen bana bir iyilik yap,” dedi Cal. “Maça çok havalı kişiler gelecek ve sen de orada olursan Kim mutlaka yanımıza oturur. Sen Kim’i kendine çekiyorsun.”

“Bunun ne tür bir sorun olduğunu farkında değil misin?”

“Hayır. Sadece Kim’i tuzağa düşürmek için kusursuz bir yem bulduğumun farkındayım.”

“Onun ismini söyleyip durmaktan vazgeç.”

“Neden? Henüz sınıfına girmede değil mi?”

Park omzunun üzerinden arkasına baktı. "Neden aşkına karşılık verecek bir kızdan hoşlanmıyorsun?"

"Böyle bir kız yok," dedi Cal. "Bu yüzden içlerinden en fazla arzuladığımı seçmeye karar verdim. Hadi ama, lütfen. Cuma günü maça sen de gel. Hatırım için."

"Bilemiyorum..." dedi Park.

"Vay canına, bunun nesi var? Sırf zevk için birisini öldürmiş gibi görünüyor."

Park başını hızla arkaya çevirdi. Eleanor. Ona gülümsüyordu.

Dudaklarında tipki diş macunu reklamlarında olduğu gibi otuz iki dişini birden gösteren bir gülümseme vardı. Park onun hep böyle gülümsemesi gerektiğini düşündü; bu şekilde gülümsemiğinde yüzü her zamankinin aksine tuhaf değil, güzel görünüyor. Elinde olsa Eleanor'un dudaklarındaki gülümsemenin öylece kalmasını sağlardı.

Bay Stessman sınıfı girdiğinde tahtaya doğru düşecekmış gibi yaptı. "Yüce Tanrıım, Eleanor, kes şunu. Gözlerimi kamaştırıyzısun. Fani bir erkeğin dayanamayacağı kadar güçlü olduğu için mi bu gülümsemeyi bizlerden saklıyorsun?"

Eleanor utanarak bakışlarını aşağı çevirdi ve dudaklarındaki gülümseme sırtmaya dönüştü.

"Şşş," dedi Cal. Kim Park'la ikisinin arasındaki sıraya oturuyordu. Cal ellerini yalvarıcısına kavuşturdu. Park iç geçirip başını aşağı yukarı salladı.

eleanor

Eleanor babasıyla yaptığı telefon görüşmesinin moralini bozmasını bekledi. (Onunla yaptığı görüşmeler bir kırbaç darbesi gibi canını sonradan yakardı.)

Ama beklediği olmadı. Moralini hiçbir şey bozamazdı. Park'ın sözlerini zihninden hiçbir şey çekip alamazdı.

Park onu özlemiştir...

Kimbilir neyini. Belki şişmanlığını. Belki de tuhaftığını. Eleanor'un onunla sıradan bir insanla konuşur gibi konuşamamasını.

Neyse ne. Eleanor'dan hoşlanmasıne yol açan bir çeşit sapkınlığa sahip olması onun sorunuuydu. Ama Eleanor onun kendisinden hoşlandığından emindi.

En azından şimdilik.

O günlük.

Park ondan *hoşlanıyordu*. Onu özülüyordu.

Eleanor beden dersinde öylesine dalgındı ki göze batmaması gerektiği tamamen aklından çıkmıştı. Basketbol oynuyorlardı ve Eleanor topu yakalayıp Tina'nın arkadaşlarından biri olan Annette isimli sportif ve gergin bir kızla çarptı. "Sorun mu çıkarmak istiyorsun?" dedi Annette Eleanor'un üzerine yürüyüp topu onun göğsüne fırlatarak. "Niyetin bu mu? Hadi o zaman dışarı çıkalım. Hadi." Eleanor birkaç adım gerileyip oyun sahasının dışına çıktı ve Bayan Burt'ün düdüğünü çalmasını bekledi.

Annette'in öfkesi oyun boyunca devam etti ama Eleanor bunun kendisini etkilemesine izin vermedi.

Otobüste Park'ın yanında otururken hissettiği duygudan –o an için güvende olduğu duygusundan– şimdi de faydalabilirdi. Etrafında bir kalkan varmış gibi. O Görünmez Kadın'mış gibi.

Bu durumda Park da Bay Fantastik oluyordu.

18

eleanor

Annesi Eleanor'un bebek bakıcılığı yapmasına izin vermiyordu.

"Onun tam *dört* çocuğu var," dedi. Hazırlayacağı tortillalar için hamur açmakla meşguldü. "Yoksa bunu unuttu mu?"

Eleanor aptalca bir hareketle annesine babasıyla yaptığı telefon görüşmesinden diğer kardeşlerinin önünde bahsetmiş ve bunun neticesinde ufaklıklar gerçek anlamda heyecanlanmışlardı. Sonrasında kardeşlerine onların davet edilmediğini ve zaten kendisinin de sadece bebek bakıcılığı yapacağını, babalarının orada bile olmayacağıını izah etmek zorunda kalmıştı.

Sözleri bittiğinde Fare ağlamaya başladı, öfkeden çılgına dönen Maisie de hıçkırla odadan dışarı çıktı. Ben Eleanor'dan babalarını arayıp kendisinin de yardıma gelip gelemeyeceğini sormasını rica etti. "Ona benim sürekli bebek bakıcılığı yaptığımı söyle," dedi.

“Babanız ciğeri beş para etmez bir adam,” dedi anneleri. “Her defasında kalbinizi kıriyor. Ve her defasında benim kırılan parçaları toplamamı bekliyor.”

Kırıkları topla ve kenara süpür; annesinin yaptığı da farklı bir şey sayılmazdı. Eleanor ona karşı çıkmadı.

“Ne olur gitmeme izin ver,” dedi.

“Neden gitmek istiyorsun?” diye sordu annesi. “Onu neden önemsiyorsun? O seni hiçbir zaman önemsememi.”

Tanım. Annesinin sözleri doğruydu belki ama onları bu şekilde duymak can yakıyordu.

“Onu *önemsediğimden* değil,” dedi Eleanor. “Sadece buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var. İki aydır okuldan başka bir yer görme- dim. Ayrıca bana bebek bakıcılığı karşısında ödeme yapacağını da söyledi.”

“Madem fazla parası var, çocukların nafakasını ödesin.”

“Anne... Bana sadece on dolar verecek. Lütfen.”

Annesi iç geçirdi. “Pekâlâ. Richie’yle konuşacağım.”

“Hayır. *Tanım*. Sakın onunla konuşma. Sadece hayır diyecektir. Hem zaten o benim babamı görmeme karşı çıkamaz.”

“Bu evin reisi Richie,” dedi annesi. “Masamiza yiyecek koyan o.”

Eleanor annesine hangi yiyecektен bahsettiğini sormak istedi. Ayrıca hangi masadan? Yemekleri ya kanepede, ya yerde ya da evin arka tarafındaki basamaklara oturarak kâğıt tabaklarda yiyorlardı. Üstelik Richie, Eleanor'a sîrf zevk için hayır diyecekti. Bunu yaptığında kendini İspanya Kralı gibi hissedecekti. Muhtemelen annesinin ona bu fırsatı sunmasının sebebi buydu.

“Anne.” Eleanor başını tutup buz dolabına yaslandı. “*Lütfen*.”

“Ah, *pekâlâ*,” dedi annesi buruk bir sesle. “Pekâlâ. Ama sana para verirse kardeşlerinle paylaşacaksın. En azından bunu yapabilirsin.”

Kardeşleri paranın tamamını alabilirdi. Eleanor'un istediği tek şey Park'la telefonda konuşma imkânı bulabilmekti. İstediği tek şey doğuştan kötü birer yüreğe sahip Flats sakinlerinin onları dinleye-meyeceği bir ortamda Park'la sohbet edebilmekti.

Eleanor bir sonraki sabah otobüste, parmağını kolundaki bilekliğin iç tarafında gezdiren Park'a telefon numarasını sordu.

Park gülmeye başladı.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü bana asılıyormuşsun gibi hissettim," dedi Park sessizce. Otobüsteki diğer herkes bağıra çağırı konussa da, onca küfür ve saçmalığı bastırıp sesini duyurabilmek ancak bir megafonla mümkün olsa da ikisi hep fisıldayarak konuşuyordu.

"Belki de sana böyle bir soru sormamalıydım," dedi Eleanor. "Sen bugüne dek hiç bana telefon numaramı sormadın."

Park alnına dökülen perçemlerin arasından ona baktı.

"Üvey babanla yaptığım o görüşmeden sonra... telefonu kullanmana izin vermediklerini düşündüm."

"Evimizde telefon olsaydı herhalde kullanmama izin verilmezdi."

Eleanor, Park'a bu tür şeyleri söylememeye özen gösteriyordu.

Sahip olmadığı şeyleri. Onun bir tepki vermesini bekledi ama beklediği olmadı. Park başparmağını bileğindeki damarların üzerinde gezdirmekle yetindi.

"O halde neden numaramı istedin?"

Tanrıım, diye geçirdi Eleanor içinden, *unut gitsin*. "Vermek zorunda değilsin."

Park gözlerini devirdikten sonra sırt çantasından bir kalem çıkardı ve Eleanor'un kitaplarından birine uzandı.

"Hayır," diye fisildadı Eleanor. "Annemin görmesini istemiyorum."

Park kaşlarını çatarak kitabı baktı. "Annenin *şunu* görmesinin seni daha fazla endişelendireceğini düşünürdüm."

Eleanor baktılarını kitabı çevirdi. Lanet olsun. Coğrafya kitabına o kaba sözleri yazan kişi tarih kitabını da es geçmemiştir. Kitabın üzerinde çirkin görünümü, mavi harflerle "beni yala" yazıyordu.

Eleanor, Park'ın elindeki kalemi kapıp yazının üzerini karamaya başladı.

"Neden kitabına böyle bir şey yazdın?" diye sordu Park. "Bu söz bir şarkık mı geçiyor?"

"Onu ben yazmadım," dedi Eleanor. Yüzünün boynundan yukarı doğru benek benek kızardığını hissediyordu.

“O halde kim yazdı?”

Eleanor, Park'a elinden geldiğince sert bir bakış fırlatmaya çalıştı. (Ona her zamanki gibi bayın gözlerle bakmamakta epeyce zorlanmıştı.)

“Bilmiyorum,” dedi.

“Biri neden senin kitabına böyle bir şey yazısın ki?”

“Bilmiyorum.” Eleanor kitaplarını göğsüne yasladı ve onlara sımsıkı sarıldı.

“Hey,” dedi Park.

Eleanor ona aldırmayıp bakışlarını pencereye çevirdi. Park'ın, kitabındaki yazıyı görmesine izin verdiğine inanamıyordu. Ona sahip olduğu çığınca hayattan küçük küçük parçalar sunmak farklı bir şeydi... *Evet, korkunç bir üvey babam var, evimizde telefon yok, bulaşık deterjanımız bittiğinde saçlarımı bit şampuanıyla yıkıyorum...*

Ona kendisinin *nasıl* bir kız olduğunu hatırlatmaksa bambaşka bir şeydi. Oldu olacak onu beden dersine de çağırırsaydı. Hatta ona kendisine takılan lakkaplardan oluşan bir liste de sunabilirdi.

A -- Göt, Şişko

B -- Kaltak, Kızıl Kafa

Park herhalde şimdi onun *neden* böyle bir kız olduğunu öğrenmeye çalışacaktı.

“Hey,” dedi Park.

Eleanor başını iki yana salladı.

Park'a eski okulunda *böyle* bir kız olmadığını anlatması işe yaramazdı. Evet, kendisiyle geçmişte de alay edilmişti. Acımasız çocukların hep olmuştu; acımasız kızlar da. Ama eski okulunda dostları vardı. Birlikte yemek yediği ve mesajlaştığı kişiler vardı. Onun iyi kalpli, eğlenceli bir kız olduğunu düşünüp de beden dersinde takımında olmasını isteyen kişiler vardı.

“Eleanor...” dedi Park.

Ama eski okulunda Park gibi birisi yoktu.

Onun gibi birisi hiçbir yerde yoktu.

“Ne var?” dedi Eleanor pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

“Numaramı bilmeden beni nasıl arayacaksın?”

“Seni arayacağımı da kim söyledi?” Eleanor kitaplarına sarıldı.

Park yanına sokulup omzunu onunkine bastırdı.

“Bana kızma,” dedi iç geçirerek. “Bunu yapmanın beni deli ediyor.”

“Ben sana hiç kızmadım ki.”

“Tabii ya.”

“Kızmadım.”

“O halde benim *cıvarımdayken* kızgın oluyorsun.”

Eleanor ona omuz attı ve istemeden de olsa gülümşedi. “Cuma geceesi babamın evinde bebek bakıcılığı yapacağım,” dedi. “Ve babam telefonunu kullanmama izin verdi.”

Park başını hevesle ona doğru çevirdi. Yüzü Eleanor'unkine acı verecek kadar yakın duruyordu. Eleanor kaçmasına fırsat bırakmadan onu öpebilir ya da başını onunkine yaslayabilirdi. “Öyle mi?” diye sordu Park.

“Öyle.”

“*Tamam,*” dedi Park gülümseyerek. “Ama sana telefonumu yazmama izin vermeyecek misin?”

“Numarayı söyle,” dedi Eleanor. “Aklımda tutacağım.”

“İzin ver de yazayım.”

“Onu bir şarkının ritmiyle ezberlersem unutmam.”

Park numarasını 867-5309 şarkısının ritmiyle söylemeye başladı ve Eleanor kahkahalara boğuldu.

park

Park onu gördüğü ilk anı hatırlamaya çalıştı.

Çünkü o gün gördüğünün diğer herkesin gördüğünden farklı olmadığını biliyordu. Onun başına bela aradığını düşündüğünü hatırlıyordu.

Kızıl renkli, kıvırcık saçlara ve çikolata kutusu şeklinde bir yüze sahip olmanın yeterince kötü olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Hayır, tam olarak böyle düşünmemişi. O...

Milyonlarca çile sahip olmanın yeterince kötü olduğunu düşünmüştü. Bebeklerinki gibi dolgun yanaklara sahip olmanın da öyle.

Tanrım, yanakları ne kadar da güzeldi. Çillerinin üzerinde duran, elma gibi yusuvarlak gamzelerin orada olmalarına bile izin verilmemeliydi. Diğer insanların onun yanaklarından makas almaya kalkışmamaları inanılmazdı. Park'ın büyükannesi onunla tanıştığında yanaklarından mutlaka birer makas alacaktı.

Ama Eleanor'u otobüste gördüğü o ilk an Park'ın aklından geçenler arasında bu da yoktu. Park o gün onun dış görünüşünün yeterince kötü olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Bu şekilde giyinmesi şart mıydı? Ve bu şekilde davranışması? Farklı olmak için bu kadar çaba harcamak zorunda mıydı?

Onun adına utandığını hatırlıyordu.

Ve şimdi...

Şimdi insanların onunla dalga geçtiğini düşündüğünde içindenki savunma mekanizması harekete geçiyordu.

Birilerinin onun kitabına o çırkin sözü yazdığını düşündüğünde... kendini Bill Bixby'nin Hulk'a dönüşmeden önceki hali gibi hissediyordu.

Otobüste bu konudan rahatsız olmamış gibi davranışmakta epeyce zorlanmıştı. İşlerin onun için daha da kötüleşmesine neden olmak istemiyordu; cebine soktuğu ellerini yumruk yapmış ve o sabahı bu şekilde dolaşarak geçirmiştir.

Bir şeyleri yumruklamak istemişti. Ya da tekmelemek. Öğle yemeğinden hemen sonra beden dersi vardı ve derste öyle hızlı koşmuştu ki yemekte yediği balıklı sandvici çıkarmaya başlamıştı.

Beden öğretmeni Bay Koenig onun dersi erken bitirip duş almasını istemişti. "Soyunma odasına Sheridan. Derhal. Ateş Arabaları filminde değiliz."

Park hissettiğinin *sadece* haklı bir öfke olmasını umuyordu. Eleanor'u *diger* duygularından arınarak koruyup kollamak istiyordu.

Bunu insanların kendisiyle de alay ettiğini hissetmeden yapmak istiyordu.

Sadece o gün değil, tanışıklarından beri her gün Eleanor yüzünden utandığı anlar oluyordu; özellikle de insanların kendi arasında konuşuklarını görüp de sohbet konularının ikisi olduğunu bildiğinde.

Otobüsteki herkesin onlara güldüğünden emin olduğu rahatsız edici anlar oluyordu.

Böyle zamanlarda Park, Eleanor'dan uzaklaşmayı düşünüyordu.

Ondan ayrılmayı değil. Ayrılmak kelimesinin içinde bulundukları durumla uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece... aralarına biraz mesafe koymayı düşünüyordu. Ondan eskisi gibi on santim uzak oturmayı.

Bu düşünceyi zihninde defalarca evirip çeviriyordu; ta ki Eleanor'u bir sonraki görüşüne dek.

Onu sınıftaki sırasında otururken görene dek. Otobüste kendisini beklerken. Kafede tek başına kitap okurken.

Eleanor'u gördüğünde ondan uzaklaşmakla ilgili düşüncesi zihninden uçup gidiyordu. Hiçbir şey düşünemez oluyordu.

Ona dokunmak dışında.

Onu mutlu etmek için yapabileceklerini ya da yapması gerekenleri yapmak dışında.

“Bu gece gelmiyorum da ne demek?” dedi Cal.

Etüt salonundaydılar ve Cal bir karamelli pudingi mideye indirmekle meşguldü. Park mümkün olduğunda kısık sesle konuşmaya çalışarak, “Başka bir işim çıktı,” dedi.

“Başka bir işin mi çıktı?” dedi Cal kaşğını hızla pudinge dallıdarak. “Elin ayağın tutmaz mı oldu? Sorun bu mu? Çünkü bu sorun son zamanlarda sık sık karşımıza çıkmaya başladı.”

“Hayır. *Farklı bir şey var. Kız meselesi.*”

Cal ona doğru eğildi. “Yoksa kendine bir kız arkadaş mı buldun?”

Park kızardığını hissetti. “Onun gibi bir şey. Evet. Şu an bu konu hakkında konuşamam.”

“Ama seninle bir plan yapmıştık.”

“Planı yapan sendin,” dedi Park. “Ve bu berbat bir plandı.”

“Sen yeryüzündeki en kötü arkadaşın.”

leanor

Eleanor öylesine gergindi ki öğle yemeğine elini bile sürmemişti. Kremalı hindiyi DeNice'e, meyve kokteylini de Beibi'ye verdi.

Park eve dönüş yolu boyunca ona numarasını ezberletmişti.

Sonra her ihtimale karşı numarayı kitabına da yazmıştı. Onu şarkı isimlerinin arasına gizlemişti.

“*Forever Young.*”

“Bu 4 sayısı için¹¹,” dedi Park, “Hatırlarsın değil mi?”

“Hatırlamama gerek yok. Numaran zaten ezberimde.”

“Bu sadece 5,” dedi Park. “Çünkü aklıma 5 sayısıyla ilgili bir şarkı gelmiyor. Ve bu da... *Summer of '69* şarkısından. 6'yı hatırla ama 9'u unut.”

“Ben o şarkidan nefret ederim.”

“Tanrıım, biliyorum... Hey, aklıma 2 sayısıyla ilgili bir şarkı gelmiyor.”

“*Two of Us,*” dedi Eleanor.

“*Two of Us* mı?”

“Bir Beatles şarkısı.”

“Ah... onu hatırlayamamın sebebi anlaşıldı.” Park şarkının ismini kitabı yazdı.

“Ben senin numaranı ezbere biliyorum,” dedi Eleanor.

“Sadece onu unutmandan korkuyorum,” dedi Park sessizce. Elindeki kalemin yardımıyla gözlerinin önüne dökülen saçları geriye itti.

“Unutmayacağım,” dedi Eleanor. Asla. Büyük ihtimalle ölüm döşeğindeyken bile bu numarayı haykıracaktı. Ya da Park nihayet ondan bıktığında bu numarayı göğsüne dövme yaptıracaktı.

“Sayılarla aram iyidir.”

“Cuma gecesi numaramı hatırlayamadığın için beni arayamayacak olursan...”

11 *Forever Young* şarkısındaki *for* hecesinin *four* (dört) sayısıyla eşsesli olmasına gönderme yapılmıyor. (ç.n.)

“Sana babamın numarasını vermeme ne dersin? Saat dokuzaya kadar aramazsam sen beni ararsın.”

“Bu gerçekten de harika bir fikir,” dedi Park.

“Ama onun dışında aramak yok.”

“Kendimi...” Park gülmeye başladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Ne?” diye sordu Eleanor onu dirseğiyle dürterek.

“Sanki randevu tarihi ayarlıyormuş gibi hissediyorum,” dedi Park. “Sence bu çok mu aptalca?”

“Hayır,” dedi Eleanor.

“Seninle her gün bir arada olduğumuz halde...”

“Gerçek anlamda bir arada sayılmayız,” dedi Eleanor.

“Etrafımızda elli kadar refakatçi var.”

“Bize düşman refakatçiler,” diye fisıldadı Eleanor.

“Evet,” dedi Park.

Sonra kalemi cebine koyup Eleanor'un elini bir süre göğsünde tuttu.

Bu Eleanor'un düşünebileceği en güzel hareketti. Park'tan çocuk sahibi olmak ve her iki böbreğini birden ona bağışlamak istemesine neden olmuştu.

“Bu bir randevu,” dedi Park.

“Kesinlikle öyle,” diye ekledi Eleanor.

19

leanor

Eleanor bir sonraki sabah uyandığında o gün doğum günüymüş gibi hissetti; tıpkı dört bir yanı dondurularla çevrili halde çekilmiş bir fotoğrafının olduğu günlerdeki gibi.

Belki babasının evinde dondurma vardı... Öyle bile olsababası Eleanor gelmeden önce büyük ihtimalle hepsini çöpe atmıştı. Eleanor'un kilosuyla ilgili sürekli imada bulunurdu. Yani eskiden öyle yapardı. Belki kızıyla ilgilenmekten vazgeçtiğinde onun kilosuyla ilgilenmekten de vazgeçmişti.

Eleanor üstüne eski, çizgili bir erkek gömleği geçirdi ve annesinden boynuna bir kravat bağlamasını istedi.

Annesi kapıda vedalaşırken onu nasıl olduysa öptü ve babasıyla sorun yaşaması durumunda komşuları aramasını söyledi.

Tabii ya, diye düşündü Eleanor. Babamın nişanlısı bana kaltak derse ve beni kapısız bir banyoyu kullanmaya zorlarsa komşuları mutlaka ararım. Ah, bir dakika...

Biraz gergindi. Babasını son görüşünün üzerinden bir yıl geçmişti ve bundan önce de onu bir süre görmemişti. Hickman'larla yaşadığı sırada babası Eleanor'u bir kez olsun aramamıştı. Belki kızının orada olduğunu bile bilmiyordu. Eleanor bunu ona hiç söylememiştir.

Richie sık sık ziyaretlerine gelmeye başladığında Ben gerçekten sinirlenmiş ve babalarının yanına taşınacağını söylemiştii. Herkes bunun öfkeyle savrulmuş bir tehdit olduğunun farkındaydı; o zamanlar yeni yeni yürümeye başlayan Fare bile.

Babaları çocuklarına birkaç gün için bile katlanamıyordu. Eskiden onları annelerinden alıp *kendi* annesinin evine bırakır ve hafta sonları ne yapıyorsa onu yapmaya giderdi. (Büyük ihtimalle bolca marihuana içmeye.)

Park, Eleanor'un boynundaki kravatı görünce kahkahalara boguldu. Bu onu gülümsetmekten bile güzeldi.

Eleanor'un onun yanına oturmasıyla birlikte, "Bu randevu için hazırlanacağımızı bilmiyordum," dedi.

"Beni güzel bir yere götüreceğini umuyorum," dedi Eleanor usulca.

Park, Eleanor'un boynundaki kravatı iki eliyle tutup düzelterek, "Günün birinde öyle yapacağım," dedi.

Bu tür sözleri hep eve dönerken değil, okula giderken söylerdi. Eleanor bazen onun tam anlamıyla uyanıp uyanmadığından emin olamıyordu.

Park oturduğu koltukta yan döndü. "Okuldan hemen sonra babana gidiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Ve oraya varır varmaz beni arayacaksın..."

"Hayır, seni çocukla ilgili işlerimi tamamladıktan sonra arayacağım. Oraya gerçekten bebek bakıcılığı yapmaya gidiyorum."

"Telefonda sana pek çok özel sorum olacak," dedi Park öne doğru eğilerek. "Bir liste hazırladım."

"Listenden korkmuyorum."

"Bu çok uzun bir liste," dedi Park "ve çok özel sorulardan oluşuyor."

"Umarım her sorunu *yanıtlamamı* beklemiyorsundur..."

Park sırtını tekrar koltuğa yaslayıp ona baktı. "Seninle niha-yet sohbet edebilmemiz için," diye fısıldadı, "oraya bir an önce gitmeni istiyorum."

Eleanor gün sonunda okulun ön basamaklarında beklemeye ko-yuldu. O otobüse binmeden önce Park'ı görmeyi umuyordu ama onu kaçırmış olmalydı.

Ne tür bir araba beklediğini bilmiyordu; babası sürekli klasik araba satın alır, parasız kaldığında da onları satardı.

Eleanor tam onun gelmeyeceğinden endişelenmeye başladığı sırada –başka bir okula gitmiş ya da fikrini değiştirmiş olabilirdi– korna sesi duydu.

Babası üstü açık, eski bir Karmann Ghia'yla Eleanor'un önünde durdu. Araba tipki James Dean'in kaza yapıp öldüğü arabaya benziyordu. Babası bir elini kapıdan aşağı sarkıtmıştı, elinde sigara vardı. "Eleanor!" diye bağırdı.

Eleanor o tarafa yürüyüp arabaya bindi. Koltukta emniyet kemeri falan yoktu.

"Eşyan bu kadar mı?" diye sordu babası onun okul çantasına bakarak.

"Sadece bir gece kalacağım," dedi Eleanor omzunu silkerek.

Babası, "Pekâlâ," dedikten sonra olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde geri geri giderek okulun park yerinden çıktı. Eleanor onun ne kadar berbat bir sürücü olduğunu unutmuştu. Arabayla ilgili her şeyi tek elle ve fazlaıyla hızlı yapıyordu.

Eleanor arabanın ön panelinden destek aldı. Dışarısı soğuktu ve yolda ilerledikleri sırada soğugün etkisi iyice artmıştı. "Arabanın üstünü kapatabilir miyiz?" diye bağırdı.

"Tavanı henüz tamir etmedim," dedi babası gülerek.

O hâlâ boşandıktan sonra yerleştiği dubleks evde kalıyordu. Tuğla ev Eleanor'un okuluna on dakika mesafedeydi.

İçeri girdiklerinde babası ona daha dikkatli baktı.

"Havalı çocukların bugünlerde böyle mi giyiniyorlar?" diye sordu. Eleanor bakişlarını üzerindeki battal boy, beyaz gömleğe, şal desenli, kalın kravata ve mor renkli, yıpranmış kadife pantolona çevirdi.

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle. "Bu bizim üniformamız sayılır."

Babasının kız arkadaşı –nişanlısı– Donna saat beşe kadar çalışıyor ve işten sonra çocuğunu kreşten alıyordu. Eleanor ve babası o gelene dek kanepeye oturup ESPN kanalını seyrettiler.

Babası sigara üstüne sigara yakıyor, küçük bir bardaktan viski yudumluyordu. Arada bir telefon çalışıyor ve hattın diğer ucundaki kişiyle bir araba, bahis ya da işe ilgili bol kahkahalı, uzun konuşmalar yapıyordu. Konuşmalarını dinleyen birisi görüşüğü her kişinin onun en yakın arkadaşı olduğunu düşünürdü. Açık sarı saçları, yuvarlak, çocuksu bir yüzü vardı. Dudaklarından gülümseme eksik olmaz ve her gülümserdiğinde yüzü ışıklı bir ilan panosu gibi parlardı. Eleanor yüzüne dikkatli baktığında ondan nefret ederdi.

Dubleks ev Eleanor'un oraya son gelişinden beri değişmişti ve bu değişiklik salondaki oyuncaklar ve banyodaki makyaj malzemeleriyle sınırlı değildi.

Kardeşleriyle birlikte babalarını ziyaret etmeye başladıkları ilk zamanlarda –boşanmadan sonra, Richie'den önce– bu ev sadece basit birkaç eşyanın olduğu bir bekâr eviydi. Evde hepsinin aynı anda çorba içmesine yetecek sayıda kâse bile yoktu. Babası Eleanor'a bir keresinde bir kokteyl bardağının içinde istiridye çorbası ikram etmişti. Evde sadece iki havlu vardı. "Biri ıslak, diğeri kuru," demişti babası.

Eleanor şimdi gözlerini etrafa dağılmış ve oraya buraya tıkıştırılmış ufak tefek eşyalardan ayıramıyordu. Sigara paketleri, gazeteler, dergiler... markalı misir gevreği ve yumuşak tuvalet kâğıdı. Buzdolabı ağzına dek markette sırf ismi güzel olduğu için düşünmeden sepete atılan yiyeceklerle doluydu. Kremalı yoğurt. Üzüm suyu. Her biri ayrı ayrı kırmızı kâğıda sarılı küçük, yuvarlak peynirler.

Eleanor, babası evden ayrılır ayrılmaz içerisindeki *her şeyi* mideye indirmek için sabırsızlanıyordu. Kilerde kutu kutu kola vardı. Gece boyu su gibi kola içecek hatta belki yüzünü bile kolayla yıkayacaktı. Ayrıca kendisine pizza sipariş edecekти. Tabii pizzanın parası bebek bakıcılığı için alacağı ücretten kesilmeyecekti. (Bu tam da babasından beklenen bir davranıştı. O insanı suya götürüp susuz getiren türde bir adamdı.) Eleanor evdeki tüm yiyecekleri mideye

indirmesinin babasını öfkelendirecek ya da Donna'yı korkutacak olmasını umursamıyordu. Nasıl olsa onları hayatı boyunca bir daha **asla** görmeyebilirdi.

Şimdi yanında çanta *getirmediği* için hayıflanıyordu. Ufaklıklar için çantasına birkaç konserve ve birkaç kutu tavuk çorbası atabiliyordi. Eve gittiğinde kendini Noel baba gibi hissediyordu...

Eleanor şimdi ne kardeşlerini ne de Noel'i düşünmek istiyordu. MTV'yi açmak istediler ama babası kaşlarını çatarak ona baktı. Bir kez daha telefondaydı.

“Kaset dinleyebilir miyim?” diye fisıldadı Eleanor.

Babası başıyla onayladı.

Eleanor'un cebinde karışık şarkılardan oluşan bir kaset vardı ve Park'a yeni bir kaset hazırlamak için bu kaseti silmeyi düşünüyordu. Ama babasının müzik setinin üzerinde bir paket dolusu boş kaset duruyordu. Eleanor kasetlerden birini ona doğru tuttuğunda babası başıyla onayladı ve elindeki sigaranın külüünü çıplak, Afrikalı bir kadın şeklinde tasarlanmış kül tablasına salktı.

Eleanor içleri albüm dolu kasaların önüne yerleştirdi.

Geçmişte bu albümler sadece babasına değil, annesine de aitti. Annesi onların hiçbirini istememiş olmamıştı. Ya da belki de babası ona sormadan hepsini almıştı.

Annesi Bonnie Raitt albümünü çok severdi. Eleanor babasının bu albümü bir kez olsun dinleyip dinlemediğini merak etti.

Plakları kurcalarken kendini tekrar yedi yaşındaymış gibi hissetmişti.

Eleanor henüz onları içinde bulundukları kaplardan çıkarmasına izin verilmediği günlerde bu plakları yere serer ve üzerlerindeki resimlere bakardı. Biraz büyündüğünde babası ona tahta saphı kadife bir fırçayla plakların tozunu almayı öğretmişti.

Eleanor annesinin evde temizlik yaparken tütsü yakıp sevdiği plakları dinlediğini hatırlıyordu; Judee Sill, Judy Collins ve Crosby, Stills ve Nash.

Babasının, arkadaşları ziyarete gelip gece geç saatlere dek kaldığında pikaba Jimi Hendrix, Deep Purple ve Jethro Tull plaklarını taktığını hatırlıyordu.

Henüz bebek olan erkek kardeşi yan odada uyuduğu için her zamankinden daha sessiz durarak yüzükoyun eski bir İran halisine uzandığını, bir reçel kavanozundan üzüm suyu içerek yerdeki plakları tek tek incelediğini hatırlıyordu. Plakların üzerinde yazan isimleri defalarca tekrarlardı. Cream. Vanilla Fudge. Canned Heat.

Plakların kokusu değişimmemiştir. Tıpkı babasının yatak odası gibi kokuyorlardı. Richie'nin paltosu gibi. Eleanor bu kokunun marihuana kokusuna benzediğini fark etti. Tabii ya. Şimdi plakları bir amaç doğrultusunda daha ciddi bir şekilde gözden geçiriyordu. *Rubber Soul* ve *Revolver*'ı arıyordu.

Bazen Park'a asla onun kendisine verdiği benzer bir şey veremeyeceğini hissediyordu. Park her sabah sahip olduğu hazineyi, taşıdığı değeri umursamadan, bir an bile durup düşünmeden onun ellerine teslim etmişti.

Eleanor ona bunun karşılığını verememişti. Ona doğru düzgün bir teşekkür bile edememişti. Sizi Cure'la tanıtan birisine nasıl teşekkür ederdiniz? Ya da X-Men'le? Bazen Park'a sonsuza dek minnettar kalacağını düşünüyordu.

Sonra birden aklına Park'ın hiç Beatles dinlemediği geldi.

park

Park okuldan sonra basketbol oynamak üzere parka gitti. Sırf vakit öldürmek için. Ama oyuna odaklanamıyor, baktırmasını sürekli Eleanor'un evinin arka bahçesine çeviriyordu.

Eve döndüğünde annesine seslendi. "Anne! Ben geldim!"

"Park," dedi annesi. "Buradayım! Garajda."

Park buz dolabından vişneli çubuk dondurma alıp garaja gitti. Kapıyı açtığı anda burnuna perma yapımında kullanılan solüsyonun kokusu geldi.

Josh'un anaokuluna başladığı yıl Park'ın babası evlerinin garajını güzellik salonuna çevirmiş ve annesi de güzellik okuluna yazılmıştı. Annesi evin yan kapısına küçük bir tabela bile asmıştı. "Mindy'nin Saç & Tırnak Merkezi."

Ehliyetinin isim hanesinde, "Min-Ja," yazıyordu.

Mahallede bir saç stilistine para ödeyebilecek gücü sahip herkes Park'ın annesine gelirdi. Mindy, okul baloları ve mezuniyetlerin olduğu dönemleri garajda geçirirdi. Hem Park hem de Josh garajda zaman zaman sıcak maşaları tutmakla görevlendirilirdi.

O gün Park'ın annesinin koltuğunda Tina oturuyordu. Saçlarına bigudiler sarılmıştı ve Mindy bigudilerin üstüne plastik şişedeki bir sıvıyı sıkıyordu. Park sıvıdan yayılan kokunun gözlerini yaktığını hissetti.

"Selam anne," dedi. "Selam Tina."

"Selam tatlım," dedi annesi. Kelimenin ortasındaki t harfini uzatarak söylemişti.

Tina yüzünde geniş bir gülümsemeyle Park'a baktı. "Gözlerini kapa Tina," dedi Mindy. "Bana yakın dur."

"Hey, Bayan Sheridan," dedi Tina gözlerini beyaz bir el bezile kapatarak, "Park'ın kız arkadaşıyla tanışınız mı?"

Mindy bakışlarını Tina'nın başından ayırmadı. "Hayır," dedi dilini damagina vurarak. "Kız arkadaş yok. Park'ın kız arkadaş yok."

"Siz öyle zannedin," dedi Tina. "Annene kız arkadaşını anlat-sana, Park. Adı Eleanor ve okula bu yıl başladı. Bu ikisi otobüste birbirinden hiç ayrılmıyor."

Park, Tina'ya baktı. Onun kendisine böyle bir oyun oynaması karşısında şok yaşamıştı. Otobüste her şey güllük gülistanlıkmış gibi davranışması karşısında ırkılmıştı. Onun kendisi ve Eleanor'la ilgilenmesine şaşırmıştı. Annesi bakışlarını Park'a çevirdi ama bu fazla uzun sürmedi çünkü Tina'nın saçıyla ilgili önemli bir aşamadayı.

"Ben bir kız arkadaş falan tanımiyorum," dedi.

"Onu mahallede mutlaka görmüşsunuzdur," dedi Tina bundan emin olduğunu söyleyen bir tavırla. "Çok hoş, kızıl saçları var. Saçları doğuştan kıvırcık."

"Öyle mi?" dedi Mindy.

"Hayır," dedi Park içinin öfke ve diğer duygularla dolduğunu hissederek.

"Amma da yaptın, Park," dedi Tina yüzüne tuttuğu bezin arından. "Eleanor'un saçlarının doğal olduğundan eminim."

"Hayır," dedi Park, "o benim kız arkadaşım değil. Benim kız arkadaşım yok," dedi annesine dönerek.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bu kız kızı sohbet sana fazla geldi. Bu kız kızı sohbet fazla uzadı, Tina. Hadi sen git de akşam yemeğiyle ilgilen," dedi Mindy Park'a.

İtiraz sözcüklerinin boğazında düğümlendiğini hisseden ve bu tartışmaya devam etmek isteyen Park garajdan geldiği gibi dışarı çıktı. Kapıyı çarparak kapadı ve mutfağa gidip dokunabildiği her şeye vurmaya başladı. Fırına. Dolaplara. Çöp kutusuna.

"Lanet olsun, senin neyin var böyle?" dedi babası mutfağa girerek.

Park olduğu yerde kaldı. O gece başını derde *sokmamalıydı*.

"Bir şeyim yok," dedi. "Üzgünüm. Özür dilerim."

"Tanrıım Park, hincini kum torbasından al..." Garajda Park'ın erişemeyeceği kadar yüksekte duran, eski bir çantadan bozma bir kum torbası vardı.

"Mindy!" diye seslendi babası.

"Buradayım!"

Eleanor'un akşam yemeği sırasında telefon etmemiş olması iyi bir şeydi. Park'ın babası bu tür şeylere kıvardı.

Ama Eleanor yemekten sonra da aramadı. Park evde dolanıp eline bir şeyler alıyor, sonra onları tekrar yerine bırakıyordu. Bu saçma da olsa Eleanor'un onu, kendisine ihanet ettiği için aramamış olmasından endişe duyuyordu. Sanki bir şekilde Güç'te bir dalgalanma olmuştu.

Yediyi çeyrek gece çalan telefonu açan kişi Park'ın annesi oldu. Park arayanın büyükannesi olduğunu hemen anladı.

Kitap raflarından birinde parmaklarıyla ritim tutturdu. Ailesi neden telefona görüşmeyi bekletme fonksiyonu almamıştı ki sanki? Herkesin telefonunda görüşmeyi bekletme fonksiyonu vardı. Park'ın büyükanne ve büyükbabasının telefonunda bile. Ayrıca büyükannesi onlarla konuşmak istiyorsa neden evlerine gelmiyordu? Alt tarafı yandaki evde oturuyordu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi annesi. "Haftanın haber özetleri hep pazar günleri oluyor... Belki Haftaya Bakış'ı kastediyorsundur... O değil mi? John Stossel olabilir mi? O da mı değil? Geraldo Rivera? Dianne Sawyer?"

Park başını usulca salonun duvarına çarpmaya başladı.

"Lanet olsun, Park," diye terslendi babası. "Senin *neyin* var?"

O ve Josh televizyonda *A Takımı*'nı izlemeye çalışıyordu.

"Bir şeyim yok," dedi Park. "Hiçbir şeyim yok. Özür dilerim. Sadece bir telefon bekliyorum."

"Kız arkadaşın mı arayacak?" diye sordu Josh. "Park, Koca Kızıl'la çıktıyor."

"O..." Park yumruklarını sıktığını ve bağırarak konuştuğunu fark etti. "Ondan bir daha bu şekilde bahsettiğini duyarsam seni öldürürüm. Gerçekten öldürürüm. Hayatımın geri kalanını hapse hanede geçiririm. Annemin kalbini kırmak pahasına da olsa bunu yaparım. Seni. Öldürürüm."

Babası Park'a her zamanki gibi ne tür bir sorunu olduğunu anlamak istercesine baktı.

"Park'ın kız arkadaşı mı var?" diye sordu Josh'a. "Peki ona neden Koca Kızıl diyorlar?"

"Sanırım kızıl saçlı ve kocaman memelere sahip olduğu için," dedi Josh.

"Bu şekilde konuşamazsan, kaba adam," dedi anneleri. Eliyle ahizeyi kapadı. "Hemen odana," dedi Josh'u göstererek, "derhal."

"Ama anne, televizyonda *A Takımı* var."

"Anneni duydun," dedi babası. "Bu evde bu şekilde konuşamazsan."

"Sen konuşuyorsun ama," dedi Josh kanepeden zorla kalkarak.

"Ben otuz dokuz yaşındayım," dedi babaları "ve madalya sahibiyim. İstediğim her lanet olası şeyi söyleyebilirim."

Anneleri uzun tırnaklı parmaklarından biriyle babalarını dürtüp ahizeyi bir kez daha kapadı. "Şimdi seni de odana gönderirim."

"Keşke öyle yapsan, tatlım," dedi babaları ona bir yastık fırlatarak.

"Hugh Downs mı acaba?" dedi Park'ın annesi telefona. Ardından eğilip yere düşen yastığı kaldırdı. "Değil mi? Pekâlâ, düşünmeye devam edeceğim. Tamam. Seni seviyorum. Tamam. Hoşça kal."

Onu kapadığı anda telefon tekrar çaldı. Park yaslandığı duvarдан yay gibi fırladı. Babası ona bakıp sırttı. Annesi telefonu açtı.

"Alo?" dedi. "Evet, bir dakika lütfen." Park'a baktı. "Telefon sana."

"Odamda konuşabilir miyim?"

Annesi başıyla onayladı. Babası, "Koca Kızıl," dedi dudaklarını oynatarak.

Park koşarak odasına gitti ve içerisindeki telefonu açmadan önce durup soluklandı. Nefesini düzene sokmayı başaramamıştı. Her şeye rağmen ahizeyi kulağına götürdü.

"Kapatabilirsin anne, teşekkürler."

Paralel hattın kapandığını söyleyen sesi duymayı bekledi. "Alo?"

"Selam," dedi Eleanor. Park vücudundaki gerilimin bir anda boşalduğunu hissetti. Bu halde ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Selam," dedi fısıldayarak.

Eleanor kıkırdadı.

"Ne var?" diye sordu Park.

"Bilmem," dedi Eleanor. "Merhaba."

"Hiç aramayacağımı düşündüm."

"Saat daha yedi buçuk."

"Evet, şey... kardeşin uyudu mu?"

"O benim kardeşim değil," dedi Eleanor. "Yani henüz değil. Sanırım babam onun annesiyle nişanlanmış. Ama hayır, henüz uymadı. Birlikte *Susam Sokağı*'nı seyrediyoruz."

Park telefonu dikkatle eline alıp yatağına taşıdı. Yine dikkatle yatağının üzerine oturdu. Çıkardığı seslerin Eleanor tarafından duyulmasını istemiyordu. Onun, çift kişilik bir su yatağına ve Ferrari şeklinde bir telefona sahip olduğunu bilmesini istemiyordu.

"Baban eve kaçta donecek?" diye sordu.

"Umarım geç döner. Neredeyse hiçbir zaman bebek bakıcısını bulamadıklarını söylediler."

"Harika."

Eleanor bir kez daha kıkırdadı.

“*Ne var?*”

“Bilmiyorum. Sanki sen kulağıma fisıldığımışsun gibi hissediyorum.”

“Ben zaten hep senin kulağına fisıldıyorum,” dedi Park kendini sırtüstü yastıkların üzerine bırakarak.

“Evet ama çoğunlukla Magneto hakkında falan konuşuyorsun.” Eleanor'un sesi telefonda, Park onu bir kulaklık aracılığıyla dinliyormuş gibi her zamankinden daha gür ve tok çıkışyordu.

“Bu gece sana, otobüste ya da edebiyat dersinde söyleyebileceğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim.”

“Ve ben de sana üç yaşındaki bir çocuğun önünde söyleyemeyeceğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim.”

“Harika.”

“Şaka yapıyorum. O şu an odasında ve ben umurunda bile değilim.”

“Yani...” dedi Park.

“Yani,” dedi Eleanor, “otobüste konuşmadıklarımızı konuşalım.”

“Otobüste konuşmadıklarımız... Sen başla.”

“Otobüstekilerden nefret ediyorum.”

Park güldü. Sonra Tina'yı düşündü ve Eleanor o an yüzünün ne hale geldiğini görmediği için sevindi. “Bazen ben de öyle. Yani sanırım onlara alıştım. Çoğuńu kendimi bildim bileli tanıyorum. Steve yan komşum.”

“Bu nasıl oldu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Park.

“Yani sen buraya aitmiş gibi görünmüyorsun...”

“Koreli olduğum için mi?”

“Koreli misin?”

“Yarı Koreliyim.”

“Sanırım bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Ben de öyle.”

“Nasıl yani? Yoksa sen evlatlık misin?”

“Hayır. Annem Koreli. Sadece bu konu hakkında fazla konuşmaz.”

“Peki Flats'te ne işi var?”

“Buraya babam için gelmiş. Babam Kore’de askerlik yapıyormuş, birbirlerine âşık olmuşlar ve babam annemi buraya getirmiş.”

“Vay canına, gerçekten mi?”

“Evet.”

“Bu çok romantik.”

Eleanor bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdi; Park’ın anne ve babası herhalde şu an bile sevişiyorlardı. “Sanırım öyle,” dedi Park.

“Gerçi kastettiğim tam olarak bu değildi. Yani...sen bu çevrede yaşayan insanlardan farklı olduğunu biliyorsun değil mi?”

Elbette biliyordu. Etrafindaki insanlardan hayatı boyunca hep bunu duymuştu. Tina ilkokulda ondan hoşlanırken Steve, Park’a, “Sanırım sen kız gibi davranışın için yanında kendini güvende hissediyor,” demişti. Park futboldan nefret ederdi. Babası onu sülün avına götürdüğünde ağlamıştı. Cadılar Bayramı’nda onun kimin kılığına büründüğünü kimse anlayamıyordu. (“Ben Dr. Who.” “Ben Harpo Marx.” “Ben Count Floyd.”) Ayrıca annesinin önüne oturup saçlarına sarı gölgeler attırmak da istiyordu. Park farklı olduğunu biliyordu.

“Hayır,” dedi. “Bilmiyorum.”

“Sen...” dedi Eleanor. “Sen çok havalı bir çocuksun.”

eleanor

“Hoş mu?”

Tanrıım. Eleanor bu sözü söylediğine inanamıyordu. Bunu yapması, söylediği kelimenin tersine hiç de havalı olmamıştı. Yani sözlükte “havalı” kelimesinin karşılığına baksanız çok havalı birisinin fotoğrafının altında, “Senin neyin var, Eleanor?” yazdığını gördünüz.

“Ben havalı falan değilim,” dedi Park. “Asıl sen öylesin.”

“Ha,” dedi Eleanor. “Keşke şu an süt içiyor olsaydım ve sen bu sözü duyduğumda sütü nasıl da burun deliklerimden dışarı fışkırttığımı görseydin.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Park. “Kirli Harry gibisin.”

“Kim gibiyim?”

“Tıpkı Clint Eastwood gibi.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“İnsanların senin hakkında ne düşündüklerini umursamıyorum.”

“Saçmalama,” dedi Eleanor. “Ben *herkesin* hakkında ne düşündüğünü umursuyorum.”

“Bana hiç de öyle gelmiyor,” dedi Park. “Etrafında ne olursa olsun kendinden taviz vermiyorsun.

Büyükannem olsa senin kendinle barışık olduğunu söylerdi.”

“Büyükannen neden böyle bir şey söylesin ki?”

“Çünkü o hep bu şekilde konuşur.”

“Ben böyle olmaya *mecburum*,” dedi Eleanor. “Hem şimdi neden benim hakkında konuşuyoruz ki? Az önce senden bahsediyorduk.”

“Ben senin hakkında konuşmayı tercih ederim,” dedi Park. Şimdi daha alçak sesle konuşuyordu.

Etrafta başka hiçbir ses olmadan sadece onun sesini duymak çok güzeldi. (Yan odada oynayan *Susam Sokağı*'ndan çıkan sesler dışında.) Park'ın sesi Eleanor'un daha önce fark etmediği kadar boğuktu ama bir tür sıcaklık da taşıyordu. Eleanor'un aklına Peter Gabriel'ı getiriyordu. Elbette Park şarkıyı söylemiyordu. İngiliz aksıyla da konuşmuyordu.

“Sen *nereden* geldin?” diye sordu Park.

“Gelecekten,” dedi Eleanor.

park

Eleanor'un her soruya verilecek bir cevabı vardı ama Park'ın sorularını mümkün olduğunca geçiştirmeye çalışıyordu.

Ne ailesinden ne de ev ortamından bahsediyordu. Park'ın mahallesine taşınmadan önce ya da akşamları otobüsten indikten sonra yaşadıklarını anlatmaktan kaçınıyordu.

Üvey kardeşi sayılabilecek çocuk saat dokuz gibi uyuyakaldığında onu yatağına yatırmak için Park'tan kendisini on beş dakika sonra aramasını istedi.

Park hızla tuvalete koştu ve yolda anne ya da babasına rastlamamayı umdu. O ana dek ikisi de onu rahatsız etmemiştir.

İşini gördükten sonra odasına döndü. Saate baktı. Eleanor'u aramasına sekiz dakika vardı. Müzik setine bir kaset yerleştirdi. Üzerine bir pijama altı ve tişört geçirdi.

Eleanor'u aradı.

"On beş dakika dolmadı," dedi Eleanor.

"Daha fazla bekleyemedim. Seni sonra mı arayayım?"

"Hayır." Eleanor'un sesi şimdi eskisinden daha yumuşaktı.

"Çocuk hâlâ uyuyor değil mi?"

"Evet."

"Şu an neredesin?"

"Evin hangi odasında olduğumu mu soruyorsun?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu Eleanor biraz daha sert olsa kibirli söyleabilecek bir sesle.

"Çünkü zihnimde seni canlandırıyorum," dedi Park biraz bıkın bir tonla.

"Yani?"

"Çünkü kendimi senin yanında hayal etmek istiyorum. Neden her şeyi bu kadar zorlaştıryorsun?"

"Herhalde çok havalı bir insan olduğum için..."

"Ha."

"Oturma odasında yere uzandım," dedi Eleanor belli belirsiz duyulan bir sesle. "Müzik setinin karşısındayım."

"İçerisi karanlık mı? Öyle hissediyorum."

"Evet, karanlık."

Park kendini bir kez daha yatağa bırakıp koluya gözlerini kapadı. Eleanor'u zihinde canlandırmıyordu. Müzik setinin üzerinde yeşil ışıklar olduğunu hayal etti. Sokak lambalarının ışığı pencereden içeri sızıyordu. Eleanor'un parlayan yüzü odadaki en güzel ışıktı.

"U2 mu çalışıyor?" diye sordu. Arka planda *Bad* şarkısının sesini duyabiliyordu.

“Evet, sanırım bu aralar en sevdiğim şarkısı bu. Kaseti sürekli başa sarıp onu dinliyorum. Pillerin tükeneneğinden endişe duymamak harika bir şey.”

“En çok hangi kısmını seviyorsun?”

“Şarkının mı?”

“Evet.”

“Her kısmımı seviyorum,” dedi Eleanor. “Özellikle de nakaratını. Yani sanırım o kısım nakaratı oluyor.”

“*I'm wide awake,*” dedi Park şarkıyı mırıldanarak.

“Evet...” dedi Eleanor usulca.

Park şarkıyı söylemeye devam etti. Çünkü ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

leanor

“Eleanor?” dedi Park.

Cevap gelmedi.

“Orada misin?”

Eleanor öylesine dalmıştı ki başıyla onayladı. Sonra bunu fark ederek, “Evet,” dedi yüksek sesle.

“Ne düşünüyorsun?”

“Şey... ben... aslında şu an hiçbir şey düşünmüyorum.”

“Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?”

“Bilmem.” Eleanor yerde yüzükoyun dönüp yüzünü halıyla bastırdı. “Her ikisi de.”

Park sessiz kaldı. Eleanor onun nefes alışmasını dinledi. Ona ahizeyi dudaklarına daha fazla yaklaştırmasını söylemek istedî.

“Seni özlüyorum,” dedi.

“Ben buradayım.”

“Keşke şu an yanımda olsan. Ya da ben orada olsam. Bu gece den sonra seninle yine bu şekilde sohbet edebilme ya da seninle görüşebilme fırsatım olsun isterdim. Gerçek anlamda görüşmekten bahsediyorum. Seninle baş başa kalabilme fırsatım olsun isterdim.”

“Neden olmasın?” diye sordu Park.

Eleanor güldü. İşte o zaman gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissetti.

“Eleanor...”

“Yapma. İsmimi bu şekilde söyleme. Bu durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

“Hangi durumu?”

“Her şeyi.”

Park sessiz kaldı.

Eleanor doğrulup burnunu koluna sildi.

“İsminin kısaltması var mı?” diye sordu Park. Bu onun Eleanor ne zaman mutsuz ya da tedirgin olsa başvurduğu hilelerden biriydi; konuyu mümkün olan en sevimli şekilde değiştirmek.

“Evet,” dedi Eleanor. “Eleanor.”

“Nora değil mi? Ya da Ella? Ya da... Lena. Lena sana çok yakışır. Lenny ya da Elle de öyle...”

“İsmime kısaltma mı bulmaya çalışıyorsun?”

“Hayır, ismini seviyorum. Tek heceli bir isimle kendimi aldatacak değilim.”

“Seni şapşal.” Eleanor gözlerini sildi.

“Eleanor...” dedi Park. “Biz neden hiç görüşemiyoruz?”

“Tanrıım,” dedi Eleanor. “Yapma... Tam da gözyaşlarım dinecekti.”

“Anlat bana. Konuş benimle.”

“Çünkü,” dedi, “çünkü üvey babam beni öldürür.”

“Bu onu neden ilgilendiriyor ki?”

“İlgilendirmiyor. O sadece beni öldürmek istiyor.”

“Neden?”

“Bu soruyu sorup durmaktan vazgeç,” dedi Eleanor öfkeyle. Artık gözyaşlarına engel olamıyordu. “Hep aynı soruyu soruyorsun. Neden. Herkes seninki gibi bir hayatı ya da aileye sahip değil. Senin hayatında her şeyin bir sebebi vardır. İnsanlar mantıklı davranışır. Ama benim hayatım farklı. Benim hayatımda kimse mantıklı davranışmıyorum...”

“Buna ben de mi dâhilim?”

“Hah. Özellikle de sen.”

“Neden öyle dedin?” Park bu soruyu buruk bir sesle sormuştur. Ortada incinmesini gerektirecek ne vardı ki sanki?

“Neden, neden, neden...” dedi Eleanor.

“Evet,” dedi Park, “*neden*. Neden bana karşı hep bu kadar öfkelişin?”

“Ben sana hiçbir zaman öfkelenmemiyorum,” dedi Eleanor hiçkırarak. Park tam bir ahmaktı.

“Öfkeleniyorsun,” dedi Park. “Şu anda da öfkelişin. Tam bir yere varacakken üzerime saldırıyorsun.”

“Nereye varacakken?”

“İlişkimizle ilgili bir yere,” dedi Park. “Mesela daha beş dakika önce beni özledığını söyledin. Üstelik ilk defa alayçı, savunmacı ya da benim bir aptal olduğumu düşündüğünü söyleyen bir sesle konuşmadın. Ama şimdi bana bağırlıyorsun.”

“Bağırmıyorum.”

“Öfkelişin,” dedi Park. “Neden öylesin?”

Eleanor, Park’ın, ağladığını duymasını istemiyordu. Nefesini tuttu. Bu işleri daha da kötüleştirdi.

“Eleanor...” dedi Park.

Şimdi az öncekinden bile beter durumdaydı.

“İsmimi söyleyip durma.”

“Peki ne söyleyeyim? Sen de bana neden diye sorabilirsin. Sorularını cevaplayacağımı dair söz veriyorum.”

Park onunla ilgili hayal kırıklığı yaşamış gibi konuşuyordu ama öfkeli değildi. Eleanor onun kendisine öfkelendiğine sadece bir kez tanık olmuştu. Otobüsteki o ilk gün.

“Sen de *bana* neden diye sorabilirsin,” diye tekrarladı Park.

“Öyle mi?” Eleanor burnunu çekti.

“Öyle.”

“Pekâlâ.” Bakışlarını pikabın döner tablasına çevirdi ve boyalı, akrilik kapaktaki yansımاسına baktı. Şişman yüzlü bir hayaleti andırıyordu. Gözlerini kapadı.

“Benden neden hoşlanıyorsun?”

park

Park gözlerini açtı. Doğruldu, ayağa kalktı ve küçük odasında volta atmaya başladı. O şu an orada olmasa da Eleanor'un bir sokak ötedeki evine bakan pencerenin önünde durup araba şeklindeki telefonun alt kısmını karnına bastırdı.

Eleanor ondan kendisine bile açıklayamadığı bir şeyi açıklamasını istemişti.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Park, Eleanor'un, sözlerini kesmesini bekledi. "Hah", "Tanrıım" ya da "Tıpkı bir Bread şarkısı gibi konuşsun" demesini bekledi.

Ama Eleanor hiçbir şey söylemedi.

Park onun çıkan hisşirtiyi duymasına aldırmadan tekrar yatağına gitti. "Bana sana neden ihtiyaç duyduğumu sorabilirsın," diye fısıldadı. Fısıldamasına gerek yoktu. Karanlıkta sadece dudaklarını oynatıp nefes alması bile yeterliydi. "Ama sebebini bilmiyorum. Sadece sana ihtiyaç duyduğumu biliyorum..."

"Seni özlüyorum, Eleanor. Sürekli yanında olmak istiyorum. Sen bugüne dek tanıdığım en akıllı, en eğlenceli kızın ve yaptığın her şey beni şaşırtıyor. Keşke sana senden hoşlanmamın sebebinin sadece bunlar olduğunu söyleyebilseydim çünkü bu beni geçekten olgun bir birey gibi gösterirdi..."

Ama sanırım işin içinde kızıl saçların, yumuşacık ellerin ve... ev yapımı bir doğum günü pastası gibi koktuğun gerçeği de var."

Park onun bir şeyler söylemesini bekledi. Beklediği olmadı.

Aynı anda kapısına usulca vuruldu.

Park telefona, "Bir saniye," diye fısıldadıktan sonra, "Evet?" dedi kapıdaki kişiye.

Annesi odanın kapısını sadece başını içeri uzatabileceği kadar araladı. "Çok geç kalma," dedi.

"Kalmam," dedi Park. Annesi gülümseyip kapıyı tekrar kapadı.

"Döndüm," dedi Park Eleanor'a. "Orada mısın?"

"Buradayım."

"Bir şey söyle."

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Kendimi aptal gibi hissetmemem için bir şeyler söyle.”

“Kendini aptal gibi hissetme, Park,” dedi Eleanor.

“Harika.”

İkisi de sessiz kaldı.

“Bana senden neden hoşlandığımı sor,” dedi Eleanor nihayet.

Park kendi kendine gülümsemişti. Yüreğini sımsıçak bir şeyin doldurduğunu hissetti.

“Eleanor,” dedi sırılsıklam ismini söylemeye sevdiği için, “neden benden hoşlanıyorsun?”

“Senden hoşlanmıyorum.”

Park bekledi. Bekledi...

Ardından gülmeye başladı. “Biraz acımasızsın,” dedi.

“Gülme. Cesaretimi kırıyorsun.”

Park, Eleanor’u da gülümsemişti. Zihninde onun görüntüsünü canlandırdı. Gülümsüyordu.

“Senden hoşlanmıyorum, Park,” dedi Eleanor bir kez daha. “Ben...” Sustu. “Ben bunu yapamayacağım.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu utanç verici.”

“Benim için devam et.”

“Söylemem gerekenden fazlasını söylemekten korkuyorum.”

“Boyle bir şey yapmazsun.”

“Sana gerçeği söylemekten korkuyorum.”

“Eleanor...”

“Park.”

Park telefonu göğsünün altına bastırıp, “Benden hoşlanmıyorsun...” dedi Eleanor’u konuşmaya teşvik ederek.

“Senden hoşlanmıyorum, Park,” dedi Eleanor bir an gerçekten de bunu kastettiğini düşündürerek. “Ben,” sesi neredeyse duyulmaz oldu, “sanırım ben senin için yaşıyorum.”

Park gözlerini kapayıp başını yastığına koydu.

“Senden ayrı olduğum zamanlarda nefes alduğumdan bile emin değilim,” diye fisıldadı Eleanor. “Bu da pazartesileri seni görene dek son nefes alışımın üzerinden almış saat geçtiği anlamına gel-

yor. Bu kadar huysuz olmamın ve sana terslenip durmamın sebebi de bu olmalı. Senden ayrı olduğum zaman yaptığım tek şey seni düşünmek ve seninle bir araya geldiğimde de yaptığım tek şey panik yaşamak. Çünkü seninle geçirdiğim her saniye benim için çok önemli. Bu telaşın içinde kendime hâkim olamıyorum. Ben artık kendime değil, sana aitim. Peki ya sen günün birinde beni istemediğine karar verirsen? Senin beni, benim seni arzuladığım gibi arzulayabilmen *mümkiün mü?*"

Park sessiz kaldı. Eleanor'un az önce söylediği her şeyin duyduğu son sözler olmasını istiyordu. Kulaklarında "seni arzuluyorum" sözleriyle uyuyakalmak istiyordu.

"Tanrım," dedi Eleanor. "Sana konuşmamam gerektiğini söylemiştim. Sorduğun sorunun cevabını bile vermedim."

eleanor

Eleanor, Park'a güzel bir söz bile söylememişi. Onun diğer erkeklerden daha hoş göründüğünü ve teninin güneş gibi parladığıni söylememişi.

Bunları söylememesinin sebebi tam da buydu. Park'a hissettiği bütün o sıcak ve güzel duygular onları dile getirmek istediği her defasında anlamsızlaşıyordu.

Eleanor kasetin arkasını çevirip *play* tuşuna bastı ve babasının kahverengi, deri koltuğuna oturmadan önce Robert Smith'in şarkiya başlamasını bekledi.

"Seninle neden görüşemiyoruz?" diye sordu Park. Sesi boğuk ve netti. Az önce bir şeyler kabuğunu kırıp dışarı çıkışmış gibi.

"Çünkü üvey babam tam bir kaçık."

"Üvey babanın bunu bilmesi gerekiyor mu?"

"Annem bunu ona mutlaka söyleyecektir."

"Peki annenin bunu bilmesi gerekiyor mu?"

Eleanor parmaklarını cam sehpanın kenarında gezdirdi. "Ne demek istiyorsun?"

“Ne demek istedigimi bilmiyorum. Ben sadece seni görmek istedigimi biliyorum. Şu an olduğu gibi.”

“Benim erkeklerle konuşmama bile izin yok.”

“Ne zamana dek?”

“Bilmiyorum, belki de hiçbir zaman. Hayatımdaki mantıksız şeylerden biri de bu. Annem, üvey babamı kızdırma ihtimali olan her şeyden uzak duruyor. Üvey babam da acımasız davranışmaktan keyif alıyor. Özellikle bana. O benden nefret ediyor.”

“Neden?”

“Çünkü ben de ondan nefret ediyorum.”

“Neden?”

Eleanor konuyu değiştirmek için güçlü bir istek duysa da bunu yapmadı.

“Çünkü o kötü bir insan. İnan bana. O iyi olan her şeyi yok etmeye çalışan türde kötülerden. İlişkimizden haberi olsaydı seni benden ayırmak için elinden gelen her şeyi yapardı.”

“Beni senden ayrılabilmesi mümkün değil.”

Elbette mümkün, diye düşündü Eleanor. “İstese *beni* senden uzaklaştırabilir,” dedi. “Onu öfkelendirdiğim son defasında beni evden kovdu ve bir yıl boyunca dönmeme izin vermedi.”

“Tanrım.”

“Evet.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Üzülme,” dedi Eleanor. “Sadece onu kıskırtma yeter.”

“Oyun bahçesinde buluşabiliriz.”

“Kardeşlerim beni ispiyonlar.”

“Başka bir yerde de buluşabiliriz.”

“Nerede mesela?”

“Burada,” dedi Park. “Sen buraya gelebilirsin.”

“Ailen buna ne der?”

“Seninle tanıştığımıza memnun olduk, Eleanor, yemeğe kalır misin?” der.”

Eleanor güldü. Park'a bunun işe yaramayacağını söylemek istedti ama belki de yarardı. Belki.

“Beni onlarla tanıştırmak istediginden emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Park. “Seni herkesle tanıştırmak istiyorum. Sen benim bugüne dek tanıdıklarım arasında en sevdiğim kişisin.”

Park, Eleanor'a sürekli rahatça gülümseyebileceğini hissetti-
yordu. “Seni utandırmak istemem...” dedi Eleanor.

“Bunu yapman mümkün değil.”

Aynı anda oturma odası bir arabanın farlarından yansyan ışıkla
aydınlandı.

“Kahretsin,” dedi Eleanor. “Sanırım babam döndü.” Ayağa kal-
kıp pencereden dışarı baktı. Babası Donna'yla birlikte Karmann
Ghia'dan iniyordu. Donna'nın saçları darmadağınıktı.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” dedi Eleanor. “Henüz senden
neden hoşlandığımı açıklayamadım ve gitmem gerekiyor.”

“Sorun değil,” dedi Park.

“Senden hoşlanıyorum çünkü sen çok iyisin. Ayrıca yaptığım
bütün şakaları anlıyorsun...”

“Tamam,” dedi Park güлerek.

“Ve benden daha akıllısın.”

“Hiç de değilim.”

“Bir hikâye kahramanı gibi görünüyorsun.” Eleanor düşün-
düğünden daha hızlı konuşuyordu. “Hikâyeyin sonunda kazanan
kişi gibi görünüyorsun. Çok hoş ve çok iyisin. Büyüleyici gözlere
sahipsin,” diye fısıldadı. “Ve benim kendimi insan eti yiyen bir
yamyam gibi hissetmem neden oluyorsun.”

“Sen delisin.”

“Gitmeliyim.” Eleanor ahizeyi yere yaklaştırmak için öne doğru
eğildi.

“Eleanor... bekle,” dedi Park. Eleanor mutfaktaki babasının ve
evin tamamına yayılan kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu.

“Eleanor... bekle... seni seviyorum.”

“Eleanor?” dedi babası eşikte durarak. Onun uyuyor olabile-
ceğini düşünerek kısık sesle konuşmuştu. Eleanor telefonu kapatıp
gerçekten de uyuyormuş gibi yaptı.

20

leanor

Bir sonraki gün tamamen bulanıktı.

Babası Eleanor'a evdeki bütün yoğurdu yediği için söyledi.

"Yoğurdu ben yemedim, Matt'e verdim."

Ona sadece yedi dolar verdi çünkü cüzdanındaki tüm para buydu. Tam onu eve bırakmak üzere dışarı çıkışacakları sırada Eleanor tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Ardından holdeki dolaba gidip içindeki üç yeni diş fırçasını aldı ve onları bir kalıp sabunla birlikte pantolonunun ön kısmına yerleştirdi. Donna o sırada yatak odasında olduğu için onu görmüş olabilirdi ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Eleanor, Donna için üzüldüğünü hissetti. Babası kendi yaptığı espriler dışında hiçbir espriye gülmezdi.

Ufaklıklar Eleanor'u eve bırakan babalarını görmek için koşarak dışarı fırladılar. Babaları onları yeni arabasıyla mahallede gezintiye çıktı.

Eleanor evlerinde polisleri arayabileceği bir telefon olmasını isterdi. "Bir adam üstü açık arabasından dışarı sarkan birkaç çocukla birlikte Flats civarında dolaşıyor. Çocukların hiçbirinin kemeri takılı olmadığından ve adamın sabah saatlerinden beri viski içtiğinden eminim. Ah, hazır siz buradayken arka bahçede esrar tüttüren bir adam olduğunu da söyleyeyim. *Hem de okul bölgesinde.*"

Babaları nihayet gittiğinde Fare sürekli ondan bahsediyordu. Birkaç saat sonra Richie evdeki herkese ceketini giymesini söyledi. "Sinemaya gidiyoruz. Hep birlikte," dedi doğrudan Eleanor'a bakarak.

Birlikte kamyonetin kasasına tırmanan Eleanor ve ufaklıklar, kapalı kısmı ayıran camın önüne doluşup içerisinde oturan bebeğe komik suratlar yaptılar. Richie mahalleden çıkarken Park'ın oturduğu caddeden geçti ama neyse ki Park dışında değildi. Tina ve onun mağara adamı erkek arkadaşıyla elbette dışarıdaydı. Eleanor başını eğip onlardan gizlenme ihtiyacı bile hissetmedi. Bu ne işe yarayacaktı ki? Steve ona bakıp ışık çaldı.

Sinemadan (seyrettikleri filmin adı *Short Circuit*'ti) eve dönüş yolunda kar yağıyordu. Richie'nin arabayı yavaş kullanması çocukların daha fazla ıslanması anlamına geliyordu ama en azından kamyonetin kasasından dışarı fırlayan olmamıştı.

Hah, diye düşündü Eleanor. *Hareket halindeki bir araçtan dışarı fırlatıldığımı dair hayal kurmamış olmam tuhaf doğrusu.*

Karanlıkta bir kez daha Park'ın evinin önünden geçerlerken Eleanor onun odasının penceresinin hangisi olduğunu merak etti.

park

Park o sözleri söylemekten pişmanlık duyuyordu. Doğru olmadıkları için değil. O Eleanor'u seviyordu. Elbette seviyordu. Bunun... hissétiklerinin başka bir açıklaması olamazdı.

Ama bunu Eleanor'a bu şekilde söylemek istememişti. Bu kadar erken. Ve telefonda. Hele ki onun *Romeo ve Juliet* için ne hissettiğini biliyorken.

Park erkek kardeşinin üzerini değiştirmesini bekliyordu. Her pazar sık kazak ve pantolonlar giyip büyükanne ve babalarıyla akşam yemeği yerlerdi. Ama şimdi Josh oynadığı Super Mario'nun başından bir türlü kalkmıyordu. (Sonsuzluk kaplumbağasını elde etmeye ilk kez bu kadar yaklaşmıştı.)

"Ben gidiyorum," diye seslendi Park anne ve babasına. "Orada görüşürüz."

Canı mont giymek istemediği için bahçeyi koşarak geçti.

Büyükanne ve büyüğbabasının evi kızarmış tavuk kokuyordu. Büyükkannesi pazar günleri akşam yemeğinde hep dört farklı yemekten birini yapardı –kızarmış bütün tavuk, kızarmış tavuk göğüsü, etli güveç ve fırında dana eti– ama yemeklerinin tadı güzeldi.

Büyüğbabası oturma odasında televizyon seyrediyordu. Park ona hafifçe sarılmak için kısa bir mola verdikten sonra mutfağa girdi ve büyükannesini kucakladı. Yaşlı kadın o kadar ufak tefekti ki Park bile ona tepeden bakıyordu. Park'ın ailesindeki kadınlar ufak tefek, erkekler ise iri yarıydı. Ailede DNA'sı bu genetik talimatı taşımayan tek kişi Park'tı. Belki Kore genleri her şeyi allak bullak etmişti.

Gerçi bu durum Josh'un neden bu kadar iri yarı olduğunu açıklamaya yetmiyordu. Kore genleri ona hiç uğramamış gibiydi. Josh'un gözleri kahverengi ve belli belirsiz çekikti; típkı birer badem gibi. Saçları koyu renkliydi ama siyah sayılmazdı. Gülümşediğinde gözlerinin kenarları kırışan iri yarı bir Alman ya da Polonyalı çocuğa benzerdi.

Büyükannelerinin de İrlandalı olduğunu söyleyebilmek neredeyse imkânsızdı. Belki de Park, babasının ailesindeki herkes İrlandalı olmayı fazla önemsemişti için böyle düşünüyordu. Onun her yıl aldığı Noel hediyelerinden biri mutlaka "Öp Beni, Ben İrlandalıyım" yazılı bir tişört oluyordu.

Park kimseden talimat beklemeden masayı kurdu çünkü bu görev ona aitti. Annesi geldiğinde de mutfakta onun büyükannesiyle komşular hakkında yaptığı dedikoduları dinledi.

"Jamie bana Park'ın Richie Trout'un evinde yaşayan çocuklardan biriyle beraber olduğunu söyledi," dedi büyükannesi.

Babasının bu haberi büyükannesine çoktan iletmış olması Park'ı şaşırtmamalıydı. O asla sırt tutamazdı.

"Herkes Park'ın kız arkadaşını konuşuyor," dedi annesi. "Park dışında."

"Kızın kızıl saçlı olduğunu duydum," dedi büyükannesı.

Park gazete okuyormuş gibi yaptı. "Dedikoduları dinlememeliisin, büyükanne."

"Bizi onunla tanıştırsaydın dedikoduları dinlememe gerek kalmasızdı."

Park gözlerini devirdi. Bu hareket ona Eleanor'u hatırlattı. Sırf onun ismini telaffuz etmek için geçerli bir sebebi olsun diye annesine ve büyükannesine neredeyse Eleanor'dan bahsedecekti.

"O evde yaşayan çocuklara acıyorum," dedi büyükannesı. "Trout denilen adam beş para etmez birisi. Babanın askerde olduğu dönemde arabasıyla posta kutumuzu parçalamıştı. Bunu yapanın o olduğunu biliyordum çünkü mahallede bir El Camino'ya sahip olan tek kişi oydu. Trout o küçükük evde büyüdü ve nihayet ailesi buradan bile daha kötü bir yere taşındı. Sanırım Wyoming'e. Taşınmalarının sebebi büyük ihtimalle oğullarından kurtulmaktı."

"Şişt," dedi Mindy. Park'ın büyükannesi bazen onun hoşlanmayacağı kadar sert konuşuyordu.

"Trout'un da batıya taşındığını düşünmüştük," diye devam etti yaşlı kadın sözlerine. "Ama sonra bir gün bir film yıldızı gibi görünen, kendisinden yaşlı bir kadın ve bir ev dolusu kızıl saçlı üvey çocukla geri döndü. Gil büyükbabana evde yaşlı, iri bir köpeğin de yaşadığıni söylemiş. Ben asla..."

Park, Eleanor'u savunma ihtiyacı hissetti. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Senin kızıl saçlılara olan ilgin beni şaşırtmadı," dedi büyükannesı. "Büyükbaban bir zamanlar kızıl saçlı bir kadına âşıktı. Şanslıyım ki kadın onunla ilgilenmedi."

Park onu Eleanor'la tanıştırsa büyükannesi ne derdi? Komşulara ne anlatırdı?

Ya annesi ne derdi?

Park annesinin neredeyse kendi kolu kadar büyük bir eziciyle patates ezmeyi seyretti. Mindy'nin üzerinde ağartılmış bir kot pantolon, V yaka pembe bir kazak ve püsküllü, deri çizmeler vardı. Boyনuna melek şeklinde altın bir kolye asmişti ve kulaklarından haç şeklinde küpler sarkıyordu. O bir öğrenci olsa okul otobüsünün en popüler kızı olurdu. Park annesinin bulunduğu yerden başka bir yerde yaşadığıni hayal dahi edemiyordu.

leanor

Eleanor o güne dek annesine bir kez olsun yalan söylememiştir. En azından önemli konularda. Ama pazar geceyi Richie bara gittiğinde annesine bir sonraki gün okuldan sonra bir arkadaşına uğrayabileceğini söyledi.

“Kımmış bu arkadaş?” diye sordu annesi.

“Tina,” dedi Eleanor. Aklına gelen ilk isim buydu. “Bu mahallede yaşıyor.”

Annesi dalgındı. Richie geç kalmış ve fırındaki biftek kuruymaya başlamıştı. Bifteği fırından çıkarsa soğuk olduğu için, fırında bırakıksa sertleştiği için azar işitecekti.

“Pekâlâ,” dedi. “Nihayet bir arkadaş bulmana sevindim.”

21

leanor

Acaba eskisinden farklı mı görünecekti?

Eleanor artık onun kendisini sevdiğini bildiği için öyle mi görünecekti? (Sevgisi cuma gecesi bir ya da iki dakika sürmüş olabilirdi ama en azından bunu dile getirecek kadar yoğundu.)

Farklı mı görünecekti?

Bakışlarını kaçıracak mıydı?

Gerçekten de farklı görünüyordu. Her zamankinden daha güzeldi. Eleanor'un otobüse biner binmez onu görebileceği şekilde koltuğunda dimdik oturuyordu. (Ya da belki kendisinin Eleanor'u görebileceği şekilde.) Onun yerine yerleşmesine izin verdikten sonra tekrar koltuğuna yerleşip yanına sokuldu. Birlikte öne doğru eğildiler.

"Hiç bu kadar uzun bir hafta sonu geçirmemiştim," dedi.

Eleanor güldü ve ona iyice sokuldu.

“Etkimden kurtulabildin mi?” diye sordu Park. Bu tür sözleri Eleanor da söyleyemek isterdi. Şaka bile olsa bu tür sorular sorabileceğini isterdi.

“Evet,” dedi. “Çoktan kurtuldum.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

Eleanor elini onun montuna uzatıp doldurduğu Beatles kasetini tişörtünün cebine soktu. Park o bunu yaptığı sırada elini tutup kalbine götürdü

Kaseti diğer eliyle cebinden çıkararak, “Bu da ne?” diye sordu.

“Bugüne dek yazılmış en güzel şarkılar. Bir şey değil.”

Park, Eleanor’ın elini göğsüne sürdü. Hafifçe. Onun yüzünün kızarmasına yetecek kadar.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Eleanor diğer haberi vermek için okul dolabına ulaşmalarını bekledi. Bunu kimsenin duymasını istemiyordu. Park onun yanında duruyor, sırt çantasını kasten omzuna çarpiyordu.

“Anneme okuldan sonra bir arkadaşımın evine uğrayabileceğimi söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bugün olması şart değil. Annemin fikrini değiştireceğini sanmıyorum.”

“Hayır, bugün olsun. Bugün gel.”

“Annenden izin alman gerekmiyor mu?”

Park başını iki yana salladı. “Bu onu ilgilendirmez. Kapıyı açık tuttuğum sürece odama bile kızları kabul edebilirim.”

“Kızlar mı? Odana bu konuda bir kural konulmasına yetecek kadar çok kız mı kabul etti?”

“Ah, evet,” dedi Park. “Beni bilirsin.”

Bilmiyorum, diye geçirdi Eleanor içinden, *yeterince bilmiyorum*.

park

Park haftalardır ilk defa eve dönüş yolunda Eleanor'u bir sonraki güne yetecek kadar özümsemek için duyduğu endişeyi hissetmedi.

Şimdi içinde bambaşka bir tedirginlik vardı. Eleanor'u annesiyle tanıştıracağı gün gelip çattığı için elinde olmadan ona annesinin gözüyle bakıyordu.

Mindy, Avon ürünleri satan bir güzellik uzmanıydı. Evden maskara sürmeden asla çıkmazdı. Patti Smith'in *Saturday Night Live* programındaki haline gerçekten üzülmüştü: "Neden bir erkek gibi görünmek istemiş ki? Bu çok üzücü."

Eleanor o gün yapay deri ceketiyle birlikte eski, ekose bir kovboy gömleği giymişti. Park'ın büyükbabasıyla, Mindy'yle olduğundan çok daha fazla ortak noktası vardı.

Üstelik bu sadece giysileriyle sınırlı değildi. Kendisi için de geçerliydi.

Eleanor... güzel değildi.

O çok iyi birisiydi. Onurluydu. Dürüstü. Yaşı bir kadının caddede karşısına geçtiğini görse ona gözü kapalı yardım ederdi. Ama kimse, hatta o yaşlı kadın bile, "Eleanor Douglas'la tanışın mı? Ne kadar da güzel bir kız," demezdi.

Park'ın annesi güzeldi. Güzel olanı severdi. Gülümsemeyi, sohbet etmeyi ve göz teması kurmayı severdi. Eleanor bütün bunlarda tamamen başarısızdı.

Park'ın annesi espriden de anlamazdı. Park bunun dil sorunundan kaynaklandığını sanmıyordu. Annesi esprileri anlamıyordu. David Letterman için "Johnny'ye saldırıp duran acımasız, çirkin adam" diyordu.

Park ellerinin terlediğini fark ederek Eleanor'un ellerini bıraktı. Bunun yerine onun dizini tuttu ve öylesine yeni, öylesine güzel bir duyguya hissetti ki annesini kısa süreliğine unuttu.

İnecekleri durağa geldiklerinde koridorda durup Eleanor'u bekledi. Ama Eleanor başını iki yana sallayarak, "Orada buluşuruz," dedi.

Park rahatladı. Sonra kendini suçlu hissetti. Otobüs uzaklaşır uzaklaşmaz koşarak eve gitti. Kardeşinin henüz evde olmaması iyi bir şeydi. "Anne!"

"Buradayım!" diye seslendi annesi mutfaktan. Tırnaklarına inci pembesi bir oje sürmekle meşguldü.

"Anne," dedi Park. "Selam. Şey. Eleanor birazdan burada olacak. Benim, şey, benim arkadaşım olan Eleanor. Az sonra geliyor. Sorun olmaz değil mi?

"Az sonra mı?" Annesi oje şişesini salladı. Klik, klik, klik.

"Evet, abartılı davranışma, tamam mı? Sadece... sakin ol."

"Peki," dedi annesi. "Sakinim."

Park başını salladı ve bakişlarını mutfakla salonda gezdirip etrafta dikkat çeken kadar tuhaf bir şey olup olmadığını kontrol etti. Odasına da baktı. Annesi yatağını toplamıştı.

Kapıyı Eleanor'un çalmasına fırsat tanımadan açtı.

"Selam," dedi Eleanor. Gergin görünüyordu. Eh, aslında kızgın görünüyordu ama Park onun gergin olduğu için böyle göründüğünden emindi.

"Selam," dedi. O sabah aklındaki tek şey Eleanor'u gün içinde nasıl daha fazla görebileceğiydi ama o şimdi karşısında duruyorken... bu konuya daha fazla kafa yormadığına hayıflanıyordu. "İçeri gir," dedi. "Ve gülümse," diye ekledi son anda. "Tamam mı?"

"Ne?"

"Gülümse."

"Neden?"

"Boş ver."

Park'ın annesi mutfak kapısının eşiğinde bekliyordu.

"Anne, bu Eleanor," dedi Park.

Annesinin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Eleanor da gülümsemek istediler ama bunu beceremedi. Parlak ışıkta gözlerini kırmış ya da birilerine kötü bir haber verecekmiş gibi görünüyordu.

Park annesinin göz bebeklerinin büyüdüğünü görür gibi oldu ama büyük ihtimalle yanlışmıştı.

Eleanor Mindy'nin elini sıkımla davrandı ama o "üzgünüm, ojem kurumadı" demek istercesine ellerini salladı. Görünüşe bakılırsa Eleanor bu hareketin anlamını bilmiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eleanor." Ell-a-no.

Gözleri hâlâ kısık olan ve bu haliyle çok tuhaf görünen Eleanor, "Ben de öyle," dedi.

"Bize yürüme mesafesinde mi oturuyorsun?" diye sordu Mindy.

Eleanor başıyla onayladı.

"Ne güzel," dedi Mindy.

Eleanor yine başını yukarı aşağı salladı.

"Patlamış misir ister misiniz? Ya da yiyecek başka bir şey?"

"Hayır," dedi Park annesinin sözünü keserek. "Yani..."

Eleanor bu defa başını iki yana salladı.

"Biz biraz televizyon seyredeceğiz olur mu?" dedi Park annesine.

"Elbette," dedi Mindy. "İhtiyacınız olduğunda beni nerede bulacağımı biliyorsun."

Mindy mutfağa geri döndü ve Park da kanepeye yöneldi. İki katlı ya da bodrumu tamamlanmış bir evde oturmayı isterdi. Ne zaman Cal'ın Batı Omaha'daki evine gitse Cal'ın annesi onları alt kata gönderir ve yalnız bırakırdı.

Park kanepeye oturdu. Eleanor da kanepenin diğer köşesine yerleştii. Yere bakıyor, tırnaklarını kemiriyordu.

Park MTV'yi açıp derin bir nefes aldı.

Bir süre sonra kanepenin ortalarına doğru kaydı. "Hey," dedi. Eleanor bakışlarını sehpaya çevirdi. Sehpanın üzerinde bir salkım kırmızı üzüm duruyordu. Mindy üzüm yemeyi severdi. "Hey," dedi Park bir kez daha.

Eleanor'a biraz daha yaklaştı.

"Neden bana gülümsememi söyledin?" diye fisıldadı Eleanor.

"Bilmiyorum," dedi Park. "Çünkü gergindim."

"Neden gerginsin? Burası senin evin."

"Biliyorum ama daha önce hiç eve senin gibi birisini getirmemiştim."

Eleanor televizyona baktı. Wang Chung'un bir klipi oynuyordu.

Birden ayağa fırladı. "Yarın görüşürüz."

“Hayır,” dedi Park. O da ayağa kalktı. “Ne oldu? Neden?”

“Bir şey yok. Yarın görüşürüz.”

“Hayır,” dedi Park. Onu dirseğinden yakaladı. “Daha yeni geldin. Ne oldu?”

Eleanor acı dolu gözlerle ona baktı. “Benim gibi birisi ha?”

“Beni yanlış anladın,” dedi Park. “Değer verdiğiم birisi demek istedim.”

Eleanor derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Önemli değil. Buraya gelmemeliydim. Seni utandırıyorum. Ben eve dönüyorum.”

“Hayır,” dedi Park onu iyice kendine çekerek. “Biraz sakin ol tamam mı?”

“Ya annen beni ağlarken görürse?”

“Bu... pek de hoş olmaz ama ben gitmeni istemiyorum.” Park onun o an gittiği takdirde bir daha asla dönmemesinden korkuyordu. “Hadi gel, yanına otur.”

Kanepenin mutfağa yakın olan tarafına yerleştı ve Eleanor’u da diğer tarafa oturttu.

“Yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Eleanor.

“Neden?”

“Çünkü benden asla hoşlanmıyorlar.”

“Ben hoşlanmıştım.”

“Hayır hoşlanmadın. Bunun için bana alışman gerekti.”

“Artık senden hoşlanıyorum.” Park, Eleanor'a sarıldı.

“Yapma. Ya annen içeri girerse?”

“Umurunda olmaz.”

“Benim umurumda,” dedi Eleanor onu kendinden uzaklaştırarak. “Bu kadarı çok fazla. Beni tedirgin ediyorsun.”

“Pekâlâ,” dedi Park onu rahat bırakarak. “Sadece gitme yeter.”

Eleanor başını sallayıp bakışlarını televizyona çevirdi.

Yirmi dakika kadar sonra tekrar ayağa kalktı.

“Biraz daha kal,” dedi Park. “Babamla tanışmak istemiyor musun?”

“Babanla tanışmayı kesinlikle istemiyorum.”

“Yarın yine gelecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Keşke seni evine bırakabilseydim.”

“Bana kapıya dek eşlik edebilirsin.” Park öyle yaptı.

“Annene benim adıma hoşça kal der misin? Kaba birisi olduğumu düşünmesini istemem.”

“Tamam.”

Eleanor verandaya çıktı.

“Hey,” dedi Park. Sesi sert ve hırsız doluydu. “Sana gülümsemeni söyledim çünkü gülümsediğinde çok hoş görünüyorsun.”

Eleanor verandanın basamaklarını indikten sonra dönüp ona baktı. “Gülümsememiğim zamanlarda da hoş göründüğümü düşünmen daha iyi olurdu.”

“Beni yanlış anladın,” dedi Park ama Eleanor çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Park içeri girdiğinde annesi onu gülümseyerek karşıladı.

“Eleanor hoş bir kız,” dedi.

Park ona olmasını sallayıp odasına girdi. *Hayır*, diye düşündü kendini yatağa bırakırken. *Hiç de öyle değil*.

eleanor

Park büyük ihtimalle bir sonraki gün ondan ayrılacaktı. Kendi bilirdi. En azından Eleanor onun babasıyla tanışmak zorunda kalmayacaktı. Tanrıım, babası nasıl birisiydi acaba? Fiziksel açıdan tıpkı Tom Selleck'e benzıyordu; Eleanor televizyon dolabının üzerinde ailenin çerçeveli bir fotoğrafını görmüştü. O fotoğrafta Park ilkokulda mıydı? Çok sevimli görünüyordu. Ailenin bütün fertleri sevimliydi. Park'ın beyaz tenli erkek kardeşi bile.

Park'ın annesi bir oyuncak bebekten farksızdı. *Oz Büyücüsü*'nde –filmde değil, kitapta– Dorothy halkın tamamının ufak tefek ve kusursuz olduğu İnce Porselenler Ülkesi'ne gidiyordu. Eleanor küçükken annesinden bu öyküyü dinlediğinde İnce Porselenler

Ülkesi halkın Çinli olduğunu düşünmüştü.¹² Oysa bu insanlar seramikti ya da içlerinden birini gizlice Kansas'a kaçırmak istediginizde seramiğe dönüşüyordu.

Eleanor Park'ın babası Tom Selleck'in *İnce Porselenler* Ülkesi halkından birini kalın montunun içine saklayıp Kore'den kaçırduğunu hayal etti.

Park'ın annesi Eleanor'un kendisini bir dev gibi hissetmesine neden olmuştu. Aslında Eleanor ondan en fazla on santim uzun olabilirdi. Ama ona göre *çok daha* iriydi. Dünya'daki yaşam biçimlerini araştırmaya gelen bir uzaylı ikisinin aynı türden olduğuna bile ihtimal vermezdi.

Eleanor bu tip kadınların yanındayken –Park'ın annesi, Tina ve o çevredekî kızların büyük bir bölümü gibi– onların iç organlarını nereye sakladıklarını merak ederdi. Yani bir mideye, bağırsaklara ve böbreklere sahip oldukları halde o daracık kotların içine nasıl sığabiliyorlardı? Eleanor şişman olduğunun farkındaydı ama kendini *o kadar da* şişman hissetmiyordu. Bütün bu yağların altında kemik ve kasların bulunduğu ve onların da iri olduğunu biliyordu. Park'ın annesi Eleanor'un göğüs kafesini bol bir süveter gibi üzerine geçirebilirdi.

Park büyük ihtimalle bir sonraki gün Eleanor'dan ayrılacaktı ve sebep sadece onun iri yarı olması değildi. Park ondan ayrılacaktı çünkü o her şeye tam bir felaketti. O ürkek bir tavuk gibi davranışından sıradan insanların bile bir arada olamıyordu.

Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Park'ın güzel ve kusursuz annesiyle tanışmak. Onun muntazam ve kusursuz evini görmek. Eleanor yaşadıkları bu berbat mahallede duvardan duvara halisi olan ve dört bir yanına küçük sepeler içerisinde çiçek demetleri serpiştirilmiş bu tür evler olduğunu bilmiyordu. Park'inki gibi *aileler* olduğunu bilmiyordu. Böyle berbat bir mahallede yaşamının tek avantajı oradaki herkesin berbat şartlar altında yaşadığı bilmekti. Diğer çocukların iri yarı ve tuhaf bir kız olduğu için Eleanor'la dalga

¹² *Dainty China Country*. *China* hem Çin hem porselen anlamına gelmektedir. (ç.n.)

geçebilirlerdi ama dağılmış bir aileye ve döküntü bir eve sahip olduğu için ondan asla nefret etmezlerdi. Bu tür yerlerde kural buydu.

Park'ın ailesi bu kurala uymuyordu. Onlar tam bir ideal banliyö ailesiydi. *Üstelik* Park büyükanne ve babasının yandaki evde yaşadığını söylemişti ve o evde çiçek saksıları bile vardı. Aslında Park'ın ailesi daha çok müthiş zengin bir aileye benziyordu.

Eleanor'un ailesiyse Richie ortaya çıkıp da hayatı cehenneme çevirmeden çok önce dağılmıştı. Eleanor hiçbir zaman Park'ın salonunda oturmaya layık olamayacaktı. Yatağına uzanıp da farklı bir yerde olduğunu hayal ettiği zamanlar dışında kendini herhangi bir yere aitmiş gibi hissedemiyordu.

22

leanor

Eleanor bir sonraki sabah otobüse binip koltuğunun önünde durduğunda Park her zamanki gibi ayağa kalkıp ona yer vermedi. Sadece pencereye doğru yanaştı. Belli ki Eleanor'a bakmak istemiyordu; onun eline birkaç çizgi roman tutuşturup kafasını çevirdi.

Steve içerisinde büyük gürültü koparıyordu. Belki de hep böyle yüksek sesle konuşuyordu. Park elini tuttuğunda Eleanor kendi düşüncelerini bile duymakta zorlanıyordu.

Otobüsün arka sırasında oturanlar hep bir ağızdan Nebraska'nın savaş şarkısını söylüyorlardı. O hafta sonu Oklahoma, Oregon ya da ona benzer bir takıma karşı önemli bir maç oynanacaktı. Bay Stessman o hafta kırmızı giyenlere fazladan not vereceğini söylemişti. Onun bu tür bir fanatiklik yapmayıağını düşünürdünüz ama belli ki etrafta bu dertten muzdarip olmayan kimse yoktu.

Park dışında.

Park o gün göğüs kısmında küçük bir erkek çocuğunun resmi olan bir U2 tişörtü giymişti. Eleanor bütün gece uyumadan onun kendisinden ayrılma ihtimalini düşünmüştü ve şimdi bu ızdıraptan kurtulmak istiyordu.

Park'ın kolunu çektiştirdi.

"Ne var?" diye sordu Park usulca.

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordu Eleanor. Sesi onunla şakalaşıyormuş gibi çıkmamıştı. Çünkü bir şaka değildi.

Park başını iki yana sallasa da pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Eleanor.

Park dua etmeyi düşünüyormuş gibi parmaklarını kucağında kenetlemişti. "Sayılır."

"Özür dilerim," dedi Eleanor.

"Sana neden kızdığını bile bilmiyorsun."

"Yine de özür dilerim."

Park bu sözlerle birlikte nihayet başını ona çevirdi ve hafifçe gülümsemişti.

"Sana neden kızdığını bilmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bana büyük ihtimalle değiştiremeyeceğim bir şeyden dolayı kızgınsın."

"Ne gibi?"

"Tuhaf birisi olmam gibi," dedi Eleanor. "Ya da... evinin salonunda nefes almaktan zorlanmam gibi."

"Bunun biraz da benim suçum olduğunu hissediyorum."

"Özür dilerim."

"Eleanor, kes ve *dinle*. Sana kızgınım çünkü daha içeri adım atar atmaz, hatta belki daha bile önce evimden ayrılmaya karar verdin."

"Orada olmamam gerektiğini hissettim," dedi Eleanor. Bu sözleri arka koltuktaki pisliklerin duyamayacağı kadar kısık sesle söylemişti. (Cidden. Bu çocukların şarkısı söylemeleri bağırıp çağırmalarından daha beterdi.) "Beni orada istemediğini hissettim," diye ekledi bu defa biraz daha yüksek sesle.

Park'ın alt dudağını ısırarak ona bakış şekli Eleanor'a düşündesinde bir parça da olsa haklı olduğunu söylüyordu.

Oysa o aklından geçenlerin tamamen yanlış olmasını isterdi.

Park'ın kendisine onu evinde görmek istedigini, tekrar ziaretine gelip şansını bir kez daha denemesini söylediğini duymayı arzu ederdi.

Park gerçekten bir şeyler söylediye de Eleanor onu duymadı çünkü şimdi arkadaki çocuklar tezahürata başlamıştı. Steve kordonun sonunda dikiliyor, bir gorilinkini andıran kollarını orkestra şefi gibi sallıyordu.

“Hadi. Koca. Kızıl.”

“Hadi. Koca. Kızıl.”

“Hadi. Koca. Kızıl.”

Eleanor dönüp baktı. Arkadakiler hep bir ağızdan aynı sözleri söylüyordu.

“Hadi. Koca. Kızıl.”

“Hadi. Koca. Kızıl.”

Eleanor parmak uçlarının buz kestiğini hissetti. Bir kez daha arkasına döndüğünde bu sözleri tekrarlayan herkesin kendisine baktığını fark etti.

“Hadi. Koca. Kızıl.”

Aslında kendisine tezahürat edildiğini fark etti.

“Hadi. Koca. Kızıl.”

Bakışlarını Park'a çevirdi. Bunu o da fark etmişti. Dümdüz karşıya bakıyordu. Ellerini yanlarda yumruk yapmıştı. Eleanor'un daha önce hiç tanımadığı birisiymiş gibi görünüyordu.

“Sorun değil,” dedi Eleanor.

Park gözlerini kapayıp başını iki yana salladı.

Okulun önüne park ederlerken Eleanor aşağı inmek için sabırsızlanıyordu. Kendini otobüs tamamen durana dek koltukta oturmaya ve sonrasında sakince yürümeye zorladı. Az önceki tezahüratın yerini kahkahalar almıştı. Park hemen onun peşinden geliyordu ama aşağı indiklerinde durdu. Çantasını yere atıp yağmurluğunu çıkardı.

Eleanor da durdu. “Hey,” dedi. “Bekle, hayır. Ne yapıyorsun?”

“Bu işe bir son veriyorum.”

“Hayır. Hadi gel. Buna değmez.”

Park ona bakarak, “Sen,” dedi sert bir sesle, “*sen* buna değersin.”

“Bunu benim için yapmıyorsun,” dedi Eleanor. Park’ı kolundan tutup çekmek istiyor ama onu durduracak kadar sahiplenmemiyordu. “Ben böyle bir şey istemiyorum.”

“Onların seni utandırıp durmasından biktim artık.”

Park, Steve otobüsten indiği sırada ellerini bir kez daha yumruk yaptı.

“Beni mi yoksa seni mi utandırıyorlar?” diye sordu Eleanor.

Bu sözlerle neye uğradığını şaşırın Park bakışlarını tekrar Eleanor'a çevirdi. Ve Eleanor bir kez daha haklı olduğunu anladı. Kahretsin. Neden Park onun böyle berbat konularda hep haklı çıkışına izin veriyordu ki sanki?

“Bunu benim için yapıyorsan dinle,” dedi Eleanor mümkün olduğunda sert bir sesle, “ben bunu *istemiyorum*.”

Park, Eleanor'un gözlerinin içine baktı. Eleanor onun gözlerinin neredeyse sarı denilebilecek kadar yeşil olduğunu düşündü. Ağır ağır nefes alıyordu ve altın tonlu teninin altında yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Bu benim için mi?” diye sordu Eleanor.

Park başıyla onayladı. Bakışları Eleanor'un ruhuna işledi. Bir şeyler için yalvarır gibiydi.

“Sorun değil,” dedi Eleanor. “*Lütfen*. Artık sınıfa gidelim.”

Park bir süre gözlerini kapadıktan sonra başına salladı. Eleanor onun yağmurluğunu almak için yere eğildiğinde Steve'in, “Aferin Kızıl. Neyin var neyin yok göster bize,” dediğini duydı.

Park bu sözlerle birlikte kendini kaybetti.

Eleanor dönüp baktığında onun Steve'i çöktün otobüse doğru ittiğini gördü. İkisi Davut ve Golyat'a benziyorlardı; tabii Davut, Golyat'a kuçuna tekmeyi indirmesine izin verecek kadar yaklaşıbilmisense.

Okuldaki çocuklar dört bir yandan koşarak oraya gelmiş ve daha şimdiden, “Dövüşün!” diye bağırmaya başlamışlardı. Eleanor da koştu.

Park'ın, “Senin küfürlerinden biktim artık,” dediğini duydı.

Steve'in de ona, "Bu konuda ciddi misin?" şeklinde karşılık verdiğini.

Steve, Park'ı hızla itti ama Park düşmedi. Birkaç adım geriledikten sonra omzunu öne doğru eğip havada döndü ve Steve'in ağızına bir tekme indirdi. Kalabalık nefesini tuttu.

Tina bağırdı.

Steve, Park'ın ayakları yere değer değil hamle yaptı ve dev yumruklarını onun kafasına salladı.

Eleanor, Park'ın hayattaki son anlarını seyrediyor olabileceğini düşündü.

İkisinin arasına girmek istediler ama Tina ondan önce davranışmıştı. Otobüs şoförlerinden biri ve okulun müdür yardımcısı da olaya müdahale etmişti. Hepsi birden iki çocuğu ayırmaya çalışıyordu.

Park nefese kalmıştı ve başını kaldırıkmakta zorlanıyordu.

Steve ise ağını tutuyordu. Çenesinden oluk oluk kan akıyordu. "Tanrım, senin neyin var Park? Sanırım dişimi kırdın."

Park başını kaldırıldı. Yüzü tamamen kanla kaplıydı. Öne doğru tökezledi ve müdür yardımcısı onu düşmeden tuttu. "*Kız arkadaşımı... rahat bırak.*"

"Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diye bağırdı Steve. Ağızından bir avuç dolusu daha kan aktı.

"Tanrım, Steve. Ne fark eder."

"Çok şey fark eder," dedi Steve kanı tükürerek. "Sen benim dostumsun. Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

Park ellerini dizine koyup başını iki yana salladığında yüzündeki kan kaldırıma sıçradı. "Eh, artık biliyorsun."

"Tamam," dedi Steve. "Tanrım."

Şimdi olay yerinde çocukları okula yönlendirebilecek sayıda yetişkin vardı. Eleanor, Park'ın yağmurluğunu ve sırt çantasını kendi dolabına taşıdı. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Kendisi de ne yapacağını bilmiyordu. Ne hissedeceğini bilmiyordu.

Park onu kız arkadaşı ilan ettiği için mutlu mu olmalıydı? Gerçek bu konuda kendisine söz hakkı tanımamış ve bu duyuruyu çok da keyifli bir haldeyken yapmamıştı. Bunu söyleken başı öne eğitti ve yüzünden kan akıyordu.

Eleanor onun için endişelenmeli miydi? Konuşabildiği halde beyni hasar görmüş olabilir miydi? Yine de kendini kaybedebilir ya da komaya girebilir miydi? Eleanor'un ailesinde birileri kavgaya tutuştuğunda annesi mutlaka, "Kafaya vurmak yok, kafaya vurmak yok!" derdi.

Peki Park'ın yüzü için bu kadar endişe duyması yanlış mıydı?

Steve, ağızındaki bir ya da iki dişin eksilmesinden etkilenmeyecek türde bir yüze sahipti. Gülümserken dişlerinde oluşan birkaç boşluk onun iri yarı, ürkütücü bir kiralık katili andıran görüntüsünü daha da belirginleştirmekten başka işe yaramazdı.

Ama Park'ın yüzü âdetâ sanat eseriydi. Ve bu tuhaf ya da çirkin bir eser değildi. Onun yüzü tarihin asla unutmaması için resmedilmiş gibiydi.

Elenor her şeye rağmen ona olan öfkесini sürdürmeli miydi? Hâlâ kızgın mı görünmeliydi? Edebiyat dersinde onu gördüğünde, "Bu benim mi yoksa senin için miydi?" diye bağırmalı mıydı?

Park'ın yağmurluğunu kendi dolabına astı ve ona doğru eğilip derin bir nefes aldı. Yağmurluk, biraz banyo sabunu, biraz çiçek ve biraz da erkek kokusu olarak tanımlayabilecegi bir koku taşıyordu.

Park ne edebiyat dersine ne de tarih dersine girdi ve otobüse de binmedi. Steve de öyle. Tina, Eleanor'un oturduğu koltuğun yanından geçerken başını yukarı kaldırıldı ve Eleanor da baktılarını ondan kaçırıldı. Otobüsteki diğer herkes sabahki kavgadan bahsediyordu. "Tam *Kung Fu* gibiydi, David Carradine'a benziyordu." Ve "David Carradine da kimmış, Chuck Norris gibiydi."

Eleanor Park'ın evinin olduğu durakta otobüsten indi.

park

Park iki gün okuldan uzaklaştırma cezası almıştı.

Steve iki hafta boyunca okula devam edemeyecekti çünkü bu onun o sene içinde karşıtığı üçüncü kavgayıdı. Park önce bu konuda kendini biraz kötü hissetti –çünkü kavgayı başlatan kendisiydi–

ama sonra Steve'in her gün yaptığı ve asla ceza almadığı bütün o saçmalıkları düşündü.

Park'ın annesi olayı duydugunda öylesine öfkelenmişti ki oğlunu okuldan almaya bile gelmemiştir. Bunun yerine Park'ın işte olan babasını aramıştı. Park'ın babasını gören müdür önce onun Steve'in babası olduğunu düşünmüştü.

"Aslında ben şunun babasıyım," demişti o da Park'ı işaret ederek.

Okul hemşiresi hastaneye gitmesine gerek olmadığını söylemişti ama Park berbat görünüyordu. Gözü morarmış ve büyük ihtimalle burnu da kırılmıştı.

Steve ise hastaneye gitmek zorundaydı. Bir dişini kaybetmişti ve hemşire onun parmaklarından birinin kırıldığından emindi.

Babası ofiste müdürle konuştuğu sırada Park yüzüne buz basılarak bekledi. Sekreter ona öğretmenler odasından bir kutu gazoz getirdi.

Babası arabaya binene dek hiçbir söylemedi.

"Tekvando bir savunma sporudur," dedi sonra sert bir sesle.

Park babasına cevap vermedi. Yüzü zonkluyordu; hemşirenin ona ağrı kesici verme yetkisi yoktu.

"Onun yüzüne tekme mi indirdin gerçekten?" diye sordu babası.

Park başıyla onayladı.

"Bunun için uçan tekme atman gereklidir."

"Ona döner tekme attım," diye inledi Park.

"Hadi canım."

Park babasına ters bir bakış fırlatmak istediler ama ona herhangi bir şekilde bakmak bile yüzüne taş yağıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Kış ortasında bile bu küçük tenis ayakkablarını giydiğin için şanslı sayılır," dedi babası. "Ona döner tekme mi attın gerçekten?"

Park başıyla onayladı.

"Hah. Eh, annen bu halini gördüğünde çılgına donecek. Beni aradığı sırada büyükannenin evinde ağlıyordu."

Babası haklı çıktı. Park eve girdiğinde annesi çılgın gibiydi.

Omuzlarından tuttuğu oğlunun yüzüne bakıp başını iki yana salladı. "Kavga ettin ha!" dedi işaret parmağını onun göğsüne bas-

tırarak. "Kenar mahallelerde yaşayan o aptal maymunlar gibi kavga ettin ha..."

Park daha önce annesinin Josh'a öfkelenmeye şahit olmuştu. Onun Josh'un kafasına bir sepet dolusu yapma çiçek fırlattığını görmüştü. Ama bu öfkenin hedefi ilk kez kendisi oluyordu.

"Yazık," dedi Mindy. "Yazık! Kavga ettin ha! Yüzün tanınmayacağı halde."

Park'ın babası elini onun omzuna koymak istediler ama Mindy buna izin vermedi.

Park'ın büyükannesini onu mutfak masasına oturtup yüzünü inceleyerek, "Oğlana bir parça biftek getir, Harold," dedi.

"Bifteği böyle bir olay için heba edemem," dedi yaşlı adam.

Park'ın babası dolaba gidip bir ağrı kesici ve bir bardak su getirdi.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordu büyükannesi.

"Sadece ağzımdan."

"Baban o kadar çok burnunu kırdı ki artık sadece tek burun deliğinden nefes alabiliyor. Bir yük treni gibi horlamasının sebebi bu."

"Artık tekvando yok," dedi Mindy. "Artık kavga yok."

"Mindy..." dedi Park'ın babası. "Alt tarafı kavga etmiş. Çocukların alay ettiği bir kızı savunmuş."

"O sıradan bir kız değil," diye homurdandı Park. Ağzından çıkan ses başındaki her kemiğin acıyla titremesine neden oldu. "O benim kız arkadaşım."

En azından öyle olduğunu umuyordu.

"Şu kızıl saçlı kız mı?" diye sordu büyükannesi.

"Eleanor," dedi Park. "O kızın adı Eleanor."

"Artık kız arkadaş da yok," dedi annesi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Cezalısın."

eleanor

Eleanor kapıyı çaldı ve karşısında Magnum'¹³ buldu.

13 Tom Selleck'in canlandırdığı dizi kahramanı. (ç.n.)

"Merhaba," dedi gülümsemeye çalışarak. "Okula Park'la beraber gidiyoruz. Onun kitaplarını ve birkaç eşyasını getirdim."

Park'ın babası ona şöyle bir baktı ama neyse ki onu süzüyormuş gibi bir hali yoktu. Daha çok kim olduğunu anlamaya çalışır gibi görünüyordu (ki bu da aynı oranda rahatsız ediciydi).

"Sen Helen misin?" diye sordu.

"Eleanor," dedi Eleanor.

"Tamam, Eleanor... Bir saniye."

Park'ın babası, Eleanor'un orada bulunmasının sebebinin Park'ın eşyalarını bırakmak olduğunu söylemesine fırsat tanımadan ortadan kayboldu. Kapıyı açık bırakmıştı ve Eleanor onun birisiyle konuşوغunu duyabiliyordu. Büyük ihtimalle mutfaktaydı ve konuştuğu kişi de büyük ihtimalle Park'ın annesiydi. "Hadi ama Mindy...", "Sadece birkaç dakika..." Kapıya dönmeden hemen önce de, "Koca Kızıl lakabını taşıyan birisinin çok daha iri yarı olacağını düşünürdüm."

"Sadece bunları bırakmaya gelmiştim," dedi Eleanor, Park'ın babası kapıdaki sinekliği açlığında.

"Teşekkürler," dedi adam. "İçeri girsene."

Eleanor Park'ın çantasını uzattı.

"İçeri girip çantayı ona kendin vermelisin," dedi Park'ın babası. "Seni görmek istediginden eminim."

O kadar da emin olma, diye geçirdi içinden Eleanor.

Yine de onun peşi sıra salona girdikten sonra küçük koridoru geçerek Park'ın odasına gitti. Park'ın babası odanın kapısını usulca tiklattıktan sonra başını içeri uzattı.

"Selam, Muhammed Ali. Ziyaretçin var. Önce burnunu pudralamak ister misin?"

Eleanor'un geçmesi için kapıyı açtıktan sonra oradan ayrıldı.

Park'ın odası küçüktü ama içi eşya doluydu. Üst üste yiğilmiş kitaplar, kasetler ve çizgi romanlar. Uçak ve araba maketleri. Kutu oyunları. Yatağıının üzerinde bebek beşiklerine asılan şu oyuncaklara benzeyen, güneş sisteminin döner bir maketi asılı duruyordu.

Park yatağındaydı ve Eleanor içeri girdiğinde dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Eleanor onun yüzünü gördüğünde nefesini tuttu. Yüzü ilk halden çok daha kötü görünmüyordu. Gözlerinden biri şişip kapanmış, burnu da genişleyip morarmıştı. Eleanor onun bu hali karşısında ağlamak istedî. Ve onu öpmek. (Çünkü belli ki her şey onu öpmek istemesine neden oluyordu. Park ona ağızında bit ve parazitlerin yaşadığını, cüzamli olduğunu söylese bile Eleanor'un yaptığı tek şey dudak parlatıcısını tazelemek olurdu. *Tanrım.*)

"İyi misin?" diye sordu Eleanor. Park başıyla onayladı ve sırtını yatak başlığına yaslayarak oturdu. Eleanor onun çantasını ve yağmurluğunu yere bıraktıktan sonra yanına gitti. Park oturması için kenara çekildi.

"Ay," dedi Eleanor sırtüstü geriye düşünce Park'ın yana devrilmesine neden olarak. Park inleyerek onun koluna tutundu.

"Affedersin," dedi Eleanor. "Ah Tanrım, affedersin. İyi misin? Bir su yatağına oturmayı beklemiyordum." Bu sözü söylemek bile kıkırdamasına neden olmuştu. Park da hafifçe güldü. Dudaklarından daha çok homurtuya benzer bir ses çıkmıştı.

"Yatağı annem aldı," dedi. "Su yatağıının sırt için iyi olduğuna inanıyor."

Park sadece yaralı gözünü değil, diğerini de kısarak bakıyor ve konuşurken dudaklarını aralamıyordu.

"Konuşmak canını mı yakıyor?" diye sordu Eleanor.

Park başıyla onayladı. Eleanor artık dengesini bulmuştu ama Park hâlâ onun kolunu tutuyordu. Hatta şimdi onu eskisinden daha sıkı tutuyordu.

Eleanor diğer eliyle onun saçlarına dokundu. Yüzüne dökülen tutamları geriye itti. Saçları, parmak uçları her bir telini tek tek hissedebiliyormuş gibi eline aynı anda hem sert hem de yumuşak gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Park.

Eleanor ona ne için özür dilediğini sormadı.

Park'ın sol gözünün kenarında yaşlar birikmiş ve yaşların bir kısmı da sağ yanağından dökülüyordu. Eleanor onun gözyaşlarını silmeye davrandı ama ona dokunmak istemiyordu.

"Önemli değil..." dedi elini indirip kucağına yerleştirerek.

Park'ın hâlâ kendisinden ayrılmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Böyle bir isteği varsa da bunu onun aleyhine kullanacak değildi.

"Her şeyi berbat ettim değil mi?" diye sordu Park.

Eleanor, söylediğlerini dinlemek bile onun canını acıtabilirmiştir gibi, "Neyi?" dedi fısıldayarak.

"Bizimle ilgili her şeyi."

Eleanor, Park büyük ihtimalle kendisini görmese de başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil," dedi.

Park onun kolunu baştan aşağı okşayıp elini sıkltı. Eleanor bunu yaptığı sırada kolunun üst kısmındaki kaslarla birlikte tişörtünün altında kalan kasların da gerildiğini gördü.

"Bence berbat ettiğin tek şey yüzün," dedi.

Park inledi.

"Ki bu da önemli değil çünkü sen her koşulda beni hak etmeyecek kadar hoş birisin."

Park onun elini çektiğinden, "Benim hoş birisi olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Eleanor, Park onun yüzünü görmemiği için mutluydu. "Bence sen..."

Güzelsin. Nefes kesiyorsun. Yunan mitolojisindeki şu Tanrılarla Tanrı olduklarını unutturan insanlara benziyorsun.

Her nasılsa yüzündeki çürük ve şişlikler Park'ı daha da güzelleştirmiştir. Şimdi yüzü kozasından dışarı çıkmaya hazırlmış gibi görünüyordu.

"İnsanlar benimle alay etmeyi sürdürcekler," dedi Eleanor lafi uzatmadan. "Bu kavga hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Birileri benim tuhaf ya da çirkin olduğumu düşündüğü her defasında insanları tekmeleyemezsın... Bunu yapmayacağına söz ver. Böyle şeyler umursamamaya çalışacağına söz ver."

Park bir kez daha onun elini çektiğinden sonra temkinli bir tavırla başını iki yana salladı.

"Çünkü bunlar benim için önemli değil, Park. Sen benden hoşlandığın sürece Tanrı şahidim olsun ki başka hiçbir şeyin önemi yok."

Park sırtını tekrar yatak başlığına yaslayıp Eleanor'un elini kalbine götürdü.

"Eleanor sana daha kaç kere senden hoşlanmadığımı söylemem gerekecek..." dedi dişlerinin arasından.

Park cezalıydı ve cuma gününe dek okula gidemeyecekti.

Ancak bir sonraki gün otobüste Eleanor'u kimse rahatsız etmedi. Gün boyu onu hiçbir şey rahatsız etmedi.

Beden dersinden sonra kimya kitabına üzerine yine kötü sözler yazılmıştı; mor mürekkepli kalemlle yazılmış iri harfler "bakirelikten kurtul artık" diyordu. Eleanor bu defa yazının üstünü karalamak yerine kitabı kabını yırtıp atmayı tercih etti. Parasız ve acıdacık durumda olabilirdi ama bu bir kahverengi kese kâğıdı daha çala-mayacağı anlamına gelmiyordu.

Okuldan eve döndüğünde annesi onun peşi sıra odaya girdi. Ranzanın üst katında katlı halde ikinci el dükkanından alınmış iki çift kot pantolon duruyordu.

"Çamaşır yıkarken biraz para buldum," dedi annesi. Belli ki Richie pantolonunda para unutmuştu. Eve sarhoş dönmüşse bunu fark etmemiş, parayı barda harcadığını düşünmüş olmalıydı.

Annesi evde para bulduğu her defasında Richie'nin asla fark etmeyeceği şeyler almaya çalışıyordu. Eleanor'a kıyafet. Ben'e yeni iç çamaşırı. Ton balığı ve un. Çekmece ve dolaplara saklanabilecek şeyler.

Eleanor'un annesi Richie'yle beraber olmaya başladığından beri iki taraflı çalışan bir çeşit ajan olup çıkmıştı. Richie'ye belli etmeden çocuklarını hayatı tutmaya çalışıyordu.

Eleanor herkes eve dönmenden önce pantolonları denedi. Üzerine biraz büyük gelmişlerdi ama sahip olduğu diğer bütün kıyafetlerden daha hoş görünüyorlardı. Diğer buton pantolonlarının –bozuk fermuar ya da apiş arasında yırtık gibi– kusuru vardı ve gömleğini sürekli çektiştirmek bu kusuru gizlemesi gerekiyordu. Üzerine bol gelmekten başka kusuru olmayan bu kot pantolon giymek keyifli olacaktı.

Maisie'nin hediyesi ise bir torba dolusu yarı giyinik Barbie'ydı. Maisie eve döndüğünde sahip olduğu bütün bebekleri ranzanın alt katına serip içlerinden birkaçını tamamen giydirmeye çalıştı.

Eleanor onunla birlikte yatağa oturdu ve bebeklerin yıpranan saçlarını tarayıp örmesine yardımcı oldu.

"Keşke torbadan bir de Ken çıksaydı," dedi Maisie.

Eleanor cuma sabahı otobüs durağına gittiğinde Park'ı kendisini beklerken buldu.

23

park

Park'ın gözündeki morluk önce maviye, sonra yeşile, en son da sarıya dönmüştü.

"Ne zamana dek cezalıyım?" diye sordu annesine.

"Kavga etmekten pişmanlık duyana dek."

"*Pişmanım.*"

Aşında pişman değildi. Bu kavga otobüsteki bazı şeyleri değiştirmiştir. Artık kendini eskisi kadar endişeli hissetmiyordu; şimdi daha rahattı. Belki bunun sebebi Steve'e karşı çıkışmış olmasiydı. Ya da belki artık saklayacak bir şeyi kalmamasıydı...

Üstelik otobüsteki herkes gerçek hayatı böyle bir tekme savrulduğuna ilk kez şahit oluyordu.

"*İnanılmazdı,*" dedi Eleanor, Park döndükten birkaç gün sonra okula giderlerken. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

“Babam beni anaokulundan beri tekvando dersine gönderiyor... Aslında gösteriş için savrulmuş, aptalca bir tekmeydi. Steve'in biraz kafası çalışsaydı bacağımı tutar ya da beni iterdi.”

“Steve'in *kafası çalışsaydı...*” dedi Eleanor.

“Bunun beceriksizce bir tekme olduğunu düşündüğünü sanmıştım,” dedi Park.

“Öyle düşündüm.”

“Hem beceriksizce hem de inanılmaz, öyle mi?”

“Bu iki kelime senin göbek adın...”

“Bir kez daha denemek istiyorum.”

“Neyi? *Karate Kid* hareketini mi? Bence bu defaki o kadar da harika olmaz. Her şeyi tadında bırakmalısın...”

“Hayır, senin beni tekrar ziyarete gelmeni istiyorum. Bunu sen de istiyor musun?”

“Benim isteyip istemememin bir önemi yok,” dedi Eleanor.
“Sen cezalısın.”

“Evet...”

leanor

Okuldaki herkes Park Sheridan'ın, Steve Dixon'ın ağızına tekme atmasının sebebinin Eleanor olduğunu biliyordu.

Şimdi Eleanor koridorlarda yürüdüğünde eskisinden farklı fisiltılar duyuyordu.

Coğrafya dersinde bir öğrenci Steve ve Park'ın *onun için* kavga ettiğinin doğru olup olmadığını sordu. “Hayır!” dedi Eleanor. “Tanrı aşkına.”

Sonrasında bu soruyu, “Evet!” diye yanıtlamadığı için hayflandı çünkü Tina bunu duysayıdöken kudururdu.

Kavganın olduğu gün DeNice ve Beebi, Eleanor'dan tüm ilginç detayları öğrenmek istediler. DeNice olayı kutlamak için Eleanor'a bir dondurma bile ısmarladı.

“Steve Dixon'ın o zavallı kıçına tekme atmayı başaran birisi madalyayı hak etmiş demektir.”

"Ben Steve'in kıçının yakınından bile geçmedim," dedi Eleanor.

"Ama bu tekmeye sen sebep oldun," dedi DeNice. "Erkek arkadaşının attığı tekmenin ona gözyaşı yerine kan döktürecek kadar sert olduğunu duydum."

"Bu doğru değil," dedi Eleanor.

"Senin kötü şöhret yapma konusunda bir derse ihtiyacın var kızım," dedi DeNice. "Erkek arkadaşım Jonesy, Steve'in kıçına bir tekme atmış olsa ben bu okulda *Rocky*'nin müziğini mırıldanarak dolaşırdım. Na-na naaa, na-na naaa..."

Bu sözler Beebi'nin kıkırdamasına neden oldu. Beebi, DeNice ne söylese kıkırdardı. İkisi ilkokuldan beri arkadaştı ve Eleanor onları daha yakından tanıdıkça aralarına kabul edilmenin bir onur olduğunu hissediyordu.

Olağanışı bir ikili olmalarına rağmen.

DeNice o gün pembe bir tişörtün üzerine her zamanki tulumlarından birini giymişti. Saçlarına pembeli sarılı kurdeleler takmış, bacağınaya pembe bir bandana bağlamıştı. Dondurma kuyruğunda beklerken yanlarından geçen bir oğlan ona Heidi'nin zenci versiyonu olduğunu söylemişti.

DeNice bu sözler karşısında kılını bile kırıdatmamıştı. "Bu pislik yüzünden canımı sıkacak değilim," demişti Eleanor'a. "Ben erkeğimi buldum."

Jonesy ve DeNice nişanlıydı. Jonesy okuldan mezun olmuştu ve ShopKo'da müdür yardımcısı olarak çalışıyordu. DeNice reşit olur olmaz evleneceklerdi.

"Hem de gayet düzgün bir erkek buldun," dedi Beebi kıkırdayarak.

O kıkırdadığında Eleanor da kıkırdadı. Beebi'nin kıkırtısı bulasıçıydı. Ayrıca gözlerinde hep, ciddiyetini korumakta zorlanan insanlara özgü o şaşkın ve heyecanlı ifade olurdu.

"Eleanor'un seninle aynı fikirde olduğumu sanmıyorum," dedi DeNice şaka yolu. "Çünkü o sadece soğukkanlı katillere ilgi duyuyor."

park

"Ne zamana dek cezalıyım?" diye sordu Park babasına.

"Buna ben değil, annen karar verecek."

Babası kanepeye yerleşmiş *Soldier of Fortune* dergisini okuyordu.

"Annem sonsuza dek cezalı olacağımı söylüyor."

"O halde sanırım sonsuza dek cezalı olacaksın."

Noel tatili yaklaşıyordu. Aldığı cezanın tatilde de devam etmesi, onun Eleanor'u tam üç hafta boyunca bir kez olsun göremeyeceği anlamına gelirdi.

"Baba..."

"Bir fikrim var," dedi babası elindeki dergiyi bırakarak. "Vitesli araba kullanmayı öğrenirsen cezan kalkabilir. Hem böylece kız arkadaşını arabayla gezdirebilirsin..."

"Hangi kız arkadaşmış o?" dedi Mindy aynı anda. Eli kolu marketten aldığı erzaklarla dolu halde kapının önünde belirmiştir. Park ona yardım etmek için ayağa kalktı. Babası da ona eve hoş geldin öpücüğü vermek için.

"Park'a araba kullanmayı öğrendiği takdirde cezasının kalkabileceğini söylediğim."

"Ben araba kullanmayı biliyorum," diye bağırdı Park mutfaktan.

"Otomatik vites araba kullanmak kız şınavı çekmeye benzer," dedi babası.

"Kız falan yok," dedi Mindy. "Park cezalı."

"Peki ama ne zamana dek?" diye sordu Park tekrar salona dönerek. Anne ve babası kanepede oturuyordu. "Beni sonsuza dek cezalandırıramazsınız."

"Elbette cezalandırılabiliriz," dedi babası.

"Neden?"

Mindy tedirgin görünüyordu. "O baş belası kızı düşünmekten vazgeçene dek cezalısın."

Hem Park hem de babası rol kesmeyi bırakıp ona baktı.

"Hangi baş belası kız?" diye sordu Park.

"Koca Kızıl mı?" diye sordu babası da.

"O kızdan hoşlanmıyorum," dedi Mindy hoşgörüden yoksun bir sesle. "Bu tuhaf kız evime gelip ağlıyor, sonrasında okuldan arayıp senin arkadaşlarını tekmelediğini, yüzünün dağıldığını söylüyorlar... Ayrıca herkes ama herkes o kızın ailesinin baş belası olduğunu söylüyor. Tam bir baş belası. Ben böyle bir bela istemiyorum."

Park aldığı derin nefesi bırakmadı. İçi öyle bir yanıp tutuşuyordu ki onu bırakmaya cesaret edememişti.

Babası biraz beklemesini söylemek istercesine Park'a elini kaldırarak, "Mindy..." dedi.

"Hayır," dedi Mindy. "Evimde tuhaf, beyaz bir kız *istemiyorum*."

"Bilmem farkında misin ama benim tuhaf, beyaz kızlardan başka seçenekim yok," dedi Park mümkün olduğunda yüksek sesle. Büylesine öfkeliyken bile annesine bağıramazdı.

"Etrafta başka kızlar da var," dedi annesi. "Düzgün kızlar."

"O da düzgün bir kız," dedi Park. "Daha onu tanıtmıyorsun bile."

Babası ayağa kalkıp Park'ı kapıya doğru itti. "Hadi git," dedi sert bir sesle. "Git de basketbol falan oyna."

"Düzgün kızlar erkek gibi giyinmezler," dedi annesi.

"Git," dedi babası bir kez daha.

Park'ın canı basketbol oynamak istemiyordu ve üzerinde mont olmadığı için dışarısı ona soğuk gelmişti. Evin önünde biraz dikkidikten sonra ayaklarını sürüye sürüye büyükanne ve babasının evine yöneldi. Kapıyı tıklattıktan sonra açtı; bu evin kapısı asla kilitli olmazdı.

Büyükanne ve büyükbabası mutfakta bir yarışma programı izliyorlardı. Büyükannesi bir yandan da sosis hazırlıyordu.

"Park!" dedi. "Geleceğin içime doğmuş olmalı. Bol bol kızarmış patates hazırlamıştım."

"Onun cezalı olduğunu sanıyordum," dedi büyükbabası.

"Kapa çeneni, Harold, büyükanne ve büyükbabalar torunlarını asla cezalandırmazlar... İyi misin tatlım? Yüzün kızarmış."

"Sadece biraz üzüldüm," dedi Park.

"Akşam yemeğine kalacak misin?"

"Evet."

Yemekten sonra hep birlikte *Matlock*'u seyrettiler. Büyükkannesi tıg işledi. Birilerinin yeni doğacak bebeği için battaniye örülüyordu. Park televizyona bakıyor ama gördüklerine odaklanamıyordu.

Büyükkennesi televizyonun arkasındaki duvarı 20x25 boyutlarındaki çerçeveli fotoğraflarla doldurmuştu. Bunlar Park'ın babasının, onun Vietnam'da ölen ağabeyinin ve Park ile Josh'un her okul yılında çekilmiş fotoğraflarıydı. Daha küçük bir çerçevede Park'ın anne ve babasının düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafları vardı. Babası uniforma, annesi ise pembe bir mini etek giymişti. Birileri fotoğrafın köşesine "Seul, 1970" yazmıştı. Babası evlendiğinde yirmi üç yaşındaydı. Annesi ise Park'tan sadece iki yaşı büyütü, yani on sekiz yaşındaydı.

Babası Park'a, neredeyse herkesin Mindy'nin hamile olduğunu düşündüğünü söylemişti. Oysa değildi. "Hamile olduğu için evlenmemizi düşündüler. Ama durum farklıydı... Biz sadece birbirimize âşktik."

Park annesinin Eleanor'a ilk görüste kanının kaynamayacağını tahmin etmişti ama onun Eleanor'u tümden reddetmesini de beklemiyordu. Mindy insanlara hep iyi davranırdı. "Annen bir melek," demişti Park'ın büyükannesi bir defasında ona. Sadece o değil, herkes böyle söylüyordu.

Hill Street Blues başladığında büyukanne ve büyükbabası Park'ı evine gönderdi.

Mindy yatmıştı ama babası kanepeye oturmuş onu bekliyordu. Park onun yanından geçip gitmek istedı.

"Otur," dedi babası.

Park oturdu.

"Cezan kalktı."

"Neden?"

"Sebebi önemli değil. Artık cezalı değilsin ve annen söylediğin her şey için senden özür diliyor."

"Bunu sen söylüyorsun," dedi Park.

Babası iç geçirdi. "Olabilir. Ama bu da önemli değil. Annen senin için en iyisini istiyor tamam mı? Bu her zaman böyle olmadı mı?"

"Sanırıım..."

"Bu yüzden senin için endişeleniyor. Alacağın dersleri ve giyegenin kıyafetleri seçebildiği gibi kız arkadaşlarını da seçebileceğini düşünüyor..."

"Kıyafetlerimi o seçmiyor."

"Tanrım, Park. Çeneni kapatıp beni dinler misin?"

Park mavi döşemeli, rahat koltukta sessizce oturdu.

"Bu bizim için yeni bir şey, anlıyor musun? Annen üzgün. Senin duygularını incittiği için üzgün ve kız arkadaşını akşam yemeğine davet etmeni istiyor."

"Eleanor'un kendisini kötü ve tuhaf hissetmesi için mi?"

"Eh, o da biraz tuhaf sayılır değil mi?"

Park ona öfkelenerek enerjiye sahip değildi. İç geçirip başını koltuğa yasladı. Babası konuşmaya devam etti.

"Senin ondan hoşlanmanın sebebi de bu, değil mi?"

Park hâlâ öfkeli olması gerektiğini biliyordu.

İçinde bulunduğu durumun hoş olmayan, hatalı tarafları olduğunu biliyordu.

Ama artık cezalı değildi ve Eleanor'la daha fazla zaman geçirebilecekti... Hatta belki baş başa kalmanın bir yolunu bile bulabilirlerdi. Park bunu Eleanor'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bir an önce sabah olmasını istiyordu.

24

eleanor

Bunu itiraf etmek berbat bir şeydi. Ama Eleanor bazı geceler onca bağıriş çağrışa rağmen uyuyabiliyordu.

Özellikle de eve dönüşünün üstünden birkaç ay geçtiği düşünlürse. Richie'nin her öfkelenişinde uyanacak olsa... Onun arka odada bağıriş çağırıldığını duyduğu her defasında korkacak olsa...

Bazen Maisie ranzanın üst katına tırmanarak onu uyandırıyordu. Maisie gün içinde Eleanor'un onu ağlarken görmesine izin vermiyordu ama geceleri bir bebek gibi sarsıla ağlıyor ve başparmağını emiyordu. Beş kardeşin beşi de ses çıkarmadan ağlamayı öğrenmişti. "Bir şey yok," derdi Eleanor Maisie'yi kucaklayarak. "Bir şey yok."

Eleanor o gece uyandığında bir şeylerin her zamankinden farklı olduğunu anladı.

Arka kapının çarparak açıldığını duydular. Tam olarak uyanmadan önce dışarıda erkek sesleri duyduğunu fark etti. Küfreden erkek sesleri.

Mutfaktan birkaç çarpması daha geldi ve hemen ardından silah sesleri duyuldu. Eleanor daha önce hiç silah sesi duymamış olsa da bu sesin bir tabancaya ait olduğunu emindi.

Çete üyeleri, diye düşündü. Uyuşturucu tacirleri. Tecavüzcüler. Uyuşturucu taciri ve tecavüzcü çete üyeleri. Yeryüzünde Richie'nin kafasını parçalamak isteyecek binlerce kötü insan olduğunu tahmin ediyordu... Arkadaşları bile korkutuyordu.

Eleanor silah seslerini duyar duymaz yataktan kalkmaya davranışsız olmaliydi. Çoktan aşağı inmiş, Maisie'nin üzerinden sürünenek karşı tarafa geçmişti. Onun uyanık olup olmadığından emin olamayarak, "Sakin kıldırma," diye fısıldadı.

Eleanor odanın penceresini sadece kendisinin geçebileceği kadar araladı. Pencerede sineklik yoktu. Dışarı çıktı ve verandanın inip mümkün olduğunda sessiz bir şekilde koşmaya başladı. Yandaki evin önünde durdu; bu evde Gil isminde yaşlı bir adam yaşıyordu. Gil tişört giyip pantolon askısı takar ve evinin önündeki kaldırımı süpürürken pis pis onlara bakardı.

Gil'in kapıyı açması bir asır kadar uzun sürdü ve nihayet bunu yaptığında Eleanor sahip olduğu tüm adrenalini kapıyı çalarken harcadığını fark etti.

"Selam," dedi zayıf bir sesle.

Gil acımasız ve fazlasıyla öfkeli görünüyordu. Tina'yı bile manşının altına kaçıracak kadar kötü niyetli bakabilirdi... sonra da büyük ihtimalle bir tekme savuracak türde bir adamdı.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu Eleanor. "Polisi aramalıyım."

"Ne?" diye bağırdı Gil. Yağlı saçları kafasına yapışmıştı ve pijamasında bile pantolon askısı vardı.

"911'i aramalıyım," dedi Eleanor. Sesi bir fincan şeker istemeye gelmiş gibi çıkmıştı. "Ya da bunu benim adıma siz yapar mısınız? Evinde... silahlı adamlar var. Lütfen."

Gil durumdan etkilenmiş gibi görünmese de onu içeri aldı. Evi gerçekten güzeldi. Eleanor Gil bir zamanlar evli miydi yoksa sadece dantellerden mi hoşlanıyordu merak etti. Telefon mutfaktaydı.

“Evimde tanımadığım adamlar var,” dedi Eleanor 911 operatörüne.
“Silah sesleri duydum.”

Gil gitmesini söylemediği için Eleanor polisi onun mutfağında bekledi. Masada koca bir tabak dolusu kakaolu kek vardı ama Gil ona ikram etmedi. Buzdolabı, eyalet şeklinde magnetlerle kaplıydı ve yumurta zamanlayıcısı da tavuk şeklindeydi. Gil masaya oturup bir sigara yaktı. Eleanor'a sigara da ikram etmemiştir.

Polis geldiğinde Eleanor dışarı çıktı ve birden çıplak ayaklı olduğunu için kendini tuhaf hissetti. Gil kapıyı onun arkasından kapadı.

Polisler arabadan inmediler. “911’i arayan sen miydin?” diye sordu içlerinden biri.

“Sanırım evimde birileri var,” dedi Eleanor titrek bir sesle.
“Birilerinin bağırıraig çağırduğunu ve ateş edildiğini duydum.”

“Pekâlâ,” dedi polis. “Biraz beklersen biz de seninle geleceğiz.”

Benimle gelmek mi? diye düşündü Eleanor. O eve girmeyecekti ki. Evin salonundaki ne idüğü belirsiz adamlara ne diyecekti?

Ayaklarında uzun, siyah botlar olan iki iri yarı polis arabayı park edip Eleanor'un peşi sıra verandaya çıktılar.

“Hadi,” dedi içlerinden biri. “Kapıyı aç.”

“Açamam. Kapı kilitli.”

“Sen nasıl dışarı çıktın?”

“Pencereden.”

“O halde içeri de pencereden gir.”

Eleanor 911'i bir sonraki arayışında polislerden kendisini tek başına işgal altındaki bir binaya sokmamalarını isteyecekti. İtfaiyeciler de aynı şeyi mi yapıyordu? Hey çocuk, sen önden gidip kapıyı aç.

Eleanor pencereden içeri tırmandı, hâlâ uyuyan Maisie'nin üzerrinden geçti, koşarak salona girdi, dış kapıyı açtı ve tekrar koşarak odasına girip ranzanın alt katına oturdu.

İçeride, “Polis,” denildiğini duydu.

Ardından Richie, “Lanet olsun. Bu da ne böyle?” diye küfretti.

Annesi, “Neler oluyor?” diye sordu.

“*Polis.*”

Kardeşleri teker teker uyanıp telaşla birbirlerine sokulmuşlardı. İçlerinden biri yanlışlıkla bebeğin üzerine basıp onu ağlattı.

Eleanor polisin evi dolaştığını ve Richie'nin bağırdığını duydu. Yatak odasının kapısı açıldı. Uzun, beyaz ve yırtık bir gecelik içерisindeki anneleri akıl hastanesinden kaçmış gibi içeri girdi.

"Onları sen mi aradın?" diye sordu Eleanor'a.

Eleanor başıyla onayladı. "Silah sesleri duydum," dedi.

"Şış," dedi annesi hızla yatağa koşup elini Eleanor'un ağızına biraz sert bir şekilde bastırarak. "Artık tek bir kelime bile etme," diye tısladı. "Sana bir şey soracak olurlarsa bir yanlışlık olduğunu söyle. Bütün bu yaşananlara bir yanlışlığın sebep olduğunu söyle."

Aynı anda kapı açıldı ve annesi elini çekti. İki fener ışığı odayı taradı. Eleanor'un kardeşleri uyanmıştı ve hepsi birden ağlıyordu. Gözleri ışıkta kedi gözü gibi parlıyordu.

"Sadece korktular," dedi anneleri. "Neler olduğunu anlayamadılar."

Polislerden biri ışığını Eleanor'a çevirerek, "Burada kimse yok," dedi. "Bahçeyi ve bodrumu da aradık."

Bu bir rahatlatma ifadesinden çok bir suçlamaydı.

"Özür dilerim," dedi Eleanor. "Bir şeyler duyduğumu sandım..."

Işıklar söndü ve Eleanor evdeki üç adamın salonda konuşmalarını duydu. Polislerin ağır botlarıyla verandada yürüdükten sonra arabaya binip uzaklaştıklarını duydu. Odanın penceresi hâlâ açık duruyordu.

Richie bütün bunlar olup bittikten sonra odaya girdi; bu odaya daha önce hiç girmemişti. Eleanor vücudunun yeni bir tür adrenalin salgıladığı hissetti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Richie yumuşak bir sesle.

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Annesi onun elini tuttu ve Eleanor ağını sımsıkı kapadı.

"Bilmiyordu, Richie," dedi annesi. "Sadece silah sesini duymuş."

"Lanet olsun," dedi Richie kapıyı yumruklayıp üzerindeki boyayı parçalayarak.

"Bizi koruduğunu sanıyordu. Bir yanlışlık olmuş."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?" diye bağırdı Richie. "Benden kurtulabileceğiniz mi sanıyorsunuz?"

Eleanor yüzünü annesinin omzuna gömdü. Bunu yaparak kendini korumuş sayılmazdı. Odada Richie'den darbe yeme ihtimali en yüksek olan şeyin arkasına sığınmıştı.

"Bir yanlışlık olmuş," dedi annesi usulca. "Yardım etmeye çalışıyordu."

Richie kışılan sesi ve vahşileşen gözleriyle, "Bir daha onları asla buraya çağırımayacaksın," dedi Eleanor'a. "Asla."

"İstesem hepiniz birden başından atabilirim," diye bağırdı sonra. Kapıyı arkasından çarptı.

"Yatağa," dedi anneleri. "Herkes..."

"Ama anne..." diye fisıldadı Eleanor.

"Yatağa." Annesi onun merdivenden ranzanın üst katına tırmanmasına yardımcı oldu. Ardından yanına sokulup dudaklarını kulağına dokundurarak, "Richie'ydı," diye fisıldadı. "Parkta bağıra çağırı basketbol oynayan çocukların vardı... Richie onları korkutmak istediler. Ama silahı ruhsatsız ve evde yasal olmayan başka şeyler de var. Bu yüzden tutuklanabiliirdi. Artık bu gece daha fazla gürültü patırtı yok. Çıt bile çıkmayacak."

Anneleri bir süre oğlanların yanına diz çöküp onları sevip rahatlattıktan sonra odadan dışarı süzüldü.

Eleanor hızlı hızlı atan beş kalbin sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Odadaki herkes hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. İçin için ağlıyorlardı. Eleanor ranzadan inip Maisie'nin yanına gitti.

"Geçti," diye fisıldadı diğerlerinin de duyabileceği şekilde. "Artık geçti."

25

park

Eleanor o sabah moralsiz görünüyordu. Otobüsü bekledikleri sırada hiç konuşmadı. İçeri girdiklerinde de kendini koltuğa bırakıp cama yaslandı.

Park onun kolunu çektiştirdi ama Eleanor'un dudaklarında zoraki bir gülümseme bile belirmemişti.

“İyi misin?”

Eleanor başını kaldırıp Park'a baktı. “Artık iyiyim,” dedi.

Park ona inanmadı. Tekrar kolunu çektiştirdi.

Eleanor birden kendini onun üzerine bırakıp yüzünü omzuna gömdü.

Park başını onun saçlarına yasladı ve gözlerini kapadı.

“İyi misin?” diye sordu bir kez daha.

“Sayılır.”

Eleanor otobüs durduğunda Park'tan uzaklaştı. Otobüsten başka hiçbir yerde Park'ın onun elini tutmasına izin vermiyordu. Okulun

koridorlarında Park'a asla dokunmuyordu. "İnsanlar bize bakar," diyordu hep.

Park onun bunu hâlâ önemsemiğine inanamıyordu. Kendilerine bakılmasını istemeyen kızlar saçlarına perde püskülü takmazlardı. Altında hâlâ civileri duran golf ayakkabıları da giymezlerdi.

Kısaçısı Park o gün Eleanor'un dolabının yanında durduğunda aklından geçen tek şey ona dokunmaktı. Ona yeni haberi vermek istiyordu ama Eleanor öylesine dalgın görünüyordu ki Park onun kendisini duyacağından emin olamadı.

leanor

Bu defa nereye gidecekti?

Yine Hickman'ların evine mi?

"Hey, annemin sizde sadece birkaç gün kalacağımı söyleyip de beni bir yıl boyunca arayıp sormadığı dönemi hatırlıyor musunuz? İşte o dönemde beni Çocuk Esirgeme Kurumu'na vermediğiniz için size minnettarım. Siz çok iyi insanlarsınız. Bu arada evinizdeki o çekyat hâlâ duruyor mu?"

Siktir.

Richie'yle aynı evde yaşamaya başlamadan önce Eleanor o kelimeyi sadece kitaplarda ve umumi tuvaletlerin duvarlarında görmüştü. *Sikiğimin karısı. Sikiğimin çocukları. Sikik küçük kaltak. Hangi sikik benim müzik setimi elledi?*

Eleanor geçen sefer olacakları önceden tahmin edememişti. Richie'nin onu evden atacağını.

Bunu tahmin edememişti çünkü böyle bir şeyin olacağına asla ihtimal vermemiştir. Richie'nin böyle bir işe kalkışacağı ve annesinin de buna razı olacağı aklına bile gelmemiştir. (Richie, Eleanor'un annesinin gözünde değer taşıyan kişilerin değiştiğini Eleanor'dan çok önce fark etmiş olmalıdır.)

Eleanor'un olayın gerçekleştiği günü hatırladığında hissettiği duygular arasında en baskın olanı utançtı çünkü yaşananlar tamamen onun suçuydu. Başına belayı kendi açmıştı.

O gün odasında annesinin ikinci el dükkânından getirdiği eski bir daktiloyla şarkı sözleri yazıyordu. Daktilo yeni bir şeride ihtiyaç duysa da çalışıyordu. (Eleanor'un sahip olduğu koca bir kutu dolusu kartuşun hiçbiri ona uymamıştı.) Eleanor o daktiloyla ilgili her şeye bayılıyordu; tuşlarını hissetmeye, çıkışıkları o ısrarcı darbe seslerini duymaya. Metal ve ayakkabı boyası kokusunun karışımından oluşan kokusunu bile seviyordu.

Olayın olduğu gün canı sıkılıyordu.

Hava, yan gelip yatmak, kitap okumak ya da televizyon seyretmekten başka bir şey yapılamayacak kadar sıcaktı. Richie salondaydı. Yataktan ancak öğleden sonra iki ya da üç gibi kalkmıştı ve evdeki herkes onun keyifsiz olduğunu farkındaydı. Eleanor'un annesi gergin bir halde ortada dolanıp duruyor Richie'ye limonata, sandviç ve aspirin taşıyordu. Eleanor annesinin bu şekilde davranışlarından nefret ederdi. Sürekli itaat hali. Böyle zamanlarda onunla aynı odada olmak bile utanç vericiydi.

Bu yüzden üst katta daktiloyla şarkı sözleri yazmayı tercih etmişti. *Scarborough Fair*.

Richie'nin söylediğini duydu.

"Bu sıklığının sesi de ne böyle?" ve "Şu sesi susturamaz misin, Sabrina?"

Annesi parmak uçlarında yürüyerek üst kata çıkıp başını Eleanor'un odasından içeri uzattı. "Richie kendini iyi hissetmiyor," dedi. "Daktiloyu kaldırabilir misin?" Solgun ve gergin görünüyordu. Eleanor onun böyle görünmesinden nefret ederdi.

Annesinin alt kata inmesini bekledi. Sonra bunu neden yaptığı üzerine çok da fazla kafa yormayıp bile bile tuşlardan birine bastı.

A

Küt-çat.

Tuşlara vuran parmakları titriyordu.

RE

Küt-küt-çat-pat.

Hiçbir şey olmadı. Ona kimse müdahale etmedi. Sıcak ve kasvetli bir havanın hâkim olduğu ev cehennemdeki bir kütüphane kadar sessizdi. Eleanor gözlerini kapatıp başını yukarı kaldırdı

YOU GOING TO SCRABOROUGH FAIR PARSLEY SAAGE ROSEMAYRY AND THYME¹⁴

Richie merdivenleri öylesine hızlı tırmandı ki Eleanor onun üst kata uçarak çıktığını düşündü. Kapıyı üzerine bir ateş topu fırlatarak açtığını düşündü.

Richie onun kendini buna hazırlamasına fırsat tanımadan Eleanor'un üzerine abanıp elli arasındaki daktilyo çekip aldı ve öylesine hızla duvara fırlattı ki sıvayı söküp bir süre duvarın içinde asılı kalmasına neden oldu.

Eleanor Richie'nin kendisine bağırdığını fark edemeyecek kadar şaşkındı. **ŞİŞKO, SİKTİR** ve **KALTAK**.

Richie ona daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Eleanor ona karşı duyduğu korkuya kendini geriye attı. Richie'nin bu korkuyu gözlerinden okumasını istemiyordu. Bu yüzden yüzünü elliindeki yastığa gömdü.

ŞİŞKO, SİKTİR ve **KALTAK**. Sonra da **SENİ UYARMIŞTIM, SABRINA**.

“Senden nefret ediyorum,” diye fisıldadı Eleanor dudakları yastığında. Bir şeylerin çarptığını duyuyordu. Annesinin kapının eşliğinde bir bebeği yeniden uyutmaya çalışmış gibi yumuşak sesle bir şeyler söylediğini duyuyordu.

ŞİŞKO, SİKTİR ve **KALTAK**. Sonra da **BUNUN İÇİN YALVARDI, BUNUN İÇİN ÂDETA YALVARDI**.

“Senden nefret ediyorum,” dedi Eleanor öncekinden daha yüksek sesle. “Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.”

SİKERİM BU İŞİ

“Senden nefret ediyorum.”

SİKERİM HEPİNİZİ

“Siktir git.”

BEYİNSİZ KALTAKLAR.

¹⁴ Scraborough Panayırı'na mı gidiyorsun? Maydanoz, adaçayı, biberiye ve kekik... şeklinde çevrilebilecek Simon & Garfunkel'in şarkısı sözleri. (ç.n.)

“Siktir git, siktir git, siktir git.”

AZ ÖNCE NE DEDİ O?

Eleanor evin baştan aşağı sarsıldığını düşündü.

Şimdi annesi üzerine abanmış, onu yataktan kaldırırmaya çalışıyordu. Eleanor doğrulmak için çabaladı ama ayağa kalkamayacak kadar korkuyordu. Yere yatmak ve sürüne sürüne oradan uzaklaşmak istiyordu. Odanın içi tamamen duman kaplıymış gibi davranışmak istiyordu.

Richie bir aslan gibi gürlüyordu. Annesi Eleanor'u merdivenlerin başına getirip arkasından itti. Richie hemen arkalarından geliyordu.

Eleanor tıtabzanların üzerine düştü ve neredeyse sürüklenecek ön kapıya gitti. Kendini dışarı attığında kaldırımin sonuna dek koştı. Ben veranda da oturmuş oyuncaklarıyla oynuyordu. Eleanor'u görünce durdu ve onun, yanından koşup geçmesini seyretti.

Eleanor koşmaya devam etmeli miydi, bilmiyordu ama zaten nereye gidecekti? Küçük bir çocukken bile asla evden kaçmayı düşünmemiştir. Evin bahçesinin dışına çıktıığını hayal bile etmemiştir. Nereye giderdi? Onu kim evine alırды?

Ön kapı tekrar açıldığında caddeye doğru birkaç adım attı.

Evden dışarı çıkan annesi idi. Eleanor'u kolundan tutup hızla komşularına yöneldi.

Eleanor sonrasında olacakları bilseydi dönüp Ben'le vedalaşırdı. Maisie ve Fare'yi bulur, her ikisini de yanaklarından doya doya öperdi. Belki eve girip bebeği de görmek isterdi.

Richie içerisinde onu bekliyorsa da dizlerinin üzerinde yere çöküp orada kalmasına izin vermesi için yalvarırdı. Kendisinden ne söylemesini istiyorsa söylerdi.

Richie ondan bunu şimdi yapmasını –affı ve merhameti için yalvarmasını, kalması için bu bedeli ödemesini– istiyorsa da yapacaktı.

Eleanor onun bu durumu fark etmediğini umuyordu.

Kendisinden geriye kalanları hiçbirinin fark etmediğini umuyordu.

park

Eleanor edebiyat dersinde Bay Stessman'ı dinlemedi.

Tarih dersinde pencereden dışarıyı seyretti.

Eve dönüş yolunda huysuzluk yapmadı; tamamen hissizleşmiş gibiydi.

“İyi misin?” diye sordu Park.

Eleanor başını ona doğru eğdi.

İneceği durağa geldiklerinde Park daha haberi ona vermemiştir. Bu yüzden o da ayağa fırladı ve bundan hoşlanmadığını bildiği halde Eleanor'un peşi sıra otobüsten indi.

“Park...” dedi Eleanor tedirgin bakışlarını caddenin ilerisindeki evine çevirerek.

“Biliyorum,” dedi Park. “Ama bunu sana söylemeliyim... Artık cezalı değilim.”

“Değil misin?”

“Değilim.” Park başını iki yana salladı.

“Bu harika,” dedi Eleanor.

“Evet...”

Bakışlarını tekrar evine çevirdi.

“Yani beni yeniden ziyaret edebilirsin,” dedi Park.

“Ya,” dedi Eleanor.

“Tabii eğer istersen.” Bu konuşturma hiç de Park'ın düşündüğü şekilde ilerlemiyordu. Eleanor ona bakarken bile farklı bir şey düşünmüş gibi görünyordu.

“Ya,” dedi bir kez daha.

“Eleanor? Her şey yolunda mı?”

Eleanor başıyla onayladı.

“Bunu...” Park göğsünün üzerinden geçen çanta askalarını tuttu. “Bunu hâlâ istiyor musun? Beni hâlâ özlüyor musun?”

Eleanor başını yukarı aşağı salladı. Her an ağlayabilirmiş gibi bir hali vardı. Park onun daha önce yaptığı gibi kendisini ziyarete

geldiğinde ağlamayacağını umdu... tabii eğer bu ziyaret gerçekleşirse. Eleanor sanki ondan giderek uzaklaşıyordu.

“Sadece çok yorgunum,” dedi Park'a.

26

eleanor

Onu özlüyor muydu?

Onun içinde kaybolmak istiyordu. Onun kollarını bir sargı bezi gibi sımsıkı vücutuna dolamasını istiyordu.

Eleanor ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu belli ederse Park'ın arkasına bakmadan kaçacağından emindi.

27

leanor

Eleanor ertesi sabah kendini daha iyi hissediyordu. Günün kendini en iyi hissettiği kısmı çoğunlukla sabah saatleri olurdu.

O sabah onun kendisinden ya da diğer hiçbir kediden hoşlanmadığını bir türlü anlayamayan evin şapşal kedisini yanında kıvrılmış halde buldu.

Sonra annesi önüne Richie'nin geri çevirdiği sahanda yumurtayı koydu ve montuna üzeri çizik dolu, eski, cam bir çiçek iliştirdi.

“Bu iğneyi ikinci el mağazasında buldum,” dedi. “Aslında onu Maisie istediler ama ben sana sakladım.” Eleanor'un kulaklarının arkasına vanilya sürdü.

“Okuldan sonra Tina'nın evine uğrayabilirim,” dedi Eleanor.

“Tamam,” dedi annesi. “İyi eğlenceler.”

Eleanor, Park'ın otobüs durağında kendisini beklediğini umdu ama orada değilse de onu suçlayamazdı.

Oradaydı. Gri bir yağmurluk ve siyah botlarla ışık ışığının altında onun yolunu gözlüyordu.

Eleanor ona bir an önce ulaşmak için caddenin sonundaki bir kaç evi koşarak geçti.

“Günaydın,” dedi onu iki eliyle iterek.

Park güldü ve geriye doğru bir adım attı. “*Sen de kimsin?*”

“Senin kız arkadaşın,” dedi Eleanor. “İnanmıyorsan istedigine sorabilirsin.”

“Hayır... Benim kız arkadaşım sessiz ve üzgündür birisidir. Onun için endişelenmekten gece boyu gözüme bir damla bile uyku girmez.”

“Çok yazık. Anladığım kadarıyla senin başka bir kız arkadaşa ihtiyacın var.”

Park gülümseyerek başını iki yana salladı.

Dışarısı soğuk ve loştu. Eleanor, Park’ın nefesinin bugusunu görebiliyordu. Onu içine çekmemek için kendini zor tuttu.

“Anneme okuldan sonra bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söylediğim...” dedi.

“Öyle mi?”

Eleanor’ın tanıdıklarının arasında okul çantasını omzundan aşağı sallandırmak yerine sırtına asan tek kişi Park’tı ve az sonra bir uçaktan aşağı atlayacakmış gibi sürekli çantasının askılarını tutardı. Bu haliyle inanılmaz derecede hoş görünüyordu. Özellikle de utanıp başını öne eğdiğinde.

Eleanor onun perçemelerini çekti. “Evet.”

“Harika,” dedi Park parlak yanaklara, dolgun dudaklara sahip yüzünde bir gülümsemeyle.

Sakin onun yüzünü ısırmaya falan kalkışma, dedi Eleanor kendine. Bu senin aciz olduğunu gösteren rahatsız edici bir durum olur ve sonu öpüçüklerle biten komedi dizileri ya da filmlerde asla böyle bir şey yaşanmaz.

“Dün olanlar için üzgünüm,” dedi Eleanor.

Park çantasının askılarını çekti ve omuzlarını silkti.

“Dün geçmişte kaldı.”

Tanrıım, Park onu âdeten yüzünü yalayıp yutmaya teşvik ediyordu.

park

Park az kalsın Eleanor'a annesinin onun hakkında söyledişi her şeyi anlatacaktı.

Eleanor'dan sırr saklamadan yanlış olduğunu hissediyordu.

Ama onunla bu tür bir sırrı paylaşmak *daha da* yanlış olurdu. Bu Eleanor'u iyice huzursuz ederdi. Belki de Park'ın evine bile girmek istemezdi...

Üstelik Eleanor o gün çok mutluydu. Bambaşka bir insan olmuştu. Park'ın elini sıkıp duruyordu. Otobüsten inerlerken onun omzunu bile ısrarlıtı.

Park ona gerçeği söyledişi takdirde Eleanor hiçbir şey yapmaya bile eve gidip üzerini değiştirmek isteyecekti. O gün üzerine çok büyük gelen, baklava desenli, turuncu bir kazakla o yeşil, ipekli kravatını ve dökümlü, boyacı kot pantolonunu giymişti.

Park onun kızların giydiği türde bir kıyafeti olup olmadığını bilmiyordu ve bu umurunda değildi. Eleanor'un diğer kızlar gibi giyinmemesi hoşuna bile gitmiyordu. Belki bu da eşcinsel eğilimleri olduğunu ispatlayan şeylerden biriydi ama Park öyle olduğunu düşünmüyordu çünkü Eleanor saçlarını kısap kışırıp büyük taksa bile erkek gibi görünmezdi. Giydiği bütün o erkek kıyafetleri onun kadın olduğuna daha da dikkat çekiyordu.

Park, Eleanor'a annesinin söylediğlerinden bahsetmeyecekti. Ona gülümsemesini de tembihlemeyecekti. Ama Eleanor'un bir ısırığı daha kendini kaybetmesine neden olabilirdi.

Onun edebiyat dersinde bile gülümsemeye devam ettiğini gören Park, "Kimsin sen?" diye sordu bir kez daha.

"İstediğine sorabilirsin," dedi Eleanor.

leanor

O gün İspanyolca dersinde bir arkadaşlarına İspanyolca mektup yazacaklardı. Sinyora Bouzon onlar mektuba çalışırlarken videoya *Que Pasa, USA?* dizisinden bir bölüm koydu.

Eleanor mektubunu Park'a hitaben yazmaya çalıştı. Bu pek de uzun bir mektup olmadı.

*Estimado Señor Sheridan,
Mi gusta comer su cara.
Besos,
Leonor¹⁵*

Günün geri kalanında gergin ve ürkek olduğu her defasında kendine mutlu olmayı hatırlattı. (Bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı ama daha kötü hissetmesini engellememişti.)

Kendine Park gibi bir evlat yetiştirmiş bir anne ve babanın ancak düzgün insanlar olabileceğini söyledi. Bu kuralın kendi ailesine uymamasını önemsememi. Park'ın ailesine tek başına göğüs germek zorunda kalmayıacaktı. Park da yanında olacaktı. Asıl önemli olan buydu. O Park'la beraber olmak için en korkunç yerlere bile gitmeyi göze almaz mıydı?

Eleanor yedinci dersten sonra Park'ı hiç tahmin etmediği bir yerde, üçüncü kat koridorunda elinde bir mikroskopla gördü. Bunu, karşılaşma ihtimallerinin olduğu bir yerde ona rastlamaktan en az iki kat daha güzel olduğunu düşündü.

15 (İsp.) Sevgili Bay Sheridan yüzünüzü yemek istiyorum. Öpücükler, Leonor. (ç.n.)

28

park

Park öğle arasında o gün Eleanor'un geleceğini söylemek için annesini aradı. Rehber öğretmen telefonu kullanmasına izin vermişti. (Bayan Dunne sıkıntılı anlarda iyi birisi olduğunu ispatlama fırsatını asla kaçırılmazdı, bu yüzden Park'ın telefonu kullanmak için yapması gereken tek şey ona acil bir durumun söz konusu olduğunu belirtmek olmuştu.)

"Seni Eleanor'un okuldan sonra bize uğrayacağını söylemek için aradım," dedi Park annesine. "Babam bunun sorun olmayacağını söylemişti."

"Tamam," dedi annesi bu kendisi için gerçekten de sorun olmayacakmış gibi davranışma zahmetine bile girmeden. "Yemeğe kalacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Park. "Herhalde kalmaz."

Annesi iç geçirdi.

"Ona iyi davranışın gerektiğini biliyorsun."

“Ben herkese iyi davranışım,” dedi annesi. “Sen de bunu biliyorsun.”

Park otobüste Eleanor'un huzursuz olduğunu fark etti. Sessizdi ve kemirip durduğu alt dudağı beyazlayıp dudaklarında bile çiller olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Park onu *Watchmen* hakkında konuşutmaya çalıştı; dördüncü bölümünü yeni okumuşlardı. “Korsan hikâyesi hakkında ne düşündürorsun?” diye sordu.

“Hangi korsan hikâyesi?” dedi Eleanor.

“Hani şu sürekli korsanlarla ilgili çizgi roman okuyan karakter. Masal içinde masal, *korsan* hikâyesi.”

“Ben o bölümü hep atlıyorum.”

“Atlıyor musun?”

“Çok sıkıcı. Sürekli korsan zırvalıklarından bahsediyor.”

“Alan Moore'un yazdığı hiçbir şeye zırva diyemezsin,” dedi Park ciddi bir ifadeyle.

Eleanor omuzlarını silkip dudağını ısırdı.

“Keşke çizgi roman okumaya bu türün ellî yıllık geçmişine yepyeni bir bakış açısı getiren bir kitapla başlamasaydın.”

“Bence zırvalıyorsun.”

Otobüs Eleanor'un evinin yakınında durdu. Eleanor, Park'a baktı.

“Benim durağında inebiliriz,” dedi Park. “Değil mi?”

Eleanor tekrar omuzlarını silkti.

Steve, Tina ve otobüsün arka tarafında oturan diğer pek çok kişiyle birlikte Park'ın durağında indiler. Arka koltukların sahibi olan grup Steve'in çalışmadığı günler yaz kış demeden onun evinin garajında takılırdı.

Park ve Eleanor grubun arkasından yürüdü.

“Bugün böylesine aptal göründüğüm için üzgünüm.”

“Her zamanki gibi görünüyorsun,” dedi Park. Eleanor'un çantası kolundan aşağı düşmüştü. Park çantayı almak istedi ama Eleanor buna izin vermedi.

“Her zaman aptal gibi mi görünüyorum?”

“Öyle demek istemedim...”

"Ama öyle dedin," diye mırıldandı Eleanor.

Park ona şu an bu kadar öfkeli olmamasını söylememeyi istediler. Çan ne zaman isterse öfkelenebilirdi ama şu an değil. İsterse bir sonraki günün tamamını Park'a sebepsiz yere öfkelenerek bile geçirebilirdi.

"Bir kız kendini nasıl özel hissettireceğini biliyorsun," dedi Eleanor.

"Ben asla kızlar hakkında bilgi sahibiyim gibi davranmadım."

"Ben öyle duymadım," dedi Eleanor. "Bana odana kızları kabul edebildiğin söyledi..."

"Odamda kızlar bulundu," dedi Park, "ama onlardan hiçbir şey öğrenmedim."

Evin verandasında dardular. Park, Eleanor'un çantasını aldı ve gergin olduğunu belli etmemeye çalıştı. Eleanor her an fırlayıp kaçabilmiş gibi sürekli yola bakıyordu.

Park annesinin kapının diğer tarafında olduğu ihtimalini göz önüne alarak, "Kastettiğim her zamankinden farklı görünmediğindi," dedi sessizce. "Ve sen her zaman güzel görünyorsun."

"Ben asla güzel görünmüyorum," dedi Eleanor. Park bir ap talmış gibi.

"Ben senin bu halini seviyorum," dedi Park. Sözleri iltifattan çok bir itiraz gibiydi.

"Bu güzel göründüğüm anlamına gelmez," dedi Eleanor da fısıldayarak.

"Pekâlâ, o zaman bir berduş gibi görünyorsun."

"Berduş mu?" Eleanor'un gözleri parlaklıktan ışık saçılıyordu.

"Evet, berduş bir Çingene," dedi Park. "Godspell müzikalının kadrosuna dâhil olmuş gibi görünyorsun."

"Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Berbat bir şeyden bahsediyorum."

Eleanor ona yaklaştı. "Ben berduş gibi mi görünyorum?"

"Daha kötüsü," dedi Park. "Hüzünlü, berduş bir palyaço gibi görünyorsun."

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

"Bayılıyorum."

Bu sözler Eleanor'u nihayet gülümsetti. O gülümsediğinde Park'ın içinde bir şeyler koptu.

Hep böyle olurdu.

leanor

Park'ın annesi kapıyı tam zamanında açmıştı çünkü Eleanor, Park'ı öpmeyi düşünüyordu ve bu kesinlikle iyi bir fikir değildi; Eleanor öpüşmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Elbette televizyonda yüzlerce öpüşme görmüştü ama televizyon size bunun tekniğini asla öğretmezdi. Eleanor'un Park'ı öpmesi. Küçük bir kız çocuğunun Barbie ile Ken'i öpüştürmesinin gerçek hayatı versiyonu gibi olurdu. Sadece yüzlerini birbirine bastırırlardı.

Ayrıca Park'ın annesi kapıyı tuhaf, hararetli bir öpüşmenin tam ortasında açsaydı Eleanor'dan daha da fazla nefret ederdi.

Onun Eleanor'dan nefret ettiği *kesindi*. Belki de bir kızın, yani Eleanor'un, ilk göz ağrısı olan oğlunu evinin salonunda baştan çıkaracağı *düşüncesinden* nefret ediyordu.

Eleanor, Park'ın peşi sıra salona girdi ve oturdu. Her zaman kinden daha terbiyeli görünümeye çalışıyordu. Park'ın annesi onlara yiyecek bir şeyler isteyip istemediklerini sordduğunda, "Bu harika olur, teşekkür ederim," dedi. Mindy ona açık mavi kanepesinin üzerine tükürülülmüş bir şeymiş gibi bakıyordu. Biraz kurabiye getirip ikisini yalnız bıraktı.

Park fazlasıyla mutlu görünyordu. Eleanor onunla baş başa vakit geçirmenin ne kadar harika bir şey olduğuna odaklanmaya çalıştı ama kendine hâkim olmak için harcadığı çaba tüm konsantrasyonunu alıyordu.

Park'ın evinde ürküdüğü şeyler ufak detaylardı. İçerideki her eşyanın üzerinden camdan yapılmış üzüm tanelerinin sarkması gibi. Kanepe ve masa lambalarının altındaki küçük dantel örtülerle aynı renkte olan perdeler gibi.

Böylesine düzgün ve sıkıcı bir evde ilginç bir insan yetiştigiine asla ihtimal vermezdiniz ama Eleanor'un o güne dek tanıldığı en akıllı ve en komik çocuk olan Park bu evde yaşıyordu.

Eleanor kendini Park'ın annesinden ve onun Avon satıcılarına özgü evinden çok daha değerli hissetmek istedı ama bunun yerine sürekli böyle bir evde yaşamın ne kadar güzel olacağını düşündü. Kendine ait bir oda. Bir anne ve baba. Ve mutfak dolabında altı farklı çeşit kurabiye.

park

Eleanor haklıydı. O asla güzel görünülmüyordu. Bir sanat eseri gibiymi ve sanat eserleri güzel görünmekten çok size bir şeyler hissettirirdi.

Kanepede yanında oturan Eleanor Park'a birileri odanın ortasında bir pencere açmış gibi hissettiriyordu. Birileri odayı havalandırmış gibi (içerisi taze havayla dolmuş gibi).

Eleanor ona bir şeyler oluyormuş gibi hissettiriyordu. Sadece kanepede yan yana oturduklarında bile.

Eleanor ne onun elini tutmasına izin vermiş ne de akşam yemeğine kalmayı kabul etmişti. Ama Park'ın ailesi izin verirse –ki vermişlerdi– oraya bir sonraki gün tekrar uğrayacağını söylemişti.

Mindy o ana dek ona olması gereği kadar nazik davranmıştı. Misafirlerine ya da komşularına yaptığı gibi şirin görünmeye çalışmamış ama herhangi kabalıkta da bulunmamıştı. Eleanor'un geldiği her defasında kendini mutfağa kapatacaksa bu onun sorunuydı.

Eleanor perşembe ve cuma günü de oradaydı. Cumartesi Josh'la birlikte Nintendo oynadıkları sırada Park'ın babası ondan akşam yemeğine de kalmasını istedi.

Park, Eleanor'un bu teklifi kabul ettiğine inanamadı. Babası yemek masasının katlanan kısmını açtı ve Eleanor Park'ın yanına oturdu. Park onun fazlaıyla gergin olduğunu farkındaydı. Hamburgerine hiç dokunmamıştı ve bir süre sonra dudaklarındaki gülmüşe zoraki bir hal almıştı.

Yemekten sonra hep birlikte HBO kanalında *Geleceğe Dönüş* seyrettiler ve Park'ın annesi onlara misir patlattı. Eleanor, Park'la birlikte yere oturup sırtını kanepeye yasladı ve Park gizlice elini tuttuğunda sesini çıkarmadı. Park onun bundan hoşlandığını bildiği için avcunun içini okşadı. Bu hareket Eleanor'un sanki uyuyacakmış gibi göz kapaklarının düşmesine neden oldu.

Film bittiğinde babası Park'ın Eleanor'u eve bırakması konusunda ısrarcı davrandı.

“Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Bay Sheridan,” dedi Eleanor. “Size de yemek için teşekkür ederim. Bayan Sheridan. Her şey çok lezzetliydi ve çok eğlendim.” Bu sözleri hiç de alaycı bir sesle söylememiştir.

Park'la birlikte kapıdan dışarı çıkarlarken dönüp, “İyi geceler!” diye seslendi ev halkına.

Park kapayı arkalarından kapadı. Eleanor'un sevimli görünme konusunda yaşadığı gerginliği neredeyse gözle görebilmek bile mümkün değildi. Park ona sarılmak, bu gerginliği boşaltmasına yardımçı olmak istiyordu.

“Beni eve bırakamazsun,” dedi Eleanor her zamanki aksılığıyla. “Bunu biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Ama sana yarı yola dek eşlik edebilirim.”

“Bilemiyorum...”

“Hadi ama,” dedi Park. “Etraf karanlık. Bizi kimse görmez.”

Eleanor, “Tamam,” dedi ama ellerini cebine sokmayı da ihmal etmedi. Ağır ağır yürümeye başladılar.

“Harika bir ailen var,” dedi Eleanor bir süre sonra. “Gerçekten.”

Park onun kolunu tuttu. “Hey, sana bir şey göstermek istiyorum.” Eleanor'u yan komşunun garaj yoluna, bir çam ağacı ile bir karavanın arasına sürükledi.

“Buna haneye tecavüz derler, Park.”

“Hiç de diyemezler. Bu ev büyükannemlere ait.”

“Bana ne göstereceksin?”

“Hiçbir şey. Sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim.”

Park onu garaj yolunun arka tarafına götürdü. Burada ağaçlar, karavan ve garaj onları neredeyse tamamen gizliyordu.

"Sen ciddi misin?" dedi Eleanor. "Bu çok saçma bir hareket."

"Biliyorum," dedi Park ona dönerek. "Bir dahaki sefere sadece, 'Benimle birlikte şu karanlık sokağa gir Eleanor çünkü seni öpmek istiyorum,' derim."

Eleanor gözlerini devirmek yerine derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Park onu gafil avlamanın yollarını öğrenmeye başlamıştı.

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokan Eleanor'u dirseklerinden tutarak, "Bir dahaki sefere," dedi, "sadece, 'Benimle birlikte şu çalıların arkasına saklan Eleanor çünkü seni öpmezsem çıldıracabilirim,' derim."

Eleanor hiç kıpırdamadı, bu yüzden Park onun yüzüne dokunmasında bir sakınca olmadığını düşündü. Tıpkı göründüğü gibi yumuşacık olan teni beyaz ve çilli bir porselen bebeğinki kadar pürüzsüzdü.

"Sadece, 'Benimle birlikte şu tavşan deliğine gir, Eleanor,' derim..."

Park onun geri çekilip çekilmeyeceğini anlamak için başparmağını dudaklarında gezirdi. Eleanor geri çekilmemi. Park ona iyice sokuldu. Gözlerini kapamak isterdi ama Eleanor'un kendisini orada öylece bırakıp gitmeyeceğinden emin değildi.

Tam dudakları birbirine dokunacakken Eleanor başını iki yana salladı. Burnunu Park'ınkine sürdü. "Ben bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

"Önemli değil," dedi Park.

"Önemli. Berbat bir öpüşme olacak."

Park başını iki yana salladı. "Öyle olmayacak."

Eleanor tekrar başını salladı. Bu defa az önceki kadar ısrarcı değildi. "Bunu yapmaktan pişmanlık duyacaksın."

Park bu sözlere güldüğü için Eleanor'u öpmesi biraz gecikti.

Berbat değildi. Eleanor'un dudakları yumuşak ve sıcaktı ve Park nabzının yanağında attığını hissedebiliyordu. Onun bu kadar gergin olması iyi bir şeydi çünkü bu durum Park'ı sakin olmaya zorluyordu. Onun titrediğini hissetmek kendi titremesini engelliyordu.

Park daha ona doymadan Eleanor'dan uzaklaşmak zorunda kaldı. Öpüşme konusunda nefesini kontrol etmesine yetecek kadar deneyimi olmamıştı.

Ondan uzaklaşlığında Eleanor'un gözleri yarı kapalıydı. Park'ın büyükanne ve büyükbabasının evinin verandasında sürekli ışık yanıyordu ve Eleanor'un yüzü bu ışıkla tamamen aydınlanmıştı. Bu haliyle suratı ay parçası gibi görünmüyordu. Eleanor bir süre sonra başını indirdi ve Park elini onun yüzünden ayırip omzuna götürdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Eleanor başıyla onayladı. Park onu kendine doğru çekip başının üzerinden öptü. Gür saçlarının arasında kulağını bulmaya çalıştı.

"Buraya gel," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Eleanor güldü. Park onun çenesini yukarı kaldırıldı.

İkinci öpüşmeleri ilkinden bile daha iyiydi.

leanor

Park'ın büyükanne ve büyükbabasının garaj yolundan sokağa çıktılar ve Park gölgelerin arasına saklanıp Eleanor'un tek başına eve yürümesini seyretti.

Eleanor kendine arkasına baktı ve bakmamayı tembihledi.

Richie evdeydi ve Eleanor'un annesi dışındaki herkes televizyon seyrediyordu. Saat çok geç sayılmazdı ve Eleanor eve hava karardıktan sonra dönmesinin garip bir yanı yokmuş gibi davranışmaya çalıştı.

"Neredeydin?" diye sordu Richie.

"Bir arkadaşımın evinde."

"Hangi arkadaşının?"

"Sana anlatmıştım, tatlım," dedi Eleanor'un annesi kurulamakta olduğu tavayla birlikte odaya girerek. "Eleanor'un bu mahallede bir kız arkadaşı var. Lisa."

"Tina," dedi Eleanor.

"Kız arkadaş ha?" dedi Richie. "Daha şimdiden erkeklerden vaz mı geçtin?" Belli ki bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Eleanor yatak odasına girip kapıyı kapadı. Işığı yakmadı. Üzerinde sokak kıyafetleriyle yatağına tırmandı, perdeleri açtı ve camdaki buguyu sildi. Ne sokağı ne de sokakta hareket eden herhangi bir şeyi görebiliyordu.

Pencere bir kez daha_bugulandı. Eleanor gözlerini kapayıp alnıını cama yaslardı.

29

eleanor

Eleanor pazartesi sabahı Park'ı durakta kendisini beklerken bulduğunda kıkırdamaya başladı. Tıpkı bir çizgi film karakteri gibi kıkırıyordu... Yanakları kızaran, kulaklarından küçük kalpler fırlayan karakterler gibi.

Bu çok saçmayıdı.

park

Park pazartesi sabahı Eleanor'u kendisine doğru yürüken gördüğünde koşup onu kucaklamak istedî. Annesinin seyrettiği o pembe dizilerdeki adamlar gibi. Kendine hâkim olabilmek için çantasının askalarını çektiştirmek zorunda kaldı...

Bu harikaydı.

eleanor

Park onunla aynı boydaydı ama ondan daha uzun görünüyordu.

park

Eleanor'un kirpikleri çilleriyle aynı renkteydi.

eleanor

Okul yolunda *The White Album* hakkında konuştular ama bu bir-birlerinin dudaklarına bakabilmek için bir bahaneydi. Dışarıdan gören birisi onların dudak okumaya çalışıklarını düşünebilirdi.

Belki de Park'ın, Charles Manson el atmadan önce bile Beatles'in en komik şarkısı sayılamayacak olan *Helter Skelter* hakkında konuşurlarken dahi gülüp durmasının sebebi buydu.

30

park

“Selam,” dedi Cal sandviçinden bir ısırik alarak. “Perşembe günü basketbol maçına sen de gelmelisin ve sakın bana basketboldan hoşlanmadığını söyleme oğlum.”

“Bilemiyorum...”

“Kim de orada olacak.”

“Cal...” dedi Park inleyerek.

“Benim yanında oturacak,” dedi Cal. “Çünkü biz çıkıyoruz.”

“Dur bir dakika, gerçekten mi?” Park yediği sandviçten bir parçasının dışarı fırlamasını engellemek için ağını kapadı. “Aynı Kim’den mi bahsediyoruz?”

“Buna inanmak bu kadar zor mu?” Cal süt kutusunun ağını boydan boya yırttı ve onu bir fincan gibi kullanarak içindeki süti mideye indirdi. “Aslında sana ilgi bile duymuyormuş. Sadece canı sıkılıyormuş ve senin sessiz, gizemli birisi olduğunu düşünmüştür.”

tıpkı durgun sular derin olur sözünde olduğu gibi. Ben de ona bazen durgun suların sadece durgun olduğunu anlattım.”

“Teşekkürler.”

“Ama şimdî bana sırlısklam âşık olduğu için istersen sen de bizimle takılabilirsin. Basketbol maçları çok eğlenceli oluyor. Statta baharatlı cips bile satıyorlar.”

“Teklifini düşüneceğim,” dedi Park.

Aslında bunu düşünecek falan değildi. O Eleanor’suz hiçbir yere gitmeyecekti. Ve Eleanor basketboldan hoşlanan bir kîza benzemiyordu.

eleanor

“Hey, dostum,” dedi DeNice beden dersinden sonra. Soyunma odasında üstlerini değiştiriyorlardı. “Bence bu hafta sen de bizimle dansa gelmelisin. Jonesy arabasını tamir ettirdi ve perşembe günü izinli. Sabaha kadar dans dans dans.”

“Geceleri dışarı çıkmama izin verilmediğini biliyorsun,” dedi Eleanor.

“Erkek arkadaşının evine gitmene izin verilmediğini de biliyorum,” dedi DeNice.

“Aynen katılıyorum,” dedi Beebi.

Eleanor onlara Park’ın evine gittiğinden asla bahsetmemeliydi ama bunu *birilerine* anlatmak için yanıp tutuşuyordu. (İşte kusursuz bir cinayet işleyen bir katil de kodesi böyle boyluyordu.) “Biraz sessiz ol,” dedi. “Tanrım.”

“Mutlaka gelmelisin,” dedi Beebi. Yuvarlak bir yüzü, gülümseydiginde ortası raptiyeli bir yastık gibi görünmesine neden olacak kadar belirgin gamzeleri vardı. “Çok eğlenceli oluyor. Eminim ki daha önce hiç dans etmemiştir.”

“Bilemiyorum...” dedi Eleanor.

“Sorun erkek arkadaşın mı?” diye sordu DeNice. “Çünkü o da gelebilir. Fazla yer kaplayacağını sanmıyorum.”

Beebi'nin kıkırdadığını duyan Eleanor da kıkırdadı. Park'ı dans ederken hayal edemiyordu. Onun bangır bangır çalan popüler şarkılar yüzünden kulak zarı delinmediği takdirde gayet iyi dans edecekinden emindi. Park her konuda iyiydi.

Yine de... Eleanor ikisinin DeNice ya da Beebi'yle birlikte gece dışarı çıktığını hayal edemiyordu. Onun için Park'la toplum içine çıkmayı düşünmek, uzayda başındaki uzay başlığını çıkarmayı düşünmekten farksızdı.

park

Park'ın annesi her gün okuldan sonra bir araya geleceklerse, ki öyle yapıyorlardı, birlikte ödev yapmaya başlamaları gerektiğini söylemişti.

"Annen büyük ihtimalle haklı," dedi Eleanor otobüste. "Edebiyat dersinde bütün hafta dersi dinliyormuş gibi yaptım."

"Bugün de mi? Ciddi misin? Kulağa hiç de öyle gelmiyordu."

"Geçen yıl eski okulumda Shakespeare'i işlemiştik... Ama matematik dersinde aynı şeyi yapamam. Hatta... bunun tam tersi neydi?"

"Matematikte sana yardım edebilirim. Cebiri hallettim bile."

"Tanırım, seni inek seni. Bu harika olur."

"Vazgeçtim," dedi Park. "Matematikte sana yardım etmiyorum."

Eleanor'un dudaklarında beliren o gaddar ve alaycı gülümseme bile Park'ı deli etmeye yetiyordu.

Salonda çalışmak istediler ama Josh televizyon seyredecekti, bu yüzden eşyalarını mutfağa taşıdılar.

Park'ın annesi bunun sorun olmayacağıni belirttikten sonra garajda halletmesi gereken işler olduğunu söyledi. Kendi bilirdi.

Eleanor bir şey okurken dudaklarını kıpırdatıyordu...

Park masanın altından onu usulca tekmeledi ve buruşturduğu kâğıtları saçına attı. Hemen hemen hiç baş başa kalamıyorlardı ve şimdi bunu neredeyse başarmışken Eleanor'un dikkatini çekebilmek için deli oluyordu.

Elindeki kalemi üzerine vurarak Eleanor'un cebir kitabını kapadı.
 "Sen ciddi misin?" Eleanor kitabı yeniden açmaya çalıştı.
 "Yapma," dedi Park kitabı kendine doğru çekerek.
 "Ders çalıştığımızı sanıyorum."

"Biliyorum," dedi Park. "Sadece... şu an baş başayız."
 "Sayılır..."

"Bu yüzden baş başa kalındığında yapılması gereken şeyleri yapmalıyız."

"Şu an çok korkutucu konuşuyorsun..."

"Sohbet etmemi kastediyorum." Aslında Park neyi kastettiğini bilmiyordu. Bakışlarını masaya indirdi. Eleanor cebir kitabının üzerrini kendi el yazısıyla doldurmuştu. Bir şarkının isminin etrafına diğer bir şarkının sözlerini yazmıştı. Park kendi isminin –isminiz her zaman dikkatinizi çeker– bir Smiths şarkısının nakaratu arasına gizlenmiş olduğunu fark etti.

Sırıttı.

"Ne oldu?" diye sordu Eleanor.

"Hiçbir şey."

"Ne var?"

Park bakışlarını bir kez daha kitaba çevirdi. Bu konuyu daha sonra, Eleanor eve gittikten sonra düşünecekti. Eleanor'un sınıfta oturduğunu, onun hakkında hayaller kurduğunu, ismini sadece kendisinin görebileceği bir yere dikkatle yazdığını düşünecekti.

Sonra birden bir şey daha dikkatini çekti. Kitaba tüpkı kendi isminden olduğu gibi küçük ve özenli harflerle, "senin bi kaltak olduğunu biliyorum sperm kokuyosun" yazılmıştı.

"Ne var?" dedi Eleanor kitabı ondan almaya çalışarak. Park kitabı bırakmadı. Tüpkı Hulk'a dönüşen Bruce Banner gibi yüzüne kan hücum ettiğini hissetti.

"Bunun hâlâ devam ettiğini neden bana söylemedin?"

"Neyin devam ettiğini?"

Park o sözleri söylemek ya da işaret etmek istemiyordu. Eleanor'la ikisinin bakışlarının aynı anda o sözlerin üzerinde olmasını istemiyordu.

"Bunun," dedi elini kelimelelere doğru sallayarak.

Eleanor, Park'ın işaret ettiği yere baktı ve hiç vakit kaybetmeden yazılarını üzerini karalamaya koyuldu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve boynu da benek benek kızarmıştı.

“Bunu bana neden söylemedin?” diye sordu Park.

“Ben de bilmiyordum.”

“Bu sorunu hallettiğimizi düşünmüştüm.”

“Neden öyle düşündün ki?”

Sahi neden öyle *düşünmüştü*? Eleanor artık kendisiyle beraber olduğu için mi?

“Ben sadece... neden bana bundan bahsetmedin?”

“Neden bahsedeyim? Bu tatsız ve utanç verici bir konu.”

Eleanor hâlâ kitabının üzernesini karalamakla meşguldü. Park onun bileğini tuttu. “Sana yardım edebilirdim.”

“Nasıl yardım edecekten?” Eleanor kitabı Park'ın önüne itti.
“Kitabı tekmeleyerek mi?”

Park dişlerini sıktı. Eleanor kitabı alıp çantasına attı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?” diye sordu Park.

“Söylersem *onları* da tekmeleyeceğim misin?”

“Olabilir...”

“Şey...” dedi Eleanor, “listeyi daraltıp sadece beni sevmeyen kişilerle sınırladım...”

“Bunu yapan herhangi biri değil. Bu kişi senin kitaplarına haberin olmadan ulaşma imkânına sahip.”

Eleanor sadece on saniye önce vahşi bir kedi kadar acımasız görünüyordu. Şimdiye teslim olmuş gibiydi ve ellerini şakaklarına götürmüş halde masanın üzerine yiğilmişti.

“Bilmiyorum...” Başını iki yana salladı. “Bu nedense hep beden dersinin olduğu günlere denk geliyor.”

“Dersteyken kitaplarını dolaba mı bırakıyorsun?”

Eleanor gözlerini oyuşturdu. “Şu an bana kasten aptalca sorular soruyormuşsun gibi hissediyorum. Sen berbat bir dedektifsin.”

“Beden dersinde senden hoşlanmayan birisi var mı?”

“Hah.” Eleanor'un elleri hâlâ yüzündeydi. “Aslında benden hoşlanan birisi var mı diye sorman gereklidir.”

“Bu işi ciddiye almalısın.”

Eleanor ellerini yumruk yapıp, "Hayır," dedi kararlı bir sesle, "tersine, bu işi asla ciddiye *almamalıym*. Tina ve onun o baş belası kız arkadaşları benim tam da bunu yapmamı istiyorlar. Beni etkilemeyi başardıklarını düşünürlerse neler olur, biliyor musun? Bir daha asla peşimi bırakmazlar."

"Tina'nın bu işle ne ilgisi var."

"Tina beden dersinde benden hoşlanmayanların başında geliyor."

"O asla bu kadar kötü bir şey yapmaz."

Eleanor sert bir ifadeyle Park'a baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Tina tam bir canavar. O olsa olsa bir şeytan ve kötü ruhlu bir cadının bir kâse dolusu kötüluğun içinde yuvarladıkları çocukları olabilir."

Park o gün garajda kendisine oyun oynayan ve otobüsteki diğer öğrencilerle alay eden Tina'yı düşündü... Ama sonra Steve ne zaman kendisiyle uğraşsa Tina'nın onu engellediğini hatırladı

"Tina'yı çocukluktan beri tanırım," dedi. "O kadar da kötü birisi sayılmaz. Geçmişte onunla dosttuk."

"Hiç de öyle görünmüyorsunuz."

"Şey, çünkü o artık Steve'le çıkıyor."

"Ne ilgisi var?"

Park bu soruya verecek bir cevap bulamadı.

"Ne ilgisi var?" Eleanor'un koyu renkli gözleri küçülmüştü. Ona bu konuda yalan söylediğinin takdirde Park'ı asla affetmeyecekti.

"Artık bunun bir önemi yok," dedi Park. "Aptalca bir şeydi... Altıncı sınıfı Tina'yla beraberdim. Birlikte bir şey yapmış ya da bir yerlere gitmiş değiliz."

"Tina mı? Sen Tina'yla mı beraberdin?"

"Altıncı sınıftaydık. Önemsiz bir ilişkiyeyi."

"Ama beraberiniz, değil mi? El ele tutuştunuz mu?"

"Hatırlamıyorum."

"Onu öptün mü?"

"Artık bunların bir önemi yok."

Ama vardı. Çünkü Eleanor şimdi Park'a bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Park da kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Tina'nın acımasız bir tarafı olduğunu biliyordu ama onun asla bu kadar ileri gitmeyeceğinden de emindi.

Peki Park, Eleanor hakkında ne biliyordu? Çok az şey. Eleanor sanki onun kendisini daha yakından tanımamasını istemiyordu. Eleanor için pek çok şey hissediyordu ama gerçekte onun hakkında ne *biliyordu*?

“Sen yazılarında hep küçük harf kullanıyorsun...” Park bunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü; tako ki kelimeler du-daklarından dökülene dek. Yine de konuşmaya devam etti. “O sözleri sen yazmış olabilir misin?”

Eleanor'un yüzü önce beyazladı sonra karardı. Sanki damarlarındaki kanın tamamı bir anda kalbine hücum etmişti. Üzeri çillerle kaplı dudakları bir süre açık kaldı.

Sonra kendine geldi ve kitaplarını toplamaya başladı.

“Kendi kendime pis bir kaltak olduğumu söyleyen bir not yazacak olsaydım,” dedi soğukkanlı bir sesle, “haklısin, büyük harfler kullanmazdım. Ama kelimeleri düzgün yazacağımdan... ve belki bir nokta kullanacağımdan eminim. Ben noktalama işaretlerinin koyu bir hayranıyorum.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Park.

Eleanor başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Park ne kadar uğraşırsa uğraşın onu nasıl durduracağini bilemedi.

“Kitaplarına o yazıları kimin yazdığını bilmiyorum,” dedi Eleanor sakin bir tavırla. “Ama sanırım Tina'nın benden bu kadar çok nefret etmesiyle ilgili gizemi çözdük.”

“Eleanor...”

“Hayır,” dedi Eleanor titreyen sesiyle. “Artık konuşmak istemiyorum.”

O mutfaktan çıktıığı sırada Park'ın annesi garajdan içeri girdi. Mindy yüzünde Park'ın artık tanımeye başladığı bir ifadeyle oğluna baktı. *Bu tuhaf, beyaz kızda ne buluyorsun?*

park

Park o gece yatağına uzanıp Eleanor'un kendisiyle ilgili hayaller kurduğunu, ismini kitabına yazdığını düşündü.

Şimdi büyük ihtimalle Park'ın isminin üzerini de karalamıştı. Park, Tina'yı neden savunduğunu anlamaya çalıştı.

Onun iyi ya da kötü birisi olması kendisini neden ilgilendiriyordu? Eleanor haklıydı; o ve Tina dost değildi. Hiçbir zaman dost olmamışlardı. Altıncı sınıfta bile.

Park, Tina'nın kendisine ettiği çıkışma teklifini kabul etmişti çünkü herkes Tina'nın sınıfın en popüler kızı olduğunu biliyordu. Onunla çıkmak Park'a sosyal hayatı hâlâ harcayıp bitiremediği bir kredi sağlamıştı.

Tina'nın ilk erkek arkadaşı olmak Park'ı mahallenin alt sosyal tabakasına dâhil olmaktan kurtarmıştı. Diğer çocukların onun sarı benizli, tuhaf ve uyumsuz birisi olduğunu düşüneler bile... asla ucube, çatlak ya da eşcinsel olduğunu söyleyemezlerdi çünkü... eh, her şeyden önce iri yarı bir asker olan babası o mahallenin sakinlerinden biriydi. Ayrıca ona bu tür isimler takmak Tina hakkında ne düşündürürdü?

Tina ilişkilerinden sonra ne Park'a düşman olmuş ne de o hayatına hiç girmemiş gibi davranışmıştı. Aslında... şey, bazen Park onun aralarında yeni bir şeylerin başlamasını istedığını düşünüyordu.

Mesela Tina birkaç kez Mindy'den aldığı randevunun gününü şaşırılmış ve neticede Park'ın odasını ziyaret edip onunla konuşacakları bir sohbet konusu bulmaya çalışmıştı.

Sonbahar balosunun olduğu gece Mindy'ye topuz yaptmak için evlerine geldiğinde Park'ın odasına uğramış ve ona kolsuz, mavi elbisesi hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Ondan ensesindeki saçlara dolanan kolyeyi çıkarmasını istemişti.

Park o güne dek bu fırsatları hep görmezden gelmişti.

Tina'yla takılacak olursa Steve onu öldürürdü.

Ayrıca o Tina'yla takılmak istemiyordu. İkisinin ortak noktası sınırlıydı –hatta *hiç yoktu*– ve bu durum egzotik ya da heyecan verici bir ilişkiye dönüştürülemezdi. Aralarında olsa olsa sıkıcı bir ilişki olurdu.

Park, Tina'nın gerçekte kendisinden hoşlandığından bile emin değildi. Sanki tek derdi kendini Park'a unutturmamaktı. Park'ın da aynı şeyi onun için istediği bir sırrı sayılmazdı.

Mahallenin en popüler kızından zaman zaman ilgi görmek güzel bir şeydi.

Park yüzükoyun dönüp yüzünü yastığına bastırdı. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünün umurunda olmadığını sanıyordu. Eleanor'a olan aşkınnın bunu ispatladığını sanıyordu.

Ama nedense ruhunun derinliklerinde hep yeni boşluklar keşfetiyordu. Eleanor'a ihanet etmenin yeni yollarını buluyordu.

31

eleanor

Noel tatiline sadece bir gün kalmıştı. Eleanor o son gün okula gitmedi. Annesine hasta olduğunu söyledi.

park

Park cuma sabahı otobüs durağına gittiğinde Eleanor'dan özür dilemeye hazırıldı. Ama Eleanor durağa gelmedi. Bu da Park'ı ondan özür dilemekten neredeyse vazgeçirdi.

“Yine ne oldu?” dedi Eleanor'un evinin olduğu yöne bakarak. Sırf bu yüzden ayrılacaklar mıydı? Eleanor üç hafta boyunca kendisiyle görüşmeyecek miydi?

Park Yalnızlığın Kalesi olarak nitelendirilebilecek, telefonsuz bir evde yaşamının Eleanor'un suçu olmadığını biliyordu ama...

Tanrım. Bu durum Eleanor'un canı istediğiinde onunla olan iletişimi koparmasını fazlaıyla kolaylaştıryordu.

“Üzgünüm,” diye bağırdı Park, Eleanor'un evine doğru. Arkadaki bir bahçede bir köpek havlamaya başladı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı Park köpeğe de.

Otogüs köşeyi dönüp ağır ağır durdu. Park, Tina'nın arka pencereden kendisini seyrettiğini gördü.

Üzgünüm, diye düşündü dönüp arkasına bakmadan.

leanor

Richie işte olduğu için bütün günü odasında geçirmesi gerekmiyordu ama Eleanor öyle yaptı. Kulübessinden ayrılmayı reddeden bir köpek gibi.

Elindeki piller tükenmişti. Okuyacak bir şeyi kalmamıştı...

Yatakta öylesine uzun zaman geçirdi ki pazar öğleden sonra yemek yemek için ayağa kalktığında başı döndü. (Annesi eğer açtıysa kapandığı mahzenden çıkışması gerektiğini söylemişti.) Salona girip yerde oturan Fare'nin yanına ilisti.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Fare. Elinde fasulyeli burrito vardı ve fasulyenin suyu sadece tişörtünün üzerine değil yere de damlıyordu.

“Ağlamıyorum,” dedi Eleanor.

Fare burrito'yu başının üzerine kaldırıp akan suyunu ağzına doldurmaya çalıştı. “Ağlıyooğsun.”

Maisie, Eleanor'a baktıktan sonra bakişlarını tekrar televizyona çevirdi.

“Babamdan nefret ettiğin için mi?” diye sordu Fare.

“Evet,” dedi Eleanor.

“Eleanor,” dedi anneleri mutfaktan çıkararak.

“Hayır,” dedi Eleanor, Fare'ye başını iki yana sallayarak. “Sana ağlamıyorum dedim.”

Eleanor tekrar odaya girip yatağına tırmandı ve yüzünü yastığına gömdü.

Kimse derdinin ne olduğunu sormak için peşinden gelmedi.

Belki de annesi Eleanor'u bir yıl boyunca başkalarının evine terk ettiğinde ona soru sorma hakkını sonsuza dek yitirdiğini fark etmişti.

Belki de Eleanor'un sorunu onun umurunda bile değildi.

Eleanor yatağında sırtüstü dönüp pilleri biten kasetçalarını eline aldı. İçindeki kaseti çıkarıp ışığa tuttu ve parmağıyla sardıktan sonra Park'ın el yazısını taşıyan etiketine baktı. "Sex Pistols'ı boş ver... Eleanor'un sevebilecegi şarkılar."

Park kitabındaki o korkunç sözleri kendisinin yazdığını düşünüyordu.

Üstelik ona karşı Tina'yı savunmuştu. *Tina'yi*.

Eleanor tekrar gözlerini kapayıp Park'la ilk kez öpüşükleri anı düşündü. Başını nasıl geriye attığını, dudaklarını nasıl araladığını. Kendisine özel olduğunu söyleyen Park'a nasıl da inandığını.

park

Noel tatilinin bir haftası geride kaldığında babası Park'a Eleanor'la ayrılip ayrılmadıklarını sordu.

"Ayrıldık gibi bir şey," dedi Park.

"Bu çok kötü," dedi babası.

"Öyle mi?"

"Yani öyle olmalı çünkü sen Kmart'ta kaybolmuş dört yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorsun."

Park iç geçirdi.

"Onunla tekrar barışma şansın yok mu?"

"Onunla konuşabilme şansım bile yok."

"Bu konuda annenin fikrini alamayacak olman kötü. Benim bir kızı elde etmek için bildiğim tek yöntem askerî üniformanın cazibesinden faydalananmak."

leanor

Noel tatilinin bir haftası geride kaldığında Eleanor'un annesi onu gün doğmadan uyanırdı. "Benimle markete gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Eleanor.

"Hadi ama, yardıma ihtiyacım var."

Annesi hızlı yürüyordu ve bacakları da uzundu. Eleanor ona yetişebilmek için fazladan çaba harcamak zorundaydı. "Dışarısı çok soğuk," dedi.

"Sana şapka giymeni söylemiştim." Annesi ona çorap giyme-sini de söylemişti ama Eleanor'un ayakkabıları çorapla giyildiğinde komik duruyordu.

Yolculukları kırk dakika sürdü.

Nihayet markete ulaştıklarında annesi ikisine bir gün beklemiş kremalı börekle plastik bardakta kahve aldı. Eleanor, kahvesine süt tozu ve tatlandırıcı ekledikten sonra annesinin peşi sıra ucuzluk sepetine gitti. Annesinin ezik misir gevregi kutuları ve konservelerle dolu bu sepeti gözden geçiren ilk kişi olma konusunda özel bir yeteneği vardı.

Marketteki işleri bittikten sonra ikinci el dükkânına gittiler ve Eleanor eski birkaç *Analog* dergisi bulup mobilya kısmında diğerlerine göre daha az iğrenç görünen bir kanepeye yerleshti.

Gitme vakti geldiğinde elinde inanılmaz derecede çirkin görünen bir bereyle Eleanor'un arkasından yaklaştı ve bereyi onun kafasına geçirdi.

"Harika," dedi Eleanor, "sayende bitlendim."

Eleanor eve dönüş yolunda kendini daha iyi hissetti (ki büyük ihtimalle gezinin asıl amacı buydu). Dışarısı hâlâ soğuktu ama güneş parlıyordu ve annesi bulutlar ve sirklerle ilgili o Joni Mitchell şarkısını mırıldanıyordu.

Eleanor ona neredeyse her şeyi anlatacaktı.

Park'ı, Tina'yı, otobüsü, kavgayı ve Park'ın büyukanne ve büyükbabasının evi ile karavanı arasındaki o özel yeri.

Bütün bunlar patlamaya hazır bir bomba ya da saldırıyla hazır bir kaplan gibi dilinin ucuna kadar geldi. Onları içinde tutmak gözlerinin yaşamasına neden oldu.

Nylon market torbaları avuçlarını kesiyordu. Eleanor başını iki yana sallayarak yutkundu.

park

Park bir gün Eleanor'un üvey babasına ait kamyonet ortadan kaybolup ailedeki çocuklardan biri karda oynamak için dışarı çıkan dek bisikletle Eleanor'un evinin önünde dolaştı.

Dışarı çıkan oğlan, kardeşlerin en büyüğüydü ve Park onun ismini hatırlayamamıştı. Çocuk Park'ın, evlerinin önünde durduğunu görünce telaşla merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Hey, bekle," dedi Park. "Lütfen, *hey...* Kız kardeşin evde mi?"

"Maisie mi?"

"Hayır, Eleanor..."

"Bunu sana söylemem," dedi oğlan koşar adım eve girerek.

Park bisikletini çevirip oradan uzaklaştı.

leanor

Ananas kutusu Noel akşamı geldi. Sanki Noel baba içinde herkes için oyuncaklar olan bir torbayla kapılarında belirmişti.

Maisie ve Ben kutu için çoktan kavgaya tutuşmuştu. Maisie kutuyu Barbie bebeklerini koymak için istiyordu. Ben'in kutuya koyacak bir şeyi yoktu ama Eleanor yine de bu kavgadan onun galip çıkışmasını arzuluyordu.

Ben on iki yaşına basmıştım ve Richie artık onun kızlar ve Barbie bebeklerle aynı odada kalamayacak kadar büyüğünü söylemiştim. Sonrasında eve bir yatak getirip bodruma yerleştirdi ve Ben şimdi köpek ve onun vücut ağırlıklarıyla birlikte orada yaşayacaktı.

Eski evlerinde Ben bodruma kirli çamaşırlarını bırakmak için bile inmezdi ki o evin bodrumu nemli değildi ve neredeyse bitmiş sayılırdı. Ben farelerden, yarasalardan, örümceklerden ve ışık yanlığında harekete geçen her şeyden korkardı. Richie bodruma inen

merdivenlerin üst basamağında uyumaya çalıştığı için ona daha şimdiden iki kez bağırmıştı.

Ananas kutusu dayıları ve eşinin yazdığı bir mektupla beraber gelmişti. Mektubu okuyan annelerinin gözleri doldu. "Ah, Eleanor," dedi heyecanlı bir sesle. "Geoff yaz tatilinde seni yanlarında görmek istiyor. Çalıştığı üniversitede yetenekli lise öğrencilerine yönelik bir program olduğunu söylüyor."

Richie, daha Eleanor'un bu sözlerin ne anlamına geldiğini –kimsenin onu tanımadığı, kimsenin Park yerine geçemeyeceği St. Paul kampı– idrak etmesine bile fırsat kalmadan saldırıyla geçti.

"Onu tek başına Minnesota'ya gönderemezsin."

"Erkek kardeşimin yanında olacak."

"Kardeşin genç kız yetiştirmekten ne anlar?"

"Lisedeyken onunla yaşadığımı biliyorsun."

"Evet ve senin hamile kalmana izin vermiş..."

Ben hiç kırırdamadan ananas kutusunun üzerinde yatıyor ve Maisie de onun sırtını tekmeliyordu. Her ikisi de durmadan bağırıp çağırıyordu.

"Alt tarafı lanet olası bir kutu," diye haykırdı Richie. "Noel hediyesi olarak kutu istedığınızı bilseydim param cebimde kalırdı."

Bu sözler evdeki herkesi susturdu. Richie'nin Noel hediyesi alacağı kimsenin aklına gelmemişi. "Noel sabahını bekleyecektim," dedi Richie. "Ama bu manzarayı seyretmekten sıkıldım."

Sigarasını ağızına alıp çizmelerini giydi. Kamyonetin kapısının açıldığını duyduklar ve Richie elinde koca bir ShopKa poşetiyle geri döndü. Yere kutu fırlatmaya başladı.

"Fare," dedi. Uzaktan kumandalı kamyon.

"Ben." Büyüük bir yarış pisti.

"Maisie... bu şarkısı söylemeye sevdigin için." Poşetten elektronik bir klavye çıkardı. Klavye büyük ihtimalle iyi bir marka değildi ama işe yarardı. Richie onu da diğerleri gibi yere atmak yerine Maisie'ye uzattı

"Ve küçük Richie... o nerede?"

"Uyuyor," dedi anneleri.

Richie omuzlarını silkip yere bir oyuncak ayı fırlattı. Poşet boşalmıştı ve Eleanor içinde buz gibi bir rahatlama hissetti.

Sonra Richie cüzdanından bir banknot çıkardı.

“İşte Eleanor. Git de kendine düğün kıyafetler al.”

Eleanor bakışlarını ifadesiz bir yüze mutfak kapısının önünde duran annesine çevirdikten sonra Richie'nin yanına gidip parayı aldı. Bu elli dolarlık bir banknottu.

“Teşekkür ederim,” dedi mümkün olduğunca kayıtsız bir sesle. Ardından kanepeye oturdu. Ufaklıklar hep birlikte hediyelerini açmakla meşguldü.

Fare sürekli, “Teşekkürler baba,” deyip duruyordu. “Ah, Tanrı, teşekkürler baba!”

“Bir şey değil,” dedi Richie. “Bir şey değil. Bir şey değil. Bu gerçek bir Noel.”

Richie çocukların oyuncaklarıyla oynamalarını seyretmek için günü evde geçirdi. Ya da belki Broken Rail Noel akşamı açık değildi. Eleanor, Richie'den (ve Maisie'nin klavyesinden) uzaklaşmak için odasına gitti.

Park'ı özlemekten yorulmuştu. Onu görmek istiyordu. Park onun, kendine noktalama kurallarını hiçe sayan tehditler yazan sapık bir psikopat olduğunu *düşünse* bile. Ergenliğin ilk yıllarını Tina'yı öperek *geçirse* bile. Bunların hiçbir Eleanor'u Park'ı arzulamaktan alıkoyacak kadar kötü değildi. (Eleanor daha kötüsünün ne olabileceğini merak ediyordu.)

Belki de Park'ın evine gidip hiçbir şey olmamış gibi davranışlıydı. O gece Noel gecesi olmasa belki bunu yapardı. Neden Tanrı hiçbir zaman onun *yanında* olmuyordu?

O gün daha geç bir saatte annesi odasına geldi ve markete gidip Noel yemeği için bir şeyler alacaklarını söyledi.

“Dışarı çıkip çocuklarla ilgileneyim,” dedi Eleanor.

“Richie bir aile olarak hep birlikte gitmemizi istiyor,” dedi annesi gülümseyerek.

“Ama anne...”

"Sorun istemiyorum, Eleanor," dedi annesi usulca. "Güzel bir gün geçiriyoruz."

"Hadi ama anne. Richie bütün günü içerek geçirdi."

Annesi başını iki yana salladı. "Richie gayet iyi. Bugüne dek araba kullanmakta hiçbir problem yaşamadı."

"Onun sürekli alkollü halde araba kullandığı gerçeğinin iyi bir savunma olduğunu sanmıyorum." Annesi odaya girip kapıyı arkasından kapatarak, "Buna katlanamıyorsun değil mi?" diye sordu öfkeli ve alçak bir sesle. "Bak," dedi, "bir..." Eleanor'a bakıp başını tekrar iki yana salladı. "Bir sorunun olduğunu biliyorum. Ama bu evde senin dışında herkes güzel bir gün geçiriyor. Bu evdeki herkes güzel bir günü hak ediyor.

"Biz bir aileyiz, Eleanor. Hepimiz. Ailemize Richie de dahil. Bu seni mutsuz ettiği için üzgünüm. Bu evde işler senin açından her zaman kusursuz gitmediği için üzgünüm... Ama şu an böyle bir hayat sürüyoruz. Bu yüzden öfke nöbetleri geçirip bu ailenin huzurunu bozamazsan... Buna izin veremem."

Eleanor dişlerini sıktı.

"Ben herkesi düşünmek zorundayım," dedi annesi. "Anlıyor musun? Kendimi de düşünmek zorundayım. Sen birkaç yıl sonra kendi ayaklarının üzerinde duracaksın ama Richie benim kocam olarak kalacak."

Eleanor onun çılgınlığın en uç noktasında mantıklı davranışmaya çalıştığını bilmese annesinin neredeyse aklı başında birisiymiş gibi konuştuğunu söyleyebilirdi.

"Hadi kalk ve montunu giy," dedi annesi.

Eleanor montunu ve yeni şapkasını alıp kardeşlerinin peşi sıra kamyonetin kasasına bindi.

Food 4 Less'e vardıklarında diğer herkes içeri girerken Richie kamyonette bekledi. Eleanor içeri adım attığı anda Richie'den aldığı elli doları annesinin eline tutuşturdu.

Annesi ona teşekkür etmedi.

park

Noel yemeği için alışveriş yapıyorlardı ve annesi büyükannesine yemek hazırlayacağı zamanlar hep gergin olduğu için bu alışveriş bir türlü bitmek bilmiyordu.

“Büyükannen hangi marka iç malzemeyi seviyor?” diye sordu annesi Park'a.

Alışveriş arabasının arka tekerleklerini havaya kaldırarak vakit geçiren Park, “Pepperidge Farm,” dedi.

“Orijinali mi yoksa misir ekmekli olanı mı?”

“Bilmem, orijinalidir herhalde.”

“Bilmiyorsan söyleme... Bak,” dedi Mindy Park'ın omzunun üzerinden az öteye bakarak. “Senin şu Eleanor burada.”

El-la-no.

Park hızla arkasına dönüp baktığında Eleanor'un kızıl saçlı dört kardeşiyle birlikte et reyonunun önünde durduğunu gördü. (Gerçi kardeşleri Eleanor'un yanında kızıl saçlı sayılmazlardı. Bu sadece onlar için değil, herkes için geçerliydi.)

Aynı anda bir kadın alışveriş sepetinin içine bir hindi bıraktı.

Bu Eleanor'un annesi olmalıydı. Park, onun tipki annesine benzediğini düşündü. Ama daha keskin ve gölgeli hatlara sahipti. Eleanor gibi idi ama ondan daha uzundu. Daha yorgundu. Eleanor'un ruhsal çöküntüden çıkışmış hali gibi idi.

Mindy de onlara bakıyordu.

“Hadi gidelim, anne,” diye fısıldadı Park.

“Bir merhaba demeyecek misin?”

Park başını iki yana sallasa da dönüp gitmedi. Eleanor'un kendisiyle konuşmak isteyeceğini sanmıyordu. Böyle bir sohbete itiraz etmese bile Park onun başını derde sokamazdı. Ya üvey babası da oradaysa ne olacaktı?

Eleanor eskisinden daha farklı, daha sönükk görünüyordu. Saçlarından sarkan herhangi bir şey ya da bileğine sarılmış renkli bir eşarp yoktu...

Her şeye rağmen güzeldi. Park'ın diğer uzuvları gibi gözleri de onu özlemiştir. Koşup yanına gitmeyi ve ona ne kadar üzgün olduğunu, varlığına ne kadar ihtiyaç duyduğunu söylememeyi istiyordu.

Eleanor, Park'ı görmedi.

"Anne," diye fisıldadı Park bir kez daha. "Hadi gidelim."

Park arabaya bindiklerinde annesinin bu konuda yorum yapacağını düşündü ama o sessiz kalmayı tercih etti ve eve döndüklerinde de yorgun olduğunu söyledi. Park'tan aldıkları malzemeleri içeri taşımasını istedi ve günün geri kalan kısmını kapısı kapalı odasında geçirdi.

Akşam yemeği vakti geldiğinde Park'ın babası durumunu kontrol etmek için onun yanına gitti ve bir saat kadar sonra birlikte odadan dışarı çıktıklarında yemeği pizzacıda yiyeceklerini söyledi. "Noel gecesinde ha?" dedi Josh. Noel gecesi hep *waffle* yiyip film seyredelerdi. O gece için *Billy Jack* filmini bile kiralamışlardı. "Arabaya binin," dedi babaları. Mindy'nin gözleri kıpkırmızıydı ve dışarı çıkmadan önce göz makyajını tazelemeye bile gerek görmemişti.

Eve döndüklerinde Park doğrudan odasına çekildi. Yalnız kalıp Eleanor'la karşılaşmasını düşünmek istiyordu ama kısa bir süre sonra annesi yanına geldi. En ufak bir kırırtı yaratmadan yatağına oturdu.

Elindeki Noel hediyesini ona uzattı. "Bu... senin Eleanor'un için," dedi. "Benden."

Park hediyeye baktı. Onu aldı ama başını iki yana salladı.

"Bunu ona verme şansı bulabileceğimden emin değilim."

"Senin Eleanor'un kalabalık bir aileden geliyor," dedi annesi.

Park hediyeyi yavaşça salladı.

"Ben de kalabalık bir ailedede büyüdüm," dedi annesi. "Üç kız, üç erkek kardeşim vardı." Altı ayrı kafayı tek tek okşarmış gibi elini öne uzattı.

Yemekte bir şişe şarap içtiği her halinden belli oluyordu. Normal zamanlarda Kore hakkında asla konuşmazdı.

"Kardeşlerinin isimleri neydi?" diye sordu Park.

Annesi elini usulca kucağına bıraktı.

"Kalabalık bir ailede herkes azla yetinmek zorundadır. Çok azla anlıyor musun?" dedi söylediklerini destekleyen bir işaret yaparak.
"Anlıyor musun?"

Belki de iki şişe şarap içmişti.

"Anladığımıdan emin değilim," dedi Park.

"Kimsenin hiçbir şeyi tam olmaz," dedi annesi. "Kimse ihtiyacı olan şeylere kavuşamaz. Sürekli aç olduğunda," parmağıyla alnına vurdu, "zihnin de açlık çeker, anlıyor musun?"

Park ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Anlamıyorsun," dedi annesi başını iki yana sallayarak. "Anlamamı da istemiyorum... Üzgünüm."

"Üzülme," dedi Park.

"Senin Eleanor'una o şekilde davranışım için üzgünüm."

"Sorun yok, anne. Bu senin suçun değil."

"Sanırım kendimi tam olarak ifade edemedim..."

"Sorun değil, Mindy," dedi kapının eşiğinde duran Park'ın babası yumuşak bir sesle. "Hadi artık yat, tatlım." Yatağa gelip karısının kalkmasına yardımcı oldu ve ona korumacı bir tavırla sarıldı. "Annen sadece senin mutluluğunu istiyor," dedi Park'a. "Bizim yüzümüzü kara çıkarma."

Bu sözlerin küfür sayılıp sayılmadığından emin olamayan Mindy kaşlarını çattı.

Park anne ve babasının odalarındaki televizyonu kapanmasını bekledi. Sonra bir yarım saat daha harekete geçmedi. Nihayet montunu alıp evin en uzak köşesi olan arka kapıdan sessizce dışarı çıktı.

Sokağın sonuna ulaşana dek koştu.

Eleanor şimdi çok yakınındaydı.

Üvey babasının kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Bu belki de iyi bir şeydi; Park evin önündeki verandada dikildiği sırada onun aniden ortaya çıkışmasını istemezdı. Görünüşe bakılırsa evde tek bir ışık bile yoktu ve köpek de ortalarda görünülmüyordu...

Park verandanın basamaklarını mümkün olduğunda sessizce tırmandı.

Eleanor'un odasının yerini biliyordu. Kendisine bir kez pencerenin yanında, ranzanın üst katında uyuduğunu söylemişti. İçeri gölgesi vurmasın diye pencerenin yan tarafında durdu. Cama yavaşça vuracak ve dışarı bakan Eleanor'dan farklı birisi olursa ardına bile bakmadan kaçacaktı.

Park camı tıklattı. Hiçbir şey olmadı. Penceredeki perde, kumaş ya da her neyse hiç kıpırdamadı.

Eleanor büyük ihtimalle uyuyordu. Park cama daha sert vurdur ve kaçmaya hazırlandı. Pencereyi örten kumaşın kenarı bir parça aralandı ama Park içeriyi göremiyordu.

Kaçmalı mıydı yoksa saklanmalı mı?

Pencerenin önüne çıktı. Kumaş biraz daha aralandı. Park şimdi Eleanor'un dehşet dolu yüzünü görebiliyordu.

Eleanor, "Git buradan," dedi dudaklarını oynatarak.

Park başını iki yana salladı.

"Git buradan," dedi Eleanor bir kez daha aynı şekilde. Ardından az öteyi işaret etti. "Okul," dedi. En azından Park öyle dediğini düşündü ve koşmaya başladı.

eleonor

Eleanor'un düşündüğü tek şey, birileri odanın penceresinden gizlice içeri girmek niyetindeyse nasıl kaçacağı ve 911'i nasıl arayacağıydı.

Son olaydan sonra polisin onu ciddiye alıp oraya geleceğinden bile emin değildi. Ama en azından o pislik Gil'i uyandırıp lanet olası kakaolu keklerini yiyebilirdi.

Park karşısında bulmayı beklediği son kişiydi.

Onu görür görmez akı başından gitmişti. Park her ikisinin birden sonu olacaktı. Geçmişte çok daha önemsiz bir şey için bile silahlar patlamıştı.

Eleanor, Park pencerenin önünden ayrılır ayrılmaz o budala kedi gibi sessizce yataktan kalktı ve karanlıkta sütyeni ile ayakkabılarını giydi. Üzerinde fazlaıyla bol bir tişört ve babasının eski

pazen pijama altı vardı. Montu salonda olduğu için bir kazakla yetinmek zorunda kaldı.

Maisie televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, bu yüzden Eleanor'un onun yatağını aşip pencereden dışarı çıkması nispeten daha kolay olmuştu.

Richie beni bu defa sonsuza dek evden atacak, diye düşündü verandada parmaklarının ucunda yürüyerek. Bu Richie'nin geçirdiği en güzel Noel olurdu.

Park okulun basamaklarında onu bekliyordu. Birlikte oturup *Watchmen* okudukları basamaklarda. Onu görür görmez ayağa fırlayıp koşarak yanına geldi. *Gerçekten koşarak*.

Eleanor'un yanına koştu ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sonra itiraz etmesine fırsat tanımadan onu öpmeye başladı. Eleanor bir daha asla kimseyi, özellikle de kendisini böylesine perişan eden Park'ı öpmeyeceği sözünü hatırlamaya fırsat bulmadan bu öpüşlere karşılık verdi.

Ağlıyordu; Park da öyle. Eleanor onun yanaklarına dokunduğunda ıslak olduklarını fark etti.

Ve sıcak. Vücudu öylesine sıcaktı ki.

Eleanor boynunu geriye atıp onu daha önce hiç öpmemiş şekilde öptü. Artık bunu olması gereği gibi yapamamaktan korkmuyordu.

Park ondan uzaklaşıp ne kadar üzgün olduğunu söylemek istediler ama Eleanor başını iki yana sallayarak buna izin vermedi. Onun bu konuda üzgün olmasını gerçekten istese bile Park'ı öpmeye doyamamıştı.

“Üzgünüm, Eleanor.” Park yüzünü onunkine bastırdı. “Her konuda hataliydim. Her konuda.”

“Ben de üzgünüm.”

“Ne için?”

“Sana sürekli kızdım için.”

“Sorun değil,” dedi Park. “Bazen bu hoşuma gidiyor.”

“Ama her zaman değil.”

Park başını iki yana salladı.

“Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum,” dedi Eleanor.

“Önemli değil.”

“Tina konusunda sana kızdığını için üzgün değilim ama.”

Park alnını canı yanana dek onunkine bastırıldı. “O kızın adını bile anma,” dedi. “O benim için hiçbir şey ama sen... her şeysin. Sen her şeysin, Eleanor.”

Park onu bir kez daha öptü ve Eleanor dudaklarını araladı.

Park onları ovaşturmaya rağmen Eleanor'un ellerini ısıtmakta çaresiz kalana dek dışında oturdular. Eleanor'un dudakları soğuktan ve öpüşmekten hissiz kalana dek.

Park onu eve bırakmak istediler ama Eleanor bunun intihardan farksız olacağını savundu.

“Yarın beni görmeye gel,” dedi Park.

“Yapamam. Yarın Noel.”

“O halde bir sonraki gün gel.”

“Bir sonraki gün,” dedi Eleanor.

“Ve sonraki gün de.”

Eleanor güldü. “Annenin bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Bence beni pek sevmiyor.”

“Yanlıyıorsun,” dedi Park. “Seni bekliyorum.”

Eleanor, Park'ın, ismini fisıldadığını duyduğunda evine çıkan basamakları tırmanıyordu. Arkasına döndü ama gölgelerin arasında onu seçemedi.

“Mutlu Noeller,” dedi Park.

Eleanor gülümsedi ancak cevap vermedi.

33

leanor

Eleanor Noel günü öğlene dek uyudu. Nihayet annesi odaya girip artık uyanmasını söyleyene dek.

“İyi misin?” diye sordu annesi.

“Uykum var.”

“Görünüşe bakılırsa üzütmüşsun.”

“Bu biraz daha uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle. Bak Eleanor...” Annesi kapıdan uzaklaşıp sesini alçalttı. “Bu yazla ilgili olarak Richie'yle konuşacağım. Sanırım onun kamplarındaki düşüncelerini değiştirebilirim.”

Eleanor gözlerini açtı. “Hayır. Hayır, ben gitmek istemiyorum.”

“Senin buradan uzaklaşma fırsatını kaçırmayacağını düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedi Eleanor, “bir kez daha... herkesten uzaklaşmaya mecbur kalmak istemiyorum.” Bunu söylemek kendini tam bir ahmak gibi hissetmesine neden olmuştu ama yazı Park'la geçirmek için ne

gerekliyorsa söyleyordı. (Park'ın o zaman dek büyük ihtimalle ondan bıkacağı düşüncesini aklına getirmeyi de reddediyordu.) "Ben evde kalmak istiyorum," dedi.

Annesi başını salladı. "Pekâlâ," dedi, "madem böyle düşünüyorsun bu konuyu bir daha gündeme getirmeyeceğim. Ama fikrini değiştirecek olursan..."

"Fikrim değişmeyecek," dedi Eleanor.

Annesi odadan çıktı ve Eleanor yeniden uyuyormuş gibi yaptı.

park

Park Noel günü öğlene dek uyudu; ta ki Josh annelerinin saç yaparken kullandığı su dolu şişelerden biriyle onun üzerini ıslatana dek.

"Babam artık uyanmazsan hediyelerini bana vereceğini söyledi."

Park, Josh'a yastığıyla vurdu.

Ailenin diğer bütün fertleri onu bekliyordu ve evi tamamen hindi kokusu sarmıştı. Büyükkannesi Park'ın önce kendi hediyesini açmasını istedi; bu yepyeni bir "Öp beni, ben İrlandalıyım" tişörtüydü. Bir önceki yıldız hediyesinden bir beden daha büyütü, bu da Park'ın üzerine bir beden büyük olacağı anlamına geliyordu.

Anne ve babasının hediyesi şehrİN merkezindeki bir *punk-rock* plakçısı olan Drastic Plastic'ten alınmış elli dolarlık bir hediye çekiydi. (Onların böyle bir şeyi akıl etmiş olmaları Park'ı şaşırtmıştı. Drastic Plastic'in hediye çeki satıyor olması da öyle. Bu *punk* kültüryle pek de bağdaşmıyordu).

Diğer hediyeleri belki de gerçekten giyebileceği iki siyah kazak, elektrogitar şeklinde bir şîsesi olan Avon parfüm ve babasının herkesin görmesini sağladığı boş bir anahtarlık olmuştu.

On altıncı doğum günü gelip geçmişti ve o ehliyet alıp okula arabayla gidip gelmeyi umursamıyordu. Günün Eleanor'la birlikte olacağı garantisi taşıyan tek bölümünden vazgececek değildi.

Bir önceki gece harika geçse de –Eleanor'la ikisi harika bir gece olduğu konusunda hemfikirdi– Eleanor bir daha evden gizlice dışarı çıkmaya riskini göze alamayacağını açıkça belirtmişti.

"Kardeşlerimden biri uyanıp beni ispiyonlayabilirdi, kaldı ki bu risk hâlâ var. Onların bağlılık anlayışı biraz karmaşıktır."

"Ama sessiz olursan..."

İşte Eleanor o zaman ona çoğu gece kardeşleriyle aynı odayı paylaştığını söyledi. *Hepsi* aynı odada kalıyordu. "Su yatağı dâhil edilmezse" Park'ın odasıyla aynı boyutlarda olan bir odada.

Birlikte okulun arka kapısında, ancak özellikle bakan gözlerin görebileceği ve kar taneciklerinden korunabildikleri küçük bir duvar nişinde oturuyorlardı. Yan yana duruyor, birbirlerine bakıyor ve el ele tutuşuyorlardı.

Artık aralarında herhangi bir sorun yoktu. Aptal ve bencilce davranışlarılarla vakit harcamıyorlardı.

"İki erkek, iki kız kardeşin var öyle mi?"

"Üç erkek, bir kız kardeşim var."

"İsimleri ne?"

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim," dedi Park. "Bu gizli bir bilgi mi?"

Eleanor iç geçirdi. "Ben, Maisie..."

"Maisie mi?"

"Evet. Fare yani Jeremiah. Jeremiah beş yaşında. Bir de bebek var. Küçük Richie."

Park güldü. "Ona 'Küçük Richie' mi diyorsunuz?"

"Eh, ne de olsa babası Büyük Richie. Gerçi o da pek büyük sayılmaz..."

"Biliyorum ama *Tutti-Frutti*'yi de Küçük Richard söylemiyor muydu?"

"Ah, Tanrım, bu hiç aklıma gelmemiştir. Neden bunu daha önce düşünemedim?"

Eleanor'un ellerini göğsüne götürdü. Henüz onun vücutunun çenesinden aşağıda ya da dirseğinden yukarıda kalan hiçbir noktasına dokunmayı başaramamıştı. Bunu denediği takdirde Eleanor'un kendisini durduracağını sanmıyordu ama ya durdurursa? İşte bu berbat bir şey olurdu. Her halükârdâ Eleanor'un elleri ve yüzü mükemmel oldu.

"Kardeşlerinle aran iyi mi?"

“Bazen... Hepsi delidir.”

“Beş yaşındaki bir çocuk nasıl çılgın olabilir?”

“Ah, Tanrım, Fare mi? O en delileri. Arka cebinde hep bir çekiç ya da tavşan taşır ve üzerine bir şeyler giymeyi reddeder.”

Park güldü. “Maisie ne tür bir deli?”

“Eh, o en başta biraz *acımasızdır*. Ayrıca bir serseri gibi kavga eder. Küplerini-çikar da gel şeklinde kavgalar.”

“Kaç yaşında?”

“Sekiz. Hayır, dokuz.”

“Ya Ben?”

“Ben...” Eleanor bakışlarını kaçırdı. “Onu gördün. Neredeyse Josh’la aynı yaşta. Bir saç tıraşına ihtiyacı var.”

“Richie kardeşlerinden de nefret ediyor mu?”

Eleanor, Park’ın ellerini itti. “Neden bu konu hakkında konuşmak istiyorsun?”

Park geri çekildi. “Çünkü bu senin hayatın. Çünkü hayatın ilgimi çekiyor. Sanki etrafına tuhaf bariyerler örmüşsun ve benim sadece küçük bir parçana ulaşabilmemi istiyorsun...”

“Evet,” dedi Eleanor kollarını kavuşturarak. “Bariyerler. İkaz bantları. Aslında sana iyilik yapıyorum.”

“Bana iyilik yapma,” dedi Park. “Bunlarla başa çıkabilirim.” Başparmağıyla Eleanor’un çatık kaşlarını düzeltmeye çalıştı. “O aptal kavganın sebebi de birbirimizden bir şeyler gizlememizdi.”

“O kavganın sebebi senin kötü kalpli eski kız arkadaşını benden gizlemendi. Benim kötü kalpli eski sevgililerim falan yok.”

“Richie kardeşlerinden de nefret ediyor mu?”

“Onun ismini söylemekten vazgeç,” dedi Eleanor fisildayarak.

“Özür dilerim,” dedi Park da aynı şekilde fisildayarak.

“Bence o herkesten nefret ediyor.”

“Annenden etmiyor ama.”

“Özellikle ondan nefret ediyor.”

“Ona kötü mü davranışıyor?”

Eleanor gözlerini devirip giysisinin koluya yanağını sildi. “Ah. Evet.”

Park bir kez daha onun ellerini tuttu. "Peki annen neden onu terk etmiyor?"

Eleanor başını iki yana salladı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum... Kendinde o gücü bulabileceğini sanmıyorum."

"Ondan korkuyor mu?" diye sordu Park.

"Evet..."

"Ya sen?"

"Ben mi?"

"Evden atılmaktan korktuğunu biliyorum. Peki, ondan korkuyor musun?"

"Hayır." Eleanor çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır... Sadece onun dikkatini çekmemeliyim, anlıyor musun? Onun yoluna çıkmadığım sürece sorun yok. Yapmam gereken tek şey görünmez olmak."

Park gülümsedi.

"Ne?" dedi Eleanor.

"Sen ve görünmez olmak."

Eleanor da gülümsedi. Park onun ellerini bırakıp yüzünü tuttu. Yanakları soğuktu ve karanlıkta gözleri dipsiz birer kuyu gibi görünüyordu.

Park'ın gözünde ondan başka kimse yoktu.

Nihayet daha fazla dışında duramayacak kadar üzüdüler. Ağızlarının içi bile donmuştu.

leanor

Richie, Eleanor'un odasından çıkıp Noel yemeğine katılmasını istemişti. Güzel. Eleanor gerçekten de hastalanmıştı. En azından bütün günü rol yaparak geçirdiği düşünülmeyecekti.

Yemek inanılmazdı. Anneleri düzgün malzemeler (baklagiller dışında bir şeyler) bulduğunda harika yemekler yapabiliyordu.

Hindi dolması ve üzeri dereotu ve tereyağıyla kaplı patates püresi yediler. Tatlı olarak sütlüç ve baharatlı çörek vardı. Anneleri bu çörekleri sadece Noel'de yapardı.

En azından onun yıl boyu çeşit çeşit çörekler yaptığı dönemde kural buydu. Ufaklıklar neleri kaçırıklarının farkında değillerdi. Eleanor ve Ben küçükken, anneleri sürekli bir şeyler pişirirdi. Eleanor okuldan eve döndüğünde mutfakta mutlaka taze çörek bulurdu. Her sabah gerçek bir kahvaltı yapardı... ya yumurta ve pastırma, ya gözleme ve sosis ya da krema ve esmer şekerli yulaf ezmesi.

Eleanor eskiden şişmanlığını buna yorardı. Ama şimdi sürekli aç geziyordu ve hâlâ iri bir kızdı.

Noel yemeğine bu son yemekleriymiş gibi saldırdılar ki en azından bir süre gerçekten de öyle olacaktı. Ben hindinin iki butunu birden yedi ve Fare de koca bir tabak dolusu püreyi silip süpürdü.

Richie o günü de sürekli içerek geçirdiği için fazlasıyla neşeliydi; çok fazla güliyor, çok fazla gürültü yapıyordu. Ama onun bu keyifli halinin tadını çıkarabilmek mümkün değildi çünkü ruh hali her an tam tersi yönde değişimeliydi. Masadaki herkes onun bu geçisi yaşamamasını bekliyordu...

Yemekte balkabaklı turta olmadığını fark ettiğinde beklenen gerçekleşti.

“Bu lanet olası şey de ne böyle?” dedi kaşığını sütlaca çarparak.

“Sütlac,” dedi çok fazla hindi yemekten aptallaşan Ben.

“Sütlac olduğunu biliyorum,” dedi Richie. “Balkabaklı turta nerede, Sabrina?” diye seslendi mutfağa. “Sana eksiksiz bir Noel yemeği hazırlamamı söylemiştim. Sana bunun için para vermiştim.”

Anneleri mutfak kapısının önünde belirdi. Henüz o masaya oturup yemeye başlayamamıştı. “Ben...”

Bu Danimarkalıların geleneksel Noel tatlısıdır, diye geçirdi içinden Eleanor. *Büyükannem Noel'de bu tatlıyı yapardı. Onun büyükannesi de öyle. Balkabaklı turtadan çok daha iyidir. Özel bir tatlıdır.*

“Ben... balkabağı almayı unuttum,” dedi anneleri.

“Noel'de balkabağı almayı nasıl unutursun?” Richie içi sütlac dolu çelik kâseyi fırlatıp attı. Kâse annelerinin yanındaki duvara çarptı ve etrafa ıslak sütlac parçalarının sıçramasına neden oldu.

Richie dışında herkes taş kesilmişti.

Richie sarsak adımlarla sandalyesinden kalktı. “Bu ailenin gerçek bir Noel yemeği yemesi için... gidip balkabaklı turta alacağım.”

Arka kapıya yürüdü.

Eleanor'un annesi Richie'nin, kamyoneti çalıştırıldığını duyduları anda sülaçtan kalanlarla dolu kâseyi yerden aldı ve zemindeki süvlaç öbeğinin üstünü sıyırıldı.

"Sütlacına vişneli sos isteyen var mı?" diye sordu.

Hepsi istiyordu.

Eleanor sütlacın kalan kısmını temizledi ve Ben televizyonu açtı. Birlikte *Grinch* ve *Frosty the Snowman*'ı ve *A Christmas Carol*'ı izlediler.

Onlara anneleri bile eşlik etti.

Eleanor elinde olmadan bu halleriyle Geçmiş Noel Hayaleti¹⁶ ni bile iğrendirebileceklerini düşündü. Ama uykuya dalmadan önce karnını doyurmuştu ve mutluydu.

16 Charles Dickens'in *Bir Yılbaşı Öyküsü* kitabında, başkahramana geçmişinin ne kadar içler acısı olduğunu gösteren bir hayalet. (ç.n.)

34

eleanor

Park'ın annesi bir sonraki gün Eleanor'u karşısında bulduğunda hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Park ailesini onun ziyarete geleceği konusunda önceden uyarılmış olmamıştı.

“Eleanor,” dedi Mindy her zamankinden daha nazik bir sesle. “Mutlu Noeller, içeri gel.”

Eleanor salona girdiğinde Park duştan yeni çıkmıştı ve bu durum her nedense utanç vericiydi. Saçları ıslaktı ve tişörtü de üzerine yapışmıştı. Park, Eleanor'u gördüğüne gerçekten sevinmişti. Bu her halinden belliyydi (ve güzel bir şeydi).

Eleanor, Park'a aldığı hediyeyi nasıl vereceğini bilemedi, bu yüzden o yanına yaklaştığında hediyeyi eline tutuşturduverdi.

Şaşran Park gülümsemi. “Bu bana mı?”

“Hayır,” dedi Eleanor, “sana değil...” Yapacak uygun bir esprı bulamadı. “Evet, sana.”

“Bana bir şey almanın gerekmiyordu.”

“Aslında almadım.”

“Hediyeyi açabilir miyim?”

Eleanor'un aklına hâlâ uygun bir espri gelmiyordu, bu yüzden başını sallamakla yetindi. En azından Park'ın anne ve babası mutfaktaydı ve onları seyreden kimse yoktu.

Hediye mektup kâğıdına sarılmıştı. Eleanor'un en sevdığı mektup kâğıdına; üzerinde sulu boyayla çizilmiş peri ve çiçek resimleri olana.

Park kâğıdı dikkatle yırttı ve içinden çıkan kitaba baktı. *Çavdar Tarlasında Çocuklar*. Bu, kitabın epeyce eski bir basımıydı. Eleanor ön tarafına kalemlle bir hayır kurumundan alındığını belli edecek şekilde fiyatı karalanmış olsa da daha derli toplu görünmesini sağladığı için kitabın üzerindeki kabı çıkarmamıştı.

“İddialı bir kitap olduğunu biliyorum,” dedi. “Aslında sana *Watership Tepesi*'ni verecektim ama o tavşanlarla ilgili ve herkes tavşanlarla ilgili bir kitap okumak istemez...”

Park gülümseyerek kitaba baktı. Eleanor dehşet dolu kısa bir an boyunca onun kitabın kapağını açacağını düşündü. Kendisi karşısında öylece dururken onun kitabın içine neler yazdığını okumasını istemiyordu.

“Bu kitap senin miydi?” diye sordu Park.

“Evet, ama ben onu çoktan okudum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Park ona bakıp sırtarak. Gerçekten mutlu olduğu zamanlar gözleri yanaklarına gömülüyordu. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Eleanor bakişlarını aşağı indirerek. “Sakın John Lennon'ı falan öldürmeye kalkışma¹⁷.”

“Buraya gel,” dedi Park, Eleanor'un üzerindeki ceketin ön tarafını kendine doğru çekerek.

Eleanor, Park'ın peşi sıra onun odasına yürüdü ama sanki görünmez bir engele çarpmış gibi tam kapının önünde durdu. Park elindeki kitabı yatağın üzerine koyduktan sonra bir raftan iki kü-

17 John Lennon'ı öldüren katilin o gün elinde *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabı taşıyor olmasına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

çük kutu aldı. Her iki kutu da Noel'e özel kâğıtlara sarılmıştı ve kırmızı birer kurdele taşıyordu.

Park odasının önünde bekleyen Eleanor'un yanına gitti. Eleanor kapıya yaslandı.

"Bu annemden," dedi Park kutulardan birini yukarı kaldırarak. "İçinde parfüm var. Ama ne olur onu hiç sürme." Bakışları kısa bir süre aşağı çevrildikten sonra tekrar Eleanor'a yöneldi. "Bu da benden."

"Bana hediye almanın gerekmiyordu," dedi Eleanor.

"Saçmalama."

Park hediyesini kabul etmek istemeyen Eleanor'un elini tutup kutunun üstüne bastırdı.

"Sadece senin fark edebileceğin bir şey seçmeye çalıştım," dedi yüzüne düşen perçemleri geriye iterek. "Seni annene açıklama yapmak zorunda bırakmayacak bir şey... Aslında sana güzel bir kalemlmak istiyordum ama sonra..."

Eleanor hediyyeyi açtığı sırada Park'ın kendisini izlemesinden rahatsızlık duydular. Yanlışlıkla ambalaj kâğıdını yırttı. Park kâğıdı elinden aldı ve Eleanor gri renkli, küçük bir kutunun kapağını açtı. İçinde bir kolye vardı. İnce, gümüş bir zinciri olan, küçük bir meneşek şecline gümüş bir kolye.

"Hediyemi geri çevirirsen seni anlayışla karşılarmım," dedi Park. Eleanor'un öyle yapması gerekiyordu ama o bu hediyyeyi istiyordu.

park

Ahmaklık etmişti. Ona düşündüğü kalemi alması gerekiyordu. Mücevher herkesçe fark edilebilecek bir hediyyeydi... ve çok özeldi ki bu seçimi yapmasının sebebi de buydu. Eleanor'a bir kalem ya da bir kitap ayrıcalı alamazdı. Kitap ayrıcalı ona karşı hissettiğini ifade etmeye yetmezdi.

Park arabasına alacağı teyp için biriktirdiği paranın büyük kısmını bu kolyeye harcamıştı. Onu alışveriş merkezinde, çiftlerin nişan yüzüğü denedikleri bir mücevher dükkânında bulmuştu.

“Faturayı sakladım,” dedi Eleanor'a.

“Hayır,” dedi Eleanor başını kaldırıp ona bakarak. Huzursuz görünüyordu ama Park bunun ne tür bir huzursuzluk olduğunu çözmememişti. “Hayır. Bu çok güzel,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Peki onu takacak misin?”

Eleanor başını yukarı aşağı salladı.

Park elini saçlarında gezdirdi ve kendine hâkim olabilmek için ensesini tuttu. “Hemen mi?”

Eleanor kısa bir an ona baktıktan sonra tekrar başını salladı. Park kolyeyi kutudan çıkardı ve özenle Eleanor'un boynuna taktı. Tıpkı onu satın alırken hayal ettiği gibi. Onu sırf *bunun için* almış bile olabilirdi; bu anı yaşamak, avuçlarında saçları tarafından örtülen ensesinin sıcaklığını hissetmek için. Park parmaklarını zincirin üzerinde dolaştırdıktan sonra kolyenin ucunu Eleanor'un boynuna yerleştirdi.

Eleanor ürperdi.

Park zinciri göğsüne doğru çekmek, Eleanor'u sonsuza dek orada tutmak istiyordu. Sıkılgan bir tavırla elini çekti ve kapıya yaslandı.

eleonor

Park'la mutfakta iskambil oynuyorlardı. Eleanor, Park'a oyunu öğretilmiş ve ilk birkaç turu kazanmıştı. Ama sonra dikkati dağılmaya başladı. (Maisie de ilk birkaç turdan sonra onu hep yenerdi.)

Mindy de mutfaktaydı ama orada iskambil oynamak, salonda öylece oturup baş başa kalsalar neler yapabileceklerine kafa yormaktan çok daha iyiydi.

Mindy, Eleanor'a Noel'in nasıl geçtiğini sordu ve o da iyi geçtiğini söyledi.

“Noel yemeğinde ne yersiniz?” diye sordu Mindy. “Hindi mi domuz eti mi?”

“Hindi,” dedi Eleanor, “dereotlu patatesle birlikte... Annem Danimarkalı.”

Park oyuna ara verip bakışlarını Eleanor'a çevirdi. Eleanor gözlerini kocaman açarak ona baktı. Mindy orada olmasa, "Danimarkalıyım işte ne var?" derdi.

"Demek kızıl rengi, güzel saçlarını anneden aldın," dedi Mindy bilgiç bir tavırla.

Park, Eleanor'a gülümsedi. Eleanor gözlerini devirdi.

Mindy, Park'ın büyukanne ve babasına bir şey götürmek üzere dışarı çıktığında Park, Eleanor'u masanın altından tekmeledi. Ayakkabı giymemişti.

"Danimarkalı olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Artık aramızda sır kalmadığı için böyle harikulade konuşmalar mı yapacağız?"

"Evet. Annen Danimarkalı mı?"

"Evet."

"Ya baban?"

"O bir pislik."

Park kaşlarını çattı.

"Ne var? Sana karşı dürüst ve samimi olmamı istiyorsun. Onun 'İskoçyalı' olduğunu söylemektense bir pislik olduğunu söylemek daha doğru olur."

"İskoçyalı," dedi Park gülümseyerek.

Eleanor, Park'ın, ilişkilerini farklı bir boyuta taşımak istemesi konusunda epeyce kafa yormuştu. Birbirlerine karşı tamamen açık ve dürüst olmaları konusunda. Ona çirkin gerçeği tüm detaylarıyla bir gecede anlatamazdı.

Ya Park yanlışıysa ne olacaktı? Ya bunu kaldırıramazsa?

Ya Eleanor'la ilgili bütün o albenili gizemin... tatsız gerçeklerden ibaret olduğunu fark ederse?

Park ona Noel'in nasıl geçtiğini sordduğunda Eleanor sadece annesinin hazırladığı çöreklerden, seyrettiği filmlerden ve Fare'nin nasıl da izledikleri filmde geçen tekerlemeleri yanlış anlayıp durduğundan bahsetti.

Park'ın, "Evet ama *şimdi* bana kötü taraflarını da anlat..." demesini bekledi. Park bunu yapmak yerine güldü.

"Sence annen beni kabul eder miydi?" diye sordu. "Yani üvey baban olmasaydı?"

"Bilmiyorum..." dedi Eleanor. Bunu söyleterken boynundaki gümüş menekşeyi tuttuğunu fark etti.

Eleanor, Noel tatilinin geri kalan kısmını Park'ın evinde geçirdi. Mindy bunu umursamamış gibi görünüyordu ve Park'ın babası da ona sürekli akşam yemeğine kalmasını söylüyordu.

Eleanor'un annesi onun bu süreyi Tina'yla geçirdiğini düşünüyordu. Bir keresinde, "Umarım oradaki misafirliğinin tadını kaçırımıyorsundur, Eleanor," demişti. Bir diğer sefer de, "Aslında bazen Tina da buraya gelebilir," dediğinde ikisi de bunun bir şaka olduğunu biliyordu.

O eve kimse arkadaşlarını getirmezdi. Ne ufaklıklar ne de Richie. Annelerinin de artık arkadaşı yoktu.

Arkadaşlarını geçmişte bırakmıştı.

Eleanor'un anne ve babası ayrılmadan önce evlerinde sürekli birileri olurdu. Partiler veriliyordu. Uzun saçlı adamlar. Uzun elbiseli kadınlar. Dört bir yanda içi kırmızı şarap dolu kadehler.

Babası onları terk ettikten sonra bile evlerinde kadınlar olurdu. Çocuklarını ve muzlu kokteyl hazırlamak için gerekli malzemeleri alıp gelen bekar anneler. Çocuklar yan odada Kızma Birader oynarken oturup sessizce eski kocalarını çektiştirir ve yeni erkek arkadaşları hakkında yorumlarda bulunurlardı.

Richie de hayatlarına bu hikâyelerden birinin kahramanı olarak girmişi. Hikâye söyleydi:

Anneleri her sabah erken saatte onlar uyanmadan yürüyerek markete giderdi. O dönemde de arabaları yoktu. (Annelerinin lise yıllarından beri kendine ait bir arabaşı olmamıştı.) Richie sabahları işe giderken yolda onu görürdü. Bir gün arabasını durdurup telefon numarasını sormuştı. Ona o güne dek gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti.

Eleanor ilk kez Richie'den bahsedildiğini duyduğunda eski kanepelerine uzanmış *LIFE* dergisi okuyor ve alkolsüz muz kokteyl yudumluyordu. Konuşulanlara özellikle kulak misafiri olmamıştı;

annesinin arkadaşları onu etrafta görmekten hoşlanırdı. Çocuklarına yakından göz kulak olduğu için onu sever ve yaşıdan çok daha olgun bir kız olduğunu söylerlerdi. Eleanor sessiz durduğu sürece onun odada olduğunu bile unuturlardı. İçkiyi fazla kaçırıldıklarında da bunu umursamazlardı.

Sohbetlerinin bir noktasında içlerinden biri Eleanor'a mutlaka, "Bir adama asla güvenme, Eleanor!" diye bağırındı.

"Özellikle de dans etmeyi sevmiyorsa!"

Ama Eleanor'un annesi onlara Richie'nin kendisine bir bahar günü kadar güzel olduğunu söylediğinden bahsettiğinde hep birlikte iç geçirip ondan detayları anlatmasını istemişlerdi.

Elbette ona gördüğü en güzel kadın olduğunu söyleyecek, diye düşünmüştü Eleanor. Bunun doğru olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu.

Eleanor o zaman on iki yaşındaydı ve bir adamın annesini babasından daha beter sümüreceği aklına bile gelmiyordu.

Hayatta bencillikten daha kötü şeyle olabileceğini bilmiyordu.

Her neyse. Eleanor annesinin misafirliğin tadını kaçıracığı konusundaki uyarlarının gerçeğe dönüşebileceğini göz önüne alarak Park'ın evinden hep akşam yemeğinden önce ayrılmaya çalışıyordu. Bunun bir diğer sebebi de oradan erken ayrıldığında Richie'den önce evde olma ihtimalinin artmasıydı.

Günü Park'ın yanında geçirmek, banyo yapma rutinini allak bullak etmişti. (Eleanor onunla ne kadar samimi olursa olsun bundan Park'a asla söz etmeyecekti.)

Sadece okuldan eve döndüğünde güvenle banyo yapabiliyordu. Okuldan sonra Park'a gittiği günler tek umudu gece eve geldiğinde Richie'nin The Broken Rail'den hâlâ dönmemiş olmasiydı. Böyle geceler elini gerçekten çabuk tutmak zorundaydı çünkü evin arka kapısı banyonun hemen karşısındaydı ve bu kapı her an açılabilirdi.

Böyle gizli gizli banyo yapmaya çalışmasının annesini huzursuz ettiğinin farkındaydı ama bu Eleanor'un suçu sayılmazdı. Bir ara okuldaki soyunma odasında duş almayı düşünmüşti ama Tina ve arkadaşlarının varlığı bu işi daha da tehlikeli kılıyordu.

Tina birkaç gün önce öğle yemeğinde abartılı hareketlerle Eleanor'un masasına yürümuş ve dudaklarını oynatarak O ile başlayan o kelimeyi söylemişti. O-r-o-s-p-u. (Bu kelimeyi Richie'nin bile ağzına almıyor olması Eleanor'un karşısında akıl sınırlarını zorlayan bir küfürbazın durduğu anlamına geliyordu.)

"Bunun *derdi* ne?" diye sordu DeNice. Sırf laf olsun diye.

"Kendini bir şey zannediyor," dedi Beebi. "Oysa mini etekli küçük bir erkek çocuğu gibi etrafta dolanmaktan başka bir özelliği yok," dedi DeNice.

Beebi kıkırdadı.

"Bu saç stili ona yakışmıyor," dedi DeNice gözlerini Tina'dan ayırmadan. "Sabahları biraz erken kalkıp Farrah Fawcett mi yoksa Rick James gibi mi görünmek istediği karar vermesi gerek."

Beebi ve Eleanor kahkahalara boğuldu.

"Bir seçim yap, kızım," dedi DeNice bundan yüz bularak. "Bir seçim yap."

"Ah, dostum!" dedi Beebi, Eleanor'un bacağına bir şapık atarak. "Erkek arkadaşın burada." Hep birlikte bakışlarını kafenin cam duvarına çevirdiler. Park birkaç çocukla birlikte camın diğer tarafından geçiyordu. Kot pantolon ve üzerinde Minor Threat yazan bir tişört giymişti. Bakışlarını kafeteryaya çevirdi ve Eleanor'u görünce gülümşedi.

Beebi kıkırdadı.

"Gerçekten çok şeker," dedi DeNice. Bu tasdik edilebilir bir şeymiş gibi.

"Biliyorum," dedi Eleanor. "Onun yüzünü yalayıp yutmak istiyorum."

DeNice artık toparlanmaları gerektiğini söyleyene dek hep birlikte kıkırdadılar.

park

“Eee,” dedi Cal.

Cal’la birlikte kafeteryanın önünden geçeli epeyce olduğu halde Park hâlâ gülümseriyordu.

“Eleanor’la berabersin öyle mi?”

“Ah... evet,” dedi Park.

“Evet,” dedi Cal da başını sallayarak. “Bunu herkes biliyor. Yani ben de en başından beri farkındaydım. Edebiyat dersinde ona bakışından anlamıştım... sadece bunu bana *senin* açıklamanı bekliyordum.”

“Ah,” dedi Park başını kaldırıp ona bakarak. “Affedersin. Ben Eleanor’la çıkıyorum.”

“Bunu bana neden daha önce söylemedin.”

“Bildiğini sandım.”

“Biliyordum,” dedi Cal. “Ama biz dostuz. Bu tür şeyleri konuşabiliyor olmamız gereklidir.”

“Beni anlayamayacağımı düşündüm...”

“Anlayamıyorum zaten. Sakın alınma. Eleanor hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Ama sen, hani anlarsın ya, ondan istedığını *alıyorsan* bunu bilmek isterim. Her kahrolası detayı bilmek isterim.”

“Aslında,” dedi Park. “Aslında sana bu ilişkiyi anlatmamamın sebebi tam da buydu.”

35

eleanor

Park'ın annesi ondan masayı kurmasını istedi. Bu Eleanor'un gitme vaktinin geldiğinin sinyaliydi. Güneş neredeyse batmak üzereydi. Eleanor, Park'ın onu durdurmasına fırsat tanımadan hızla merdivenlerden indi... ve Park'ın, garaj yolunda dikilen babasına çarpmaktan son anda kurtuldu. "Selam, Eleanor," dedi adamcağız onu korkutarak. Kamyonetinin kasasındaki bir şeyle uğraşıyordu.

"Selam," dedi Eleanor telaşla onun yanından geçerek. Gerçekten de tıpatıp Magnum P.I'a benziyordu. Bu benzerliğe alışabilmek kolay sayılmazdı.

"Hey, bekle, buraya gel," dedi Eleanor'a.

Eleanor'un içini tuhaf bir his kapladı. Durup ona doğru yaklaştı ama sadece biraz.

"Bak," dedi Park'ın babası, "seni yemeğe davet edip durmaktan usandım."

"Anlıyorum..." dedi Eleanor.

“Yani bu davetin kalıcı olduğunu bilmeni istiyorum. Kapımız sana her zaman açık... tamam mı?” Park’ın babası huzursuz görünüyordu ve bu durum Eleanor’u da huzursuz ediyordu. O etraftayken hissetmeye alıştığı huzursuzluktan daha yoğun bir rahatsızlık duyuyordu.

“Tamam...” dedi.

“Bak, Eleanor... Üvey babanı tanıyorum.”

Bu sohbetin yüzlerce farklı gidişatı olabilirdi. Eleanor’ın aklına gelen ihtimallerin hepsi de berbatti.

Park’ın babası sözlerine devam etti. Bir elini kamyonete dayamıştı ve diğeriyile de acı çekiyormuş gibi ensesini tutuyordu. “Onunla beraber büyündük. Ben Richie’den yaşça büyüğüm ama burası küçük bir mahalle ve zamanında ben de Rail’e giderdim...”

Eleanor güneş neredeyse tamamen battığı için onun yüzünü göremiyor ve nereye varmaya çalıştığından emin olamıyordu.

“Üvey babanın zor bir adam olduğunu biliyorum,” dedi nihayet Eleanor'a yaklaşarak. “Ve şunu söylemek istiyorum, burada olmak senin için işleri kolaylaştırıracaksa öyle yapmalısın. Bu hem benim hem de Mindy'nin içini rahatlatır, tamam mı?”

“Tamam.”

“Bu yüzden seni son kez yemeğe davet ediyorum.”

Eleanor gülümsedi ve bu gülüše karşılık veren Park’ın babası kısa bir an Tom Selleck’ten çok Park'a benzetti.

park

Eleanor kanepede onun elini tutuyordu. Mutfak masasında karşısına oturmuş ders çalışıyordu.

Onun, büyükannesi için marketten aldığı malzemeleri taşımamasına yardım ediyordu. Soğanlı ciğer gibi mide bulandırıcı bir yemek bile olsa annesinin yaptığı her şeyi kibarca yiyeip bitiriyordu...

Sürekli bir aradayırlar ama bu yetmiyordu.

Park hâlâ onunla sarmaş dolaş olmanın bir yolunu bulamamıştı. Onu öpmek için yeterince fırsat yakalayamamıştı. Eleanor onunla odasına gelmeyi reddediyordu...

“Odamda müzik dinleyebiliriz,” diyordu Park.

“Annen...”

“Annem umursamaz. Kapıyı açık bırakırız.”

“Nerede oturacağız?”

“Yatağıımın üzerinde.”

“Tanrıım. Hayır.”

“Yerde.”

“Annenin benim kötü bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum.”

Park annesinin onu bir kız olarak gördüğünden bile emin değildi.

Gerçi Eleanor'dan hoşlanıyordu. Eskisinden daha çok hoşlanıyordu. Daha önceki gün onun çok terbiyeli bir kız olduğunu söylemişti.

“Çok sessiz,” demişti bu iyi bir şeymiş gibi.

“Sadece biraz gergin,” demişti Park.

“Neden gergin?”

“Bilmiyorum. Öyle işte.”

Park, annesinin Eleanor'un giysilerinden hâlâ nefret ettiğini söyleyebildi. Onu hep baştan aşağı süzüyor, Eleanor'a belli etmeden başını iki yana sallıyordu.

Eleanor, Park'ın annesine saygıda asla kusur etmiyordu. Onunla sohbet etmeye bile çalışıyordu. Mindy bir cumartesi gecesi yemekten sonra Avon'dan gelen siparişlerini Park ve Eleanor'un iskambil oynadıkları masada düzenliyordu. Eleanor şişelere bakıp, “Ne zaman dan beri güzellik uzmanınız?” diye sordu.

Annesi bu kelimeye bayılırdı.

“Josh okula başladığından beri. GED sınavlarını tamamladım, güzellik okuluna gittim, lisansımı ve izin belgemi aldım...”

“Vay canına,” dedi Eleanor.

“İlgi alanım hep saçlar oldu,” dedi Mindy, “çocukken bile.” Pembe bir şişenin kapağını açıp içindeki losyonu kokladı. “Küçük

bir kızken... bebeklerimin saçlarını keser, yüzlerine boyayla makyaj yapardım."

"Tıpkı kız kardeşim gibi," dedi Eleanor. "Ben böyle şeylerden hiç anlamam."

"Aslında o kadar da zor sayılmaz," dedi Mindy ona bakarak. Birden gözleri parladi. "Hey, harika bir fikrim var," dedi. "Saçlarını yapacağım. Bu gece seni baştan yaratacağız."

Eleanor'un ağızı açık kaldı. Büyük ihtimalle kendini kabarık saçlar ve takma kirpiklerle hayal etmişti.

"Ah, hayır..." dedi. "Ben bunu..."

"Evet," dedi Mindy, "çok eğleneceğiz!"

"Anne hayır," dedi Park, "Eleanor baştan yaratılmak istemiyor... Onun buna ihtiyacı yok," diye ekledi bu aklına gelir gelmez.

"Öyle abartılı bir şey olmayacak," dedi Mindy. Elini çoktan Eleanor'un saçlarına uzatmıştı. "Kesim olmayacak. Yıkayıp temizleyemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacak."

Park yalvarır gözlerle Eleanor'a baktı. Eleanor'un, bunu onun beğenmediği bir tarafı olduğunu düşündüğü için değil, böyle bir şeyin annesini mutlu edeceğini bildiği için yaptığıni anlayacağını umdu.

"Kesim olmayacak değil mi?" diye sordu Eleanor.

Mindy onun buklelerinden birini parmağına dolayıp, "Garajın ışıklandırması daha iyi," dedi. "Hadi gel."

eleanor

Mindy, Eleanor'u saç yıkama sandalyesine oturttu ve Park'a bakıp parmaklarını sıkkattı. Eleanor dehşetle –bitmek bilmeyen bir dehşete– Park'ın yanlarına gelip lavaboyu suyla doldurduğunu fark etti. Park üst üste duran havlulardan pembe olanı aldı ve Eleanor'un saçlarını kaldırıp onu cırt cırtları yardımıyla ustaca boynuna taktı.

"Üzgünüm," diye fisıldadı. "Gitmemi ister misin?"

Eleanor onun tişörtüne asılıp, "Hayır," dedi dudaklarını oynatarak. Aslında *gitmesini* istiyordu. Utançtan neredeyse yerin dibine girmek üzereydi. Parmak uçlarını hissedemiyordu.

Ama Park giderse Mindy'yi ona vahşi hayvan pençesine benzeyen dev perçemler ya da iri dalgalı perma uygulamaktan alıkoyacak kimse kalmayacaktı. Hatta belki ikisini birden uygulamaya bile karar verebilirdi.

Eleanor her ne olursa olsun Mindy'yi durduracak bir harekette bulunamazdı; o bu garajda misafirdi. Bu kadının yaptığı yemekleri yemiş, oğluyla birlikte olmuştu. Ona itiraz edecek pozisyonda değildi.

Mindy Park'ı kenara itip Eleanor'un başını lavaboya yerleştirdi. "Ne tür şampuan kullanıyorsun?"

"Bilmem," dedi Eleanor.

"Nasıl bilmezsin?" dedi Mindy onun saçlarına dokunarak. "Saçların çok kuru. Kırırcık saçlar kuru olur, bunu biliyor muydun?"

Eleanor başını iki yana salladı.

"Hmmm..." dedi Mindy. Eleanor'un başını tekrar lavaboya doğru eğdi ve Park'a mikrodalgaya bir sıcak yağ paketi koymasını söyledi.

Park'ın annesinin onun saçlarını yıkıyor olması Eleanor açısından gerçekten çok tuhaftı. Mindy onun üstüne doğru eğilmişti; boynundaki melek şekilli kolye tam ağızının üzerinde sallanıyordu. Ayrıca bu işlem Eleanor'un çığınca gidişlanmasına neden olmuştu. Park'ın kendisini seyredip seyretmediğini bilmiyordu. Seyretmediğini umdu.

Kısa bir süre sonra Eleanor'un sıcak yağ uygulanan saçları alnınının acımasına neden olacak kadar sıkı bir şekilde bir havluya sarılmıştı. Park karşısında oturuyor, gülümsemeye çalışıyor ama o da en az Eleanor kadar huzursuz görünüyordu.

Mindy Avon numuneleriyle dolu kutuları altüst etti. "Buralarda bir yerde olmalı," dedi. "Tarçın, tarçın, tarçın... Hah!"

Oturduğu sandalyeyi Eleanor'a doğru sürükledi. "Pekâlâ. Kapa gözlerini."

Eleanor ona baktı. Elinde küçük, kahverengi bir kalem vardı.

"Kapa gözlerini," diye tekrarladı Mindy.

"Neden?" diye sordu Eleanor.

"Merak etme. Bu silinebilir bir kalem."

"Ama ben hiç makyaj yapmam ki."

"Niye?"

Belki de Eleanor buna izni olmadığını söylemeliydi. Bu, "çünkü makyaj başkalarını kandırmaktır" demekten çok daha iyi olurdu.

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece makyajla kendimi doğal hissedemiyorum."

"Çok doğal görüneceksin," dedi Mindy elindeki kaleme bakarak. "Bu renk sana çok uygun. Tarçın rengi." "Elinizdeki ruj mu?"

"Hayır, göz kalemi."

Eleanor özellikle de göz kalemi kullanmadı.

"Ne işe yarar?"

"Bu bir makyaj malzemesi," dedi Mindy usanmış bir edayla. "Güzel görünmeni sağlar."

Eleanor gözüne bir şey kaçmış gibi hissetti. Mesela bir kıvılcım.

"Anne..." dedi Park.

"İşte," dedi Mindy. "Senin üzerinde deneyeceğim." Park'a döndü ve ne Eleanor ne de Park yapmaya niyetlendiği şeyi anlayamadan başparmağını onun gözünün kenarına götürdü.

"Tarçın çok açık durdu," diye mırıldandı. Başka bir kalem aldı. "Oniks."

"Anne..." dedi Park acı çeker gibi ama hiç kıpırdamadı.

Mindy yaptığıını Eleanor'un da görebilmesi için oturdu ve Park'ın kirpiklerinin üzerine ustaca bir çizgi çekti.

"Aç gözlerini," dedi Park gözlerini açarak. "Güzel... tekrar kapa." Aynı işlemi onun diğer gözüne de uyguladı. Sonra gözlerinin altına da birer çizgi çekti ve başparmağını yalayarak bulaşan boyayı temizledi. "Güzel."

"Şimdi anladın mı?" dedi Eleanor'a eserini gösterebilmek için arkasına yaslanarak. "Kolay. Hoş."

Park hiç de hoş görünmüyordu. Tehlikeli birine benzemişti. Acımasız Ming gibi. Ya da bir Duran Duran üyesi.

"Robert Smith'e benzedin," dedi Eleanor. Ama... evet, Robert Smith'ten *daha hoş* görünüyordu.

Park bakışlarını aşağı çevirdi. Eleanor gözlerini ondan ayırmıyordu.

Mindy aralarına girdi. "Pekâlâ, şimdi gözlerini kapa," dedi Eleanor'a. "Aç. Güzel... Tekrar kapa." Tam da gözünün içine kalemle çizgi çekiliyormuş gibi hissettiriyordu. Mindy bu işlemi tamamlandığında Eleanor'un yanaklarına soğuk bir şeyler sürmeye başladı.

"Bu çok basit bir uygulamadır," dedi. "Fondöten, pudra, göz kalemi, far, rimel, dudak kalemi, ruj ve allik. Sekiz aşama ve en fazla on beş dakika."

Mindy yemek programı sunuyormuş gibi son derece ciddi görünyordu. Kısa bir süre sonra Eleanor'un başındaki havluyu çıkarıp onun arkasına geçmişti.

Eleanor artık bunu yapabildiği için Park'a bakmak istedî ama onun bu bakışlara karşılık vermesini istemiyordu. Yüzünün ağırlaşıp yapış yapış olduğunu hissediyor, büyük ihtimalle palyaço gibi göründüğünü düşünüyordu.

Park sandalyesini ona yaklaştırdı ve yumruğuyla dizine vurmağa başladı. Eleanor onun kendisini Taş-Kâğıt-Makas oynamaya davet ettiğini ancak bir süre sonra anladı.

Bu daveti kabul etti. Tanrım. Ona dokunmak için her bahaneye başvurabilirdi. Ve doğrudan ona baktırmak için. Park gözlerindeki boyayı silmiş ama hâlâ Eleanor'un açıklayacak kelime bulamadığı bir görüntüye sahipti.

"Park, küçük çocukları saçları kesildiği sırada hep bu şekilde oyalar," dedi Mindy. "Korkmuş gibi görünüyor olmalısın, Eleanor. Merak etme. Saçlarını kesmeyeceğime söz verdim."

Eleanor ve Park aynı anda makas yaptı.

Mindy, Eleanor'un saçlarına yarım şişe köpük boşalttıktan sonra onları bir difüzör yardımıyla kuruttu (Eleanor'un adını ilk kez duydugu bu alet belli ki epeyce önemliydi).

Ona göre, Eleanor'un saçlarına yaptığı her şey -onları yıkadığı malzeme, fırçalayış şekli, boncuklar ve ipekli çiçeklerle toplaması- baştan sona yanlıtı.

Aslında saçlarını difüzörle kurutup kabartmalı ve mümkünse saten bir yastık kılıfının üzerinde yatmalıdır.

“Bence sana perçem çok yakışır,” dedi. “Belki bir dahaki sefere perçemi deneriz.”

Eleanor Tanrı'ya ve kendine bir dahaki seferin olmayacağına dair söz verdi.

“İşte bitti.” Mindy'nin yüzünde güller açtı. “Çok güzel oldun... Görmeye hazır mısın?” Eleanor'un sandalyesini aynaya doğru döndürdü. “Ta-ta-ta-taa!”

Eleanor bakışlarını kucağına çevirdi.

“Kendine bir bak, Eleanor. Aynaya bak, çok güzelsin.”

Eleanor aynaya bir türlü bakamıyordu. Hem Park'ın hem de Mindy'nin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Yok olmak, yer yarılip da içine girmek istiyordu. Bu iş baştan sona yanlıştı. Berbat bir fikirdi. Şimdi ağlayıp rezil olacaktı. Park'ın annesi yine eskisi gibi ondan nefret edecekti.

“Hey, Mindy.” Park'ın babası kapıyı açıp garaja doğru eğildi. “Sana telefon var. Ah, Eleanor, ne güzel olmuşsun. Dans gösterisine çıkacak gibi görünenyorsun.”

“Gördün mü?” dedi Mindy. “Sana güzel olduğunu söylemiştim. Ben dönene dek sakın aynaya bakma. Aynaya bakmak işin en keyifli kısımdır.”

Mindy bu sözlerle birlikte hızlı adımlarla eve girdi ve Eleanor makyajını bozmamaya çalışarak yüzünü avuçlarının arasına gizledi. Sonra Park'ın bileklerini tuttuğunu hissetti.

“Üzgünüm,” dedi Park. “Bundan nefret edeceğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim.”

“Bu çok utanç verici.”

“Neden?”

“Çünkü... hepinizin bakışları üzerimde.”

“Ben zaten hiçbir zaman gözümü senden alamıyorum.”

“Biliyorum. Keşke buna bir son versen.”

“Annem sadece seni tanıtmaya çalışıyor. Onun yöntemi de bu.”

“Gerçekten de dansçı gibi mi görüneviyorum?”

“Hayır...”

“Ah, Tanrım,” dedi Eleanor, “öyle görüneviyorum.”

“Hayır, sadece... aynaya bak.”

“Bakmak istemiyorum.”

“Hemen şimdi bak,” dedi Park. “Annem dönmeden önce.”

“Bunu ancak sen gözlerini kapatırsan yaparım.”

“Tamam, kapatıyorum.”

Eleanor ellerini yüzünden çekti ve aynaya baktı. Düşündüğü kadar utanç verici bir hali yoktu çünkü karşısındaambaşka bir insan duruyordu. Çıkık elmacık kemiklerine, iri gözlerine ve fazla-sıyla ıslak dudaklara sahip bir insan. Saçları hâlâ kıvırcıktı, hatta eskisinden daha kıvırcıktı ama her nasılsa eskisi kadar kabarık görünüyordu. Eskisi kadar dağınık da değildi.

Eleanor bundan nefret etti, gördüğü her şeyden nefret etti.

“Artık gözlerimi açabilir miyim?” diye sordu Park.

“Hayır.”

“Sen ağlıyor musun?”

“Hayır.” Elbette ağlıyordu. Şimdi yüzünü olduğundan farklı gösteren bu makyajı mahvedecek ve Park’ın annesinin eskiden olduğu gibi kendisinden nefret etmesine neden olacaktı.

Park gözlerini açıp tuvalet masasında oturan Eleanor’un önünde durdu. “O kadar kötü mü?” diye sordu.

“Bu ben değilim.”

“Elbette sensin.”

“Ben, ben sadece üzerime bir kostüm geçirmiş gibi görünyorum. Olmadığım bir şeye dönüşmeye çalışıyorum gibi görünyorum.”

Hoş ve popüler bir kız olmaya çalışıyordu gibi görünyordu. Bu işin en iğrenç kısmı böyle bir çaba harcamaktı.

“Bence saçların çok güzel olmuş,” dedi Park.

“Onlar benim saçlarım değil.”

“Öyle...”

“Annenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Onun duygularını incitmek istemiyorum.”

“Öp beni.”

“Ne?”

Park onu öptü. Eleanor omuzlarının düştüğünü, içinin allak bullak olduğunu hissetti. Sonra içinde tam tersi yönde bir hareketlilik başladı. Park’tan uzaklaştı.

“Beni farklı birisi gibi gördüğüm için mi öpüyorsun?”

“Farklı biri gibi görünmüyorsun. Ayrıca bu çılgınca bir düşünce.”

“Benim bu halimi daha mı çok sevdin?” diye sordu Eleanor.
“Çünkü bir daha asla böyle görünmeyeceğim.”

“Ben senin her halini seviyorum... Aslında çillerini özledim.”
Park koluya Eleanor'un yanaklarını sildi. “İşte.”

“Sen de farklı biriymiş gibi görünüyorsun,” dedi Eleanor. “Üstelik sende sadece göz kalemi var.”

“Benim bu halimi daha mı çok sevdin?”

Eleanor gözlerini devirdi ama boynundan yukarı ateş basmıştı.
“Farklı görünüyorsun. Rahatsız edici bir görüntü var.”

“Sen tipki *kendin* gibi görünüyorsun,” dedi Park. “Sadece etki
düzeyin epeyce artırılmış gibi.”

Eleanor tekrar aynaya baktı.

“Şaka bir yana,” dedi Park. “Annemin kendini frenlediğinden
eminim. Bence o senin doğal görüntünün bu olduğunu düşünüyor.”

Eleanor güldü. Aynı anda garajın kapısı açıldı.

“Ahhh, size beklemenizi söylemiştim,” dedi Mindy. “Şaşıldın mı?”

Eleanor başını yukarı aşağı salladı.

“Ağladın mı yoksa? Ah, bunu kaçırıldım!”

“Yaptığınız makyajı bozduysam özür dilerim,” dedi Eleanor.

“Bozmadın,” dedi Mindy. “Suya dayanıklı rimel ve dağılmayan
fondöten kullandım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Eleanor dikkatli bir şekilde. “Yaşa-
dığını değişimine inanamıyorum.”

“Sana bir makyaj seti hazırlayacağım,” dedi Mindy. “Ben zaten
bu renkleri hiç kullanmıyorum. Otur, Park. Hazır buradayken senin
de saçlarını tarayayım. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun...”

Eleanor, Park'ın dizinin dibine oturup onunla Taş-Kâğıt-Makas
oynadı.

park

Eleanor farklı biriymiş gibi görünmüyordu ve Park bu halini eskisinden daha çok beğendiğinden *emin değildi*. Belki de hiç beğenmemiştir.

Bu değişimin Eleanor'u neden bu kadar üzdüğünü bir türlü çözmemiştir. Eleanor sanki bazen kendisiyle ilgili bütün güzel şeyleri gizliyordu. Sanki özellikle çırkin olmaya çalışıyordu.

Bu Park'ın annesinin yapacağı türde bir yorumdu. Park'ın Eleanor'a bunu söylememiş olmasının sebebi de buydu. (Bu bir şeyleri gizleme kategorisine girer miydi?)

Park, Eleanor'un farklı görünmek için neden yoğun bir çaba harcadığını biliyordu. Az çok. Sebep *gerçekten* farklı olması ve öyle olmaktan korkmamasıydı (ya da belki başkaları gibi olmaktan daha çok korkması).

Bunun gerçekten heyecan verici bir tarafı vardı. Park bu cesaret ve çılgınlığa yakın olmaktan hoşlanıyordu.

"Neden rahatsız edici görünüyorum?" diye sormak istemişti ona.

Bir sonraki sabah oniks göz kalemini banyoya götürüp gözlerine uyguladı. Annesinin yaptığı gibi düz bir çizgi çekememiş ama bunun daha iyi olabileceğini düşünmüştü. Daha erkeksi.

Aynaya baktı. "Bu gözlerinizi gerçekten de belirginleştiriyor," derdi annesi müşterilerine hep. Haklıydı. Göz kalemi Park'ın gözlerini belirginleştirmiştir. Ve şimdi teni eskisi kadar bile beyaz görünüyordu.

Park kalemle işi bittikten sonra saçlarına her zamanki şeklini verdi; orta kısmını saç telleri bir şeye erişmeye çalışıyordu gibi dağıtıp kabarttı. Bunu yaptığında çoğulukla saçlarını tekrar taraayıp düzeltirdi.

O gün ise dağıtık bıraktı.

Babası kahvaltıda öfkeden çıldırdı. Park ona görünmeden kaçmayı planlıyordu ama annesi evden kahvaltı yapmadan çıkışına asla izin vermezdi. Başını misir gevreğiyle dolu kâseye doğru eğdi.

“Saçına ne oldu?” diye sordu babası.

“Hiçbir şey.”

“Bir dakika, bana bak... *Bana bak* dedim.”

Park başını kaldırıldı ama başka yöne baktı.

“Lanet olsun! Bu da ne böyle, Park?”

“Jamie!” dedi Mindy.

“Dön de şuna bak, Mindy, makyaj yapmış! Lanet olsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun, Park?”

“Küfür konusunda hiçbir bahane kabul etmem,” dedi Mindy. Bu kendi suçu olabilirmiş gibi tedirgin gözlerle Park'a baktı. Belki de gerçekten suçluydu. Belki Park anaokuluna giderken ruj numunelerini onun üzerinde denememeliydi. Gerçi Park'ın ruj sürmek gibi bir niyeti yoktu...

Şimdilik.

“Boyle dolaşamazsun,” diye kükredi babası. “Git de yüzünü yıka.”

Park yerinden kırıdamadı.

“Git de yüzünü yıka, Park.”

Mısır gevreğinden bir kaşık aldı.

“Jamie...” dedi Mindy.

“Hayır, Mindy. Hayır. Bu çocukların istedikleri her lanet olası şeyi yapmalarına izin verdim. Ama hayır. Park'ın bu evden bir kız gibi görünerek ayrılmasına izin vermeyeceğim.”

“Makyaj yapan bir sürü erkek var,” dedi Park.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“David Bowie,” dedi Park. “Marc Bolan.”

“Beni ilgilendirmez. Git de yüzünü yıka.”

“Neden?” Park ellerini yumruk yapıp masaya bastırdı.

“Çünkü ben öyle istiyorum. Çünkü bir kız benzemişsin.”

“Değişen ne var?” Park önündeki kêseyi itti.

“Ne dedin sen?”

“Değişen ne var dedim. Sen zaten hep böyle düşünmüyor musun?”

Park yanaklarında yaşlar olduğunu hissediyor ama gözlerine dokunmak istemiyordu.

“Hadi okula, Park,” dedi annesi usulca. “Otobüsü kaçıracaksın.”

“Mindy...” dedi babası kendine güclükle hâkim olarak. “Onunla alay edecekler.”

“Bana Park’ın büyüp neredeyse yetişkin bir adam olduğunu, kendi kararlarını verebileceğini söyleyip duruyorsun. Madem öyle, bırak kendi karar versin. Bırak gitsin.”

Park’ın babası bir şey söylemedi; o karısına asla sesini yükseltmezdi. Park bu fırsatı kaçırmadı ve evden ayrıldı.

Eleanor'un durağına değil, kendi durağına gitti. Eleanor'a görünmeden önce Steve'in karşısına çıkmak istiyordu. Steve kendisini herkese rezil edecekse izleyiciler arasında Eleanor'un bulunmamasını tercih ederdi.

Ama Steve bu konuya doğru düzgün dezinmedi bile.

“Hey Park, lanet olsun dostum, sen makyaj mı yaptın?”

“Evet,” dedi Park sırt çantasını tutarak.

Steve'in etrafındaki herkes kış kış gülerek az sonra olacakları görmeyi bekledi.

“Ozzy'ye benzemişsin dostum,” dedi Steve. “Kahrolası bir yarasanın kafasını ısırıp koparmaya hazırlmış gibi görüneceğim.”

Bu sözler herkesi güldürdü. Steve, Tina'ya dişlerini gösterip hırdı ve konu kapandı.

Eleanor otobüse bindiğinde gayet keyifli görünüyordu. “Demek buradasın! Seni durakta göremeyince hastalandığını falan düşündüm.” Park başını kaldırıp ona baktı. Eleanor şaşırılmış gibiydi, sessizleşti ve yerine oturup bakışlarını kucağına çevirdi.

Park nihayet sessizliğe daha fazla dayanamayıp, “Sahneye çıkmak üzere olan bir dansçı gibi mi görüneceğim?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Eleanor yan gözle ona bakarak, “sadece...”

“Rahatsız edici mi görüneceğim?”

Eleanor güldü ve başıyla onayladı.

“Neden rahatsız edici görüneceğim?” diye sordu Park.

Eleanor onu şehvetle öptü. *Otobüste.*

36

park

Park, Eleanor'a okuldan sonra evine gelmemesini söyledi. Cezalı olduğunu tahmin ediyordu. Eve varır varmaz yüzünü yıkayıp kendini odaya kapadı.

Annesi ona bakmak için yanına geldi.

"Cezalı mıyım?" diye sordu Park.

"Bilmiyorum," dedi Mindy. "Okul nasıl geçti?"

Aslında ona birilerinin yüzünü klozetin içine sokup sokmadığını soruyordu.

"İyi geçti," dedi Park.

Okulun koridorlarında birkaç çocuk ona kötü sözler söylemiş ama bu tahmin ettiği kadar canını acitmamıştı. Diğer pek çok kişi son derece havalı göründüğünü belirtmişti.

Annesi onun yatağına oturdu. Uzun bir gün geçirmiş gibi bir hali vardı. Dudak kaleminin izlerini seçebilmek mümkünüydü.

Mindy bakışlarını Park'ın yatağının üzerindeki rafta duran *Yıldız Savaşları* biblolarına çevirdi. Park onlara yıllardır hiç dokunmamıştı.

"Park," dedi. "Sen... bir kız gibi mi görünmek *istiyorsun*? Bu yüzden mi makyaj yaptın? Eleanor erkek gibi giyiniyor ve sen de kız gibi görünmek *istiyorsun* öyle mi?"

"Hayır..." dedi Park. "Sadece hoşuma gitti. Böyle hissetmeyi sevdim."

"Kız gibi mi?"

"*Hayır*," dedi Park. "Kendim gibi."

"Baban..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Annesi bir süre daha onun yanında kaldıktan sonra odadan ayrıldı.

Park, Josh onu akşam yemeğine çağırırmak için yanına gelene dek odasında kaldı. Masaya oturduğunda babası yüzüne bakmadı.

"Eleanor nerede?" diye sordu.

"Cezalı olduğumu sanıyorum."

"Cezalı değilsin," dedi babası tabağındaki köfteyle ilgilenerek.

Park gözlerini masanın etrafında gezdirdi. Bakışlarına sadece Josh karşılık verdi. "Benimle bu sabah olanlar hakkında konuşacak misiniz?"

Babası ağızına bir parça daha köfte aldı ve onu dikkatle çığ nedikten sonra yuttu. "Hayır, Park," dedi. "Şu an aklıma sana söyleyecek bir şey gelmiyor."

eleanor

Park haklıydı. Hiçbir zaman yalnız kalamıyorlardı.

Eleanor gece bir kez daha gizlice evden kaçmayı düşündü ama bunun riski çok büyütü ve dışarısı da öylesine soğuktu ki kulaklarından birinin kangren olmasından korkuyordu. Ki annesi bunu mutlaka fark ederdi.

Eleanor'un sürdüğü rimeli bile fark etmişti. (Açık kahverengi olmasına ve paketinin üzerinde "Göze Çarpmayan Doğal Görünüm" yazmasına rağmen).

"Tina verdi," demişti Eleanor. "Annesi Avon ürünleri satıyor."

Annesine yalan söylediği zamanlar, Park'ın ismi yerine Tina'nın ismini kullandığında kendini milyonlarca küçük yalan yerine sadece bir büyük yalan söyleyormuş gibi hissediyordu.

Her gün Tina'nınevinde takıldığı, onunla birbirlerine oje sürüp dudak parlatıcıları denediklerini düşünmek komik sayılırdı...

Annesi Tina'yla bir yerlerde karşılaşsa tam bir felaket olurdu ama bu uzak bir ihtimalmiş gibi görünüyordu çünkü annesi mahalledeki kimseyle görüşmezdi. Flats'te doğmayan biri (ailenin o mahallede en az on kuşaklı bir geçmiş yoksa, anne ve babanın büyük, büyük, büyukanne ve babası aynı kişiler değilse) orada her zaman yabancıydı.

Park damarlarında Asya kani taşımamasına ve tuhaf birisi olmasına rağmen çevresindekilerin kendisini rahat bırakmalarını buna bağılıyordu. Ailesi etrafta henüz sadece mısır tarlaları varken bile orada yaşıyordu.

Park. Eleanor ne zaman onu düşünse kırkırmızı kesiliyordu. Bu herhalde eskiden beri böyledi ama son zamanlarda şiddeti iyice artmıştı çünkü Park eskisinden katbekat hoş ve havalıydı.

DeNice ve Beebi bile böyle düşünüyordu.

“Bir rock yıldızı gibi görünüyor,” diyordu DeNice.

“Clark Gable gibi görünüyor,” diye onaylıyordu Beebi de.

Eleanor onun yine kendisi gibi görüneceği düşünüp, eskisinden daha cesur olduğunu düşündü. Etki düzeyi epeyce artırılmış gibi.

park

Hiçbir zaman yalnız kalamıyorlardı.

Otogörünüşü otobüs durağından Park'ın evine olan mesafeyi mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyor, bazen de evin önünde oyalanıyorlardı, takip ederken Park'ın annesi kapayı açıp soğukta durmamalarını söyleyene dek.

Belki yaz ayları daha iyi geçerdi. Dışarı çıkarlardı. Belki yürüyüş bile yaparlardı. Belki Park her şeye rağmen ehliyet alırdı...

Hayır. Onunla tartışıkları günden beri babası Park'la tek bir kelime bile konuşmamıştı.

“Babanın nesi var?” diye sordu Eleanor, Park'a. Park'ın evinin ön verandasına çıkan merdivenlerde, ondan bir basamak aşağıda duruyordu.

“Bana öfkeli.”

“Neden?”

“Onun gibi olmadığım için.”

Eleanor buna inanmamış gibi görünüyordu. “Sana on altı yıldır öfkeli mi yani?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Ama siz ikiniz hep iyi geçiniyormuş gibi görünüyordunuz...” dedi Eleanor.

“Hayır,” dedi Park, “asla. Yani ben nihayet bir kavgaya karıştığım ve babam annemin sana fazla sert davranışını düşündüğü için bir süre iyi geçindik.”

“Annenin beni sevmediğini biliyordum!” Eleanor, Park’ın kolunu dürttü.

“Şey, artık seviyor,” dedi Park, “bu yüzden babam yine benden haz etmiyor.”

“Baban seni seviyor,” dedi Eleanor. Bu konu onun için gerçekten önemliymiş gibi davranıyordu.

Park başını iki yana salladı. “Beni sadece buna mecbur olduğu için seviyor. Ben onu hayal kırıklığına uğrattım.”

Eleanor elini Park’ın göğsüne koyduğu sırada Mindy kapıyı açtı.

“Çabuk içeri,” dedi. “Dışarısı çok soğuk.”

eleanor

“Saçların çok güzel görünüyor, Eleanor,” dedi Mindy.

“Teşekkür ederim.”

Eleanor difüzör kullanmıyor ama saçlarına Mindy’den aldığı yumusatıcıyı uyguluyordu. Odasındaki dolapta duran ıvir zıvır ve havlu yiğinlarının arasında saten bir yastık kılıfı da bulmuştu ki bu da Tanrı’nın onun saçlarına iyi bakmasını istedigine dair bir işaret sayılırdı.

Park’ın annesi gerçekten de artık ondan eskisinden daha fazla hoşlanıyor gibi görünüyordu. Eleanor yüzüne yeniden makyaj yapılmasına razi olmamıştı ama Mindy onda sürekli yeni göz farları deniyor ya da mutfak masasında Park’la oturduğu zamanlar saçlarıyla oynuyordu.

“Benim bir kızım olmalıymış,” diyordu.

Benim de böyle bir ailem olmalıymış, diye düşünüyordu Eleanor da. Ve böyle düşündüğü için kendini bir hain gibi hissettiği anların sayısı sınırlıydı.

38

leanor

Çarşamba geceleri haftanın en kötü gecesiydi.

Park tekvando dersi alıyordu ve Eleanor o gün doğrudan eve gidip banyo yaptıktan sonra tüm gece odasına sığınarak kitap okumaya çalışıyordu.

Dışarısı oyun oynamak için çok soğuktu, bu yüzden ufaklıklar duvarları tırmalıyordu. Richie eve döndüğünde kimsenin kaçabileceği bir yer yoktu.

Ben onun kendisini erkenden bodruma yollamasından öylesine korkuyordu ki yatak odasındaki dolabın içinde oturmuş, arabalarıyla oynuyordu.

Richie televizyonda *Mike Hammer*'ı açtığında, anneleri, o kabileceğini söylediği halde Maisie'yi bile odaya yolladı.

Canı sıkılan ve öfkeli olan Maisie odayı arşınlamaya başladı. Ranzaya gitti.

“Yukarı gelebilir miyim?”

“Hayır.”

“Lütfen.”

Tek kişilik yataktan daha küçük olan çocuk yataklarında uyuyorlardı ve Eleanor yatağına zar zor sıhyordu. Maisie de dokuz yaşındaki diğer çocukların gibi incecik bir kız sayılmazdı. “Tamam,” diye homurdandı Eleanor.

Incecik bir buz tabakasının üzerindeymiş gibi dikkatle kenara kaydı ve arkasında duran üzüm kutusunu köşeye doğru itti.

Maisie yukarı tırmandı ve Eleanor'un yastığının üzerine oturdu. “Ne okuyorsun?” diye sordu.

“*Watership Tepesi*.”

Aslında Maisie onun ne okuduğuyla ilgilenmiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup Eleanor'a doğru eğildi. “Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyoruz,” diye fisıldadı.

Eleanor'un kalbi duracak gibi oldu. Kesin bir ifadeyle, “Erkek arkadaşım yok,” dedi çabucak.

“Bunu epeydir biliyoruz,” dedi Maisie.

Eleanor dolapta oturan Ben'e baktı. Ben de ona bakıyordu ve yüzünde düşüncelerini ele veren en ufak bir ifade yoktu. Richie sayesinde bütün aile ifadesiz bakmak konusunda ustalaşmıştı. Aileler arası bir poker turnuvasına falan katılmalıydılar...

“Bobbie söyledi,” dedi Maisie. “Bobbie'nin ablası Josh Sheridan'la çıkıyor ve Josh ona ağabeyinin senin erkek arkadaşın olduğunu söylemiş. Ben bunun doğru olmadığını iddia etti ama Bobbie ona gülüp geçti.”

Ben kılını bile kıpırdatmadı.

“Anneme anlatabilir misiniz?” diye sordu Eleanor lafi dolandırmağa gerekmeden.

“Henüz anlatmadık,” dedi Maisie.

“Peki anlatabilir misiniz?” Eleanor, Maisie'yi yataktan aşağı atma dürtüsüne karşı koydu. Bu onu çıldırtabilirdi.

“Richie öğrenirse beni evden kovar,” dedi sert bir sesle. “Şanslıysam başıma gelecek en kötü şey bu olur.”

“Kimseye anlatmayacağız,” diye fisıldadı Ben.

“Ama bu haksızlık,” dedi Maisie sırtını duvara dayayarak.

"Ne?" dedi Eleanor.

"Senin sürekli dışarı çıkabiliyor olman haksızlık," dedi Maisie.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Eleanor. Kardeşleri çaresizlik ve neredeyse... neredeyse umut dolu bir ifadeyle ona baktılar.

Bu evdekilerin dudaklarından çıkan her sözde mutlaka çaresizlik vardı.

Eleanor'a göre çaresizlik evin her köşesine sinmişti. Küçük, kirli parmaklarıyla onun yüreğini acıtan asıl şey *umuttu*.

Eleanor vücutundaki bazı sınırların yanlış bağlandığından, bazı fişlerin yer değiştirdiğinden emindi çünkü kardeşlerine karşı yumuşayıp, onlara şefkat duyacağı yerde içinin buz kestiğini ve gaddarlaştığını hissetmişti. "Aklınızdan geçen buysa," dedi, "sizi yanımda götüremem."

"Nedenmiş o?" dedi Ben. "Biz de diğer çocukların takılıyız."

"Diğer çocuklar falan *yok*," dedi Eleanor. "Bu düşündüğünüz gibi bir şey değil."

"Biz senin umurunda bile değiliz," dedi Maisie.

"Umurumdasınız," diye tısladı Eleanor. "Sadece... sadece size *yardımcı olamam*."

Kapı açıldı ve Fare içeri girdi. "Ben, Ben, Ben, arabam nerede Ben? Ben?"

Sebepsiz yere Ben'in üzerine atladı. Bazen Fare üzerinize atlanya dek onun size sarılmak mı yoksa sizi öldürmek mi istedığını anlayamazsınız.

Ben onu mümkün olduğunca sessizce kendinden uzaklaştır Maya çalıştı. Eleanor da ona bir kitap fırlattı. (Karton kapaklı bir kitap. Tanırım.)

Fare odadan koşarak kaçtı ve Eleanor yataktan eğilip kapıyı kapadı. Yatağından çıkmadan şifonyerinin çekmecesini bile açabiliyordu.

"Size yardım edemem," dedi. Kendini kardeşlerinin derin sularda kaybolmasına izin vermiş gibi hissediyordu. "Ben kendime bile yardım edemiyorum."

Maisie'nin yüzünde sert bir ifade vardı.

“Ne olur anneme anlatmayın,” dedi Eleanor.

Maisie ve Ben bir kez daha bakıştı ve kararan yüzü hâlâ sert bir ifade taşıyan Maisie, Eleanor'a döndü.

“Peki eşyalarını kullanmamıza izin verecek misin?”

“Hangi eşyaları?” diye sordu Eleanor.

“Çizgi romanları,” dedi Ben.

“Onlar benim değil.”

“Makyaj malzemelerini,” dedi Maisie.

Belli ki kahrolası yatağındaki her şeyi listelemişlerdi. O günlerde üzüm kutusu tamamı Park'tan gelen şeylelerle ağızına kadar doluydu. Eleanor kardeşlerinin kutunun içinde ne var ne yoksa gözden geçirdiğinden emindi.

“Kullandığınız şeylelerle işiniz bittiğinde onları yerine koymalısınız,” dedi. “Ve çizgi romanlar benim değil Ben, onları ödünç aldım. Hepsini temiz tutmalısın.

“Yakalanacak olursanız,” dedi Maisie'ye dönerek, “annem her şeyi elimizden alır. Özellikle de makyaj malzemelerini. Böyle bir şey olursa onlardan hiçbirimiz faydalananamayız.”

Kardeşleri başlarıyla onayladı.

“Aslında benden izin alsaydın,” dedi Maisie'ye, “bazılarını kullanmana izin verirdim.”

“Yalancı,” dedi Maisie.

Ve haklıydı.

park

Çarşambaları haftanın en kötü günüydü.

Eleanor yoktu. Üstelik babası hem akşam yemeğinde hem de tekvando dersinde Park da yokmuş gibi davranmıştı.

Park babasının sadece göz kalemi yüzünden mi böyle davranışlığını yoksa göz kaleminin bardağı taşırın son damla mı olduğunu merak ediyordu. Babası Park'ın bir kız gibi çitkırıldım ve tuhaf olduğu gerçekini on altı yıl boyunca tüm ağırlığıyla o iri omuzlarında

taşımıştı. Sonra bir gün Park makyaj yapınca omuzlarını silkip bu yükten kurtulmuştu.

Baban seni seviyor, demişti Eleanor. Ve haklıydı. Ama bu önemli değildi. Bu bir mecburiyetti. Babası Park'ı, onun Josh'u sevdiği gibi buna mecbur olduğu için seviyordu.

Aslında Park'ı görmeye bile dayanamıyordu.

Park okula giderken gözlerine kalem çekmeye ve eve döndüğünde yüzünü temizlemeye devam etti. Babası da onu görmezden gelmeye.

leanor

Artık an meselesiydi. Maisie ve Ben bunu öğrendiyse anneleri de kısa zamanda öğrenecek demekti. Bunu ona ya çocukların anlatacaktı ya da o Eleanor'un gözünden kaçan bir ipucunu falan yakalayacaktı. *Herhangi bir şeyi.*

Artık Eleanor sırlarını hiçbir yerde saklayamazdı. Ne yatağında kutuda ne de Park'ın bir sokak ötedeki evinde.

Park'la olan beraberliğinin sonuna gelmek üzereydi.

39

eleanor

Perşembe akşamı yemekten sonra Park'ın büyükannesi saçlarını yaptırmak üzere onlara geldi ve Mindy garaja gitti. Park'ın babası lavabonun altındaki borularla uğraşıyor, çöp öğütme makinasını yenisiyle değiştirdiyordu. Park da Eleanor'a, aldığı yeni bir kasetten bahsetmekle meşguldü. Elvis Costello. Sürekli bu konuya ilgili konuşuyordu.

“Kasette senin de hoşuna gidebilecek balad tarzı birkaç şarkısı var. Ama geri kalanların tamamı gerçekten çok hızlı.”

“Punk gibi mi?” Eleanor yüzünü buruşturdu. Birkaç Dead Milkmen şarkısına katlanabilirdi belki ama onun dışında Park'ın dinlediği *punk* müzikten nefret ediyordu. Park onun için hazırladığı karışık kasetlere birkaç *punk* şarkısı eklemeye çalıştığında, “Bana bağırıyorlarmiş gibi hissediyorum,” demişti. “Bağırıp çağırmaktan vazgeç Glenn Danzig!”

“Bahsettiğin kişi Henry Rollins.”

“Bana bağırırken hepsinin sesi aynı çıkıyor.”

Park son zamanlarda New Wave'e merak sarmıştı. Ya da *post-punk* gibi bir şeylere. Eleanor'un bir kitabı bırakıp diğerini eline alması gibi, onun ilgilendiği gruplar da sürekli değişiyordu.

“Hayır,” dedi Park, “Elvis Costello daha ahenkli müzik yapar. Daha yumuşak. Sana bir kasetini hazırlayacağım.”

“Ya da onu bana dinletebilirsin. Şimdi.”

Park başını eğdi. “Bunun için odama gitmemiz gerekecek.”

“Tamam,” dedi Eleanor umursamaz görünme konusunda çok da başarılı olamayarak.

“Tamam mı?” diye sordu Park. “Aylarca hayır dedikten sonra şimdi tamam diyorsun ha?”

“Tamam,” dedi Eleanor. “Annenin bunu umursamayacağını söyleyip duruyorsun...”

“Annem bunu umursamaz.”

“O halde?”

Park sırtarak ayağa fırladı ve onu yerden kaldırdı. Mutfağın önünde durdu. “Biz odamda müzik dinleyeceğiz.”

“Tamam,” dedi babası lavabonun altından. “Kimseyi hamile bırakma yeter.”

Sözlerinin Eleanor'u utandırmaması gerekiirdi ama Park'ın babasının bu tür sözleri karşısındakini utandırmadan söylemek gibi bir yeteneği vardı. Eleanor onun kendilerini sürekli görmezden gelmemesini isterdi.

Park'ın annesi onun odasında kız arkadaşlarını kabul etmesine büyük ihtimalle oda salondan rahatlıkla görülebildiği ve tuvalete giderken öregunta geçildiği için izin veriyordu.

Yine de Eleanor, Park'ın odasında bulunmanın son derece mahrem olduğunu düşünüyordu.

Park'ın bu odadaki çوغu zamanını yatarak geçirdiği düşüncesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. (Bu ayaktaki halinden sadece doksan derece farklı bir konumdu ama onu yatarken düşünmek Eleanor'un neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu.) Üstelik Park bu odada giyinip soyunuyordu.

Odada oturulabilecek tek yer Park'ın yatağıydı ki Eleanor için oraya oturmak ihtimal dâhilinde bile değildi. Bu yüzden yatakla müzik seti arasındaki ancak bacaklarını toplayarak oturabilecekleri boşluğa yerleştiriler.

Park oturmaz Elvis Costello'nun kasetini ileri sardı. Yığınla kaseti vardı ve Eleanor birkaçını incelemek üzere bulundukları yerden çıkardı.

“Ah...” dedi Park acı çeker gibi.

“Ne oldu?”

“Onlar harf sırasına göre diziliydi.”

“Sorun değil. Alfabeyi biliyorum.”

“Elbette,” dedi Park utanmış gibi görünerek. “Affedersin. Cal ne zaman buraya gelse kasetlerimi allak bullak eder. İşte, dinlemeni istedigim şarkı bu. Dinle bak.”

“Cal buraya geliyor mu?”

“Evet, bazen.” Park teybin sesini açtı. “Epeydir uğramadı.”

“Çünkü artık ben buradayım...”

“Benim için sorun yok çünkü senden çok daha fazla hoşlanıyorum.”

“Peki ama diğer arkadaşlarını özlemiyor musun?”

“Şarkıyı dinlemiyorsun.”

“Sen de beni.”

Park bu şarkıyı fon müziği olarak harcamak istemiyormuş gibi teybin duraklatma tuşuna bastı. “Affedersin,” dedi. “Sohbetimin konusu benim Cal'ı özleyip özlemem mi? Neredeyse her öğlen onunla yemek yiyorum.”

“Peki o artık geri kalan zamanını benimle geçirmene ses çıkarıyor mu? Ya diğer arkadaşların?”

Park elini saçlarında gezdirdi. “Arkadaşlarımı okulda görebiliyorum... Bilmiyorum, onları özlediğimi söyleyemem. Bugüne dek senin dışında kimseye özlem duymadım.”

“Ama artık beni de özlemiyorsun,” dedi Eleanor. “Sürekli bir aradayız.”

“Şaka mı yapıyorsun? Seni sürekli özlüyorum.”

Park eve gelir gelmez yüzünü yıkıyordu ama gözlerinin etrafındaki siyahlık tam olarak geçmemiştir. Bu, son zamanlarda yaptığı her hareketin olduğundan daha etkileyici görünmesini sağlıyordu.

“Bu çılgınlık,” dedi Eleanor.

Park gülmeye başladı. “Biliyorum...”

Eleanor ona Maisie ve Ben'den, birlikte geçirecekleri günlerin sayısının sınırlı olduğundan bahsetmek istediler ama Park bunu anlamazdı. Hem Eleanor ondan bu konuda ne yapmasını bekliyordu?

Park teybi tekrar çalışıyordu.

“Bu şarkının ismi ne?” diye sordu Eleanor.

“Alison.”

park

Park, Eleanor için Elvis Costello çaldı; Joe Jackson, Jonathan Richman ve Modern Lovers da.

Eleanor dinledikleri şarkılar hem çok güzel ve melodik olduğu hem de Hall&Oates'la aynı kategoriye girdiği için Park'a takıldı ve Park da onu odasından atmakla tehdit etti.

Mindy onları kontrol etmeye geldiğinde aralarında yüzlerce kasetle yerde oturuyorlardı ve Park annesi oradan ayrıılır ayrılmaz eğilip Eleanor'u öptü. Bu yakalanma ihtimallerinin en düşük olduğu andı.

Aralarında biraz mesafe olduğu için Park, elini Eleanor'un sırtına koydu ve onu kendine doğru çekti. Bu hep yaptığı bir şeymiş gibi, Eleanor'un vücutunun yeni bir noktasına dokunmak Kuzeybatı Geçidi'ni keşfetmekten farksız dejilmiş gibi davranışmaya çalıştı.

Eleanor ona yaklaştı. Ellerini yere dayayıp Park'a doğru eğildi. Bu hareketi öylesine cesaret vericiydi ki Park diğer elini onun beline doladı. Şimdi tam olarak öyle sayılırsada ona sarılıyordu. Dizlerinin üzerinde öne doğru hamle yaptı ve Eleanor'u iyice kendine çekti.

Yarım düzine kadar kaset ağırlıkları altında ezildi. Eleanor geriye, Park ise öne düştü.

“Özür dilerim,” dedi Eleanor. “Ah, Tanrım... Bak *Meat is Murder*'a ne yaptık.”

Park doğrulup kasetlere baktı. Onları yolunun üzerinden çekmek istiyordu. “Sanırım sadece kapakları zarar gördü,” dedi. “Dert etme.” Kırık plastik parçalarını toplamaya başladı.

“The Smiths ve Smithereens...” dedi Eleanor. “Onları kırarken bile alfabeye sadık kalmışız.”

Park ona gülümsemek istedı ama Eleanor yüzüne bakmıyordu. “Gitmeliyim,” dedi. “Saat neredeyse sekiz olmalı.”

“Ah. Tamam. Seni bırakayım.”

Eleanor ayağa kalktı ve Park da onu izledi. Birlikte dışarı çıkıştı yürüdüler ve Park'ın büyükanne ve büyükbabasının garaj yoluna ulaştıklarında Eleanor yürümeye devam etti.

leanor

Maisie Avon temsilcileri gibi kokuyor, yüzündeki makyajla Babilli bir fahişe gibi görünüyor. Yakayı ele verecekleri kesindi. Evlerinde akı başında olan tek bir kişi bile yoktu. Tanrımlı.

Eleanor yakalanmaları durumunda ne yapacağını bile düşüneniyordu çünkü aklındaki tek şey Park'ın, belinde, sırtında ve karnında dolaşan ellişiydi. Park böyle bir vücutla ilk kez karşılaşmış olmalıydı. Onun ailesindeki herkes diyet misir gevrek reklamlarında rol alacak kadar zayıftı. Büyükkannesi bile.

Eleanor böyle bir reklamda ancak kendini çımdıkleyip dünyanın sonu gelmiş gibi kameraya bakan kişi olabilirdi.

İşin gerçeği o reklamda böyle bir rol alabilmesi için bayağı zayıflaması gerekiyordu. Eleanor'un vücutunun her yerinden bolca çımdık alabilirdiniz; bir, iki ya da üç çımdık. Alnından bile.

Park'la el ele tutuşmakta sorun yoktu. Elleri onun için utanç kaynağı sayılmazdı. Öpüşmek de sorun değildi çünkü dolgun duşaklar kabul edilebilir bir şeydi ve Park öpüşürken çoğunlukla gözlerini kapatıyordu.

Ama Eleanor'un vücudunun geri kalan kısmında tehlikesiz bir bölge yoktu. Boynundan dizlerine dek hiçbir yerinde kemiklerini hissedebilmek mümkün değildi.

Eleanor, Park'ın o bölgeye dokunmasıyla birlikte karnını içine çekmiş ve öne doğru eğilmişti. Bunu yaptığı anda da ortalık dağılmıştı... ve kendini Godzilla gibi hissetmişti. (Kaldı ki Godzilla bile şişman değil, sadece iriydi.)

İşin çıldırtıcı yanı Park'ın kendisine tekrar dokunmasını istemesiydi. Park'ın dokunuşlarını sürekli vücutunda hissetmek istiyordu. Bu Park'ın onun kendisinin kız arkadaşı olmayı hak etmeyen bir denizaygırı olduğuna karar vermesine yol açsa bile. Eleanor, Park'ın dokunuşlarından bunu bile *göze alacak kadar* zevk duymuştu. İnsan kanının tadını alan ve artık onları ısırmadan duramayan şu köpekler gibiydi. İnsan kanının tadını almış bir denizaygırı gibiydi.

40

eleanor

Park, Eleanor'un artık özellikle beden derslerinden sonra kitaplarını kontrol etmesini istiyordu.

"Çünkü bunu yapan kişi Tina'ysa onu birilerine şikâyet etmelişin," demişti. Bu işi yapanın Tina olduğuna hâlâ inanmadığı her halinden belliydi.

"Kime?" Park'ın odasında sırtları yatağa dayalı halde oturuyor, onun kasetleri kırıkları günden beri ilk defa kolunu Eleanor'un vücutuna doladığının farkında değişmiş gibi davranıyorlardı. Park ona hafifçe sarılmıştı.

"Bayan Dunne'a söyleyebilirsin," dedi. "O seni çok seviyor."

"Pekâlâ, Bayan Dunne'a olanları anlatıp Tina'nın kitabıma yanlış telaffuz ederek karaladığı o berbat sözleri göstereceğim. O da bana, 'Bunları Tina'nın yazdığını nereden biliyorsun?' diye soracak. Tina'yla senin gibi karmaşık, romantik bir geçmişi olmasa da bu işi yapanın Tina olduğundan o da en az senin kadar şüphe duyacak."

"Ortada karmaşık, romantik bir geçmiş falan yok," dedi Park.

"Onu öptün mü?" Park'a bu soruyu yüksek sesle sormayı düşünmemişti. Ama onu zihninden öylesine çok geçirmişi ki dudaklarından dökülmesini engelleyememişti.

"Bayan Dunne'ı mı? Hayır. Ama geçmişte birbirimize bol bol sarılmıştık."

"Ne demek istediyimi anladın... Onu öptün mü?"

Eleanor, Park'ın Tina'yı öptüğünden emindi. İkisinin başka şeyler yaptığından da emindi. Tina öylesine ufak tefekti ki Park büyük ihtimalle kollarını onun vücutuna dolayıp ellerini belinde birleştirebilirdi.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Park.

"Çünkü onu öptün."

"Bunun bir önemi yok."

"Var. Bu senin ilk öpüşmen miydi?"

"Evet," dedi Park. "Gerçek bir öpüşme sayılmamasının nedenlerinden biri de bu. Deneme gibi bir şeydi."

"Diğer nedenler ne?"

"Tina, o zamanlar henüz on iki yaşında olmam ve henüz kızlara ilgi bile duymamam."

"Ama o öpüşmeyi hep hatırlayacaksın," dedi Eleanor. "Senin ilk öpüşmendi."

"O öpüşmenin hiçbir önemi olmadığını hatırlayacağım," dedi Park.

Eleanor konuyu kapatmak istiyordu. Zihnindeki en güvenilir sesler ona, "Kapat şu konuyu!" diye bağıriyordu.

"Ama..." dedi, "onu nasıl öpersin?"

"On iki yaşındaydım."

"Ama o berbat birisi."

"O da on iki yaşındaydı."

"Ama... onu öptükten sonra beni nasıl öpersin?"

"O zamanlar senin varlığından bile haberim yoktu." Park'ın kolu birden ona dokunup belini tamamen sardı. Onu kendine çekti ve Eleanor elinde olmadan doğrulup kendini olduğundan zayıf göstermeye çalıştı.

"Tina'yla benim aramda en ufak bir benzerlik yok," dedi. "Hem ondan hem benden nasıl hoşlanabilirsın? Ortaokulun ilk yılında hayatını değiştirecek bir beyin sarsıntısı falan mı geçirdin?"

Park diğer kolunu da onun vücutuna doladı. "Lütfen. Beni dinle. Benim için hiçbir anlamı yoktu. Önemli bir şey değildi."

"Önemli," diye fisıldadı Eleanor. Şimdi Park'ın kolları vücutunu sardığı için aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. "Çünkü sen benim öpüşüğüm ilk erkeksin. Ve bu önemli."

Park alnını onunkine yasladı. Eleanor nereye bakacağını ya da ellerini nereye koyacağını bilemedi.

"Senden önceki hiçbir şeyin değeri yok," dedi. "Ve senden sonrasının olacağını da düşünemiyorum."

Eleanor başını iki yana salladı. "Yapma."

"Neyi?"

"Gelecek hakkında konuşma."

"Bunu kastederek söylediğim... Ben de seni *öpen son* insan olmak istiyorum... Bu kulağa kötü bir söz, bir ölüm tehdidi falan gibi geliyor. Söylemek istediğim, senin aradığım kız olduğun. Ben aradığım kişiyi *buldum*."

"*Yapma.*" Eleanor, Park'ın bu şekilde konuşmasını istemiyordu. Onu zorlamıştı ama bu kadar ileri gitmeyi düşünmemiştir.

"Eleanor..."

"Sonrasını düşünmek istemiyorum."

"Ben de aynı şeyi söylüyorum, belki de sonrası olmayacak."

"Elbette olacak." Eleanor gerektiğinde onu kendinden uzaklaştırmak için ellerini Park'ın göğsüne koydu. "Yani... Tanrım, elbette olacak. Evlenecek falan değiliz, Park."

"Şimdi olmayı bilir."

"Kes artık." Eleanor gözlerini devirmek istediler ama bu canını acitti.

"Sana evlenme teklifinde bulunmuyorum," dedi Park. "Sadece... seni sevdigimi söylüyorum. Ve seni sevmekten vazgeçeceğimi hayal bile edemiyorum..."

Eleanor başını iki yana salladı. "Ama henüz on iki yaşındasın."

“On altı yaşındayım...” dedi Park. “Bono eşile tanıştığında on beş yaşındaymış ve Robert Smith de on dört...”

“Romeo, tatlı Romeo...”

“Bunun öyle bir şey olmadığını biliyorsun, Eleanor.” Park ona sımsıkı sarıldı. Sesindeki muziplik tamamen yok olmuştu.

“Birbirimizi sevmekten vazgeçeceğimi düşünmemiz için hiçbir neden yok,” dedi. “Bundan asla vazgeçmeyeceğimi düşünmemiz içinse pek çok neden var.”

Ben sana bir kez olsun seni sevdığımı söylemedim, diye geçirdi içinden Eleanor.

Park kendisini öptükten sonra bile ellerini onun göğsünden ayırmadı.

Neyse. Nerede kalmıştık? Park Eleanor'dan kitap kapaklarını kontrol etmesini istedi. Özellikle de beden derslerinden sonra. Bu yüzden artık Eleanor herkesin üzerini değiştirip soyunma odasından ayrılmamasını bekliyor, sonra da kitaplarında şüphe uyandıracak bir şeyler olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bir cerrah titizliğiyle.

DeNice ve Beebi çoğulukla onu bekliyordu. Bu öğle yemeğine geç kalacakları ama aynı zamanda üzerlerini etrafta kimse olmadan değiştirebilecekleri anlamına geliyordu ki aslında bunu aylar öncesinden akıl etmiş olmaliydi.

O gün Eleanor'un kitaplarına rahatsız edici herhangi bir şey yazılmamıştı. Hatta Tina ders boyunca onu görmezden gelmişti. Tina'nın yandaşları bile (o cani Annette bile) Eleanor'dan sıkılmış gibi görünüyordu.

Eleanor cebir kitabı incelerken, “Sanırım artık saçıyla dalga geçecek yeni bir şey bulamıyorlar,” dedi DeNice'e.

“Sana ‘McDonald's Palyaçosu’ diyebilirler,” dedi DeNice. “Bunu daha önce söylemişler miydi?”

“Ya da Kıvırcık Kafa,” dedi Beebi sesini alçaltıp aç bir kurt gibi davranışarak.

“Susun,” dedi Eleanor bakışlarını soyunma odasında gezdirerek. “Sizi duyacaklar.”

“İçeride kimse yok,” dedi DeNice. “Şu an herkes kantinde yemek yiyor. Acele edin kızlar.”

“Siz önden gidip sıraya girin,” dedi Eleanor. “Ben daha üzerimi değiştirmedim.”

“Tamam,” dedi DeNice, “ama artık kitaplarına bakıp durmaktan vazgeç. Üzerlerinde bir şey olmadığını kendin söyledin. Hadi gel, Beebi.”

Eleanor kitaplarını toplamaya başladı. Beebi'nin soyunma odasının kapısında, “Kıvırcık Kafa,” dediğini duyabiliyordu. Şapşal şey. Eleanor dolabını açtı.

İçi boştu.

Hah.

Bir üstteki dolabı denedi. O da boştu. Altaki de öyle. *Hayır...*

Eleanor en baştan başlayıp o duvardaki bütün dolapları açtıktan sonra telaşlanmamaya çalışarak bir sonraki duvara geçti. Belki de sadece giysilerinin yerini değiştirmişlerdi. *Hah. Çok komik. Bu harika bir şaka, Tina.*

Aynı anda içeri giren Bayan Burt, “Burada ne ariyorsun?” diye sordu.

“Giysilerimi,” dedi Eleanor.

“Hatırlaması kolay olduğu için her defasında aynı dolabı kullanmalısın.”

“Hayır, birileri... yani sanırım birileri giysilerimi saklamış.”

“Ah, şu küçük yaramazlar...” dedi Bayan Burt iç geçirerek. Bundan daha büyük bir sorun düşünmemiş gibi.

Bayan Burt odanın diğer tarafındaki dolapları açmaya başladı. Eleanor da çöpe ve duşlara baktı. Sonra Bayan Burt tuvaletten, “Onları buldum!” diye seslendi.

Eleanor tuvalete girdi. Yerler ıslaktı ve Bayan Burt kabinlerden birinde duruyordu. “Gidip bir poşet getireyim,” dedi Eleanor'un yanından geçerek.

Eleanor başını ekip klozetin içine baktı. Orada ne göreceğini bildiği halde yüzüne ıslak bir tokat yemiş gibi oldu. Yeni kot pantolonu ve kovboy gömleği, siyah bir yığın halinde klozetin içinde duruyordu ve ayakkabıları da klozetin kapağına sıkıştırılmıştı. Birisi

leri sifonu çekmişti ve kapağın kenarlarından su sızıyordu. Eleanor suyun akmasını seyretti.

"İşte," dedi Bayan Burt ona sarı bir market torbası uzatarak. "Giysilerini klozetten çıkar."

"Onları istemiyorum," dedi Eleanor geri çekilerek. Zaten artık bu giysileri giyemezdı. Onları tuvaletten çıkardığını herkes öğrenirdi.

"Ama onları burada bırakamazsın," dedi Bayan Burt. "Klozetten çıkarmalısın." Eleanor giysilerine baktı. "Hadi."

Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü hissederek elini klozete daldırdı. Bayan Burt poşeti açık tutuyordu. "Bu çocukların senin canını sıkmalarına izin vermemelisin," dedi. "Onları sen cesaretlendiriyorsun."

Eleanor, *evet, teşekkürler*, diye geçirdi içinden pantolonun suyunu klozete akıtarak. Gözlerini silmek istedi ama elleri ıslaklı.

Bayan Burt poşeti ona verdi. "Hadi gel," dedi. "Sana bir izin kâğıdı yazıyorum."

"Ne için?"

"Rehber öğretmeninin ofisine gidebilmen için."

Eleanor derin bir nefes aldı. "Bu haldeyken koridorlarda dolاشamam."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun, Eleanor?" Bunun laf olsun diye sorulmuş bir soru olduğu çok açıktı; Bayan Burt onun yüzüne bile bakmıyordu. Eleanor, Bayan Burt'ün peşinden beden öğretmenleri odasına gitti ve onun kendisine izin kâğıdı yazmasını bekledi.

Koridora çıkar çıkmaz gözyaşlarına boğuldu. Okulda böyle beden *eşofmanlarıyla* dolaşamazdı. Erkeklerin... ve diğer herkesin önünde. *Tina'nın* önünde. Tanrım, Tina şimdi büyük ihtimalle kantının önünde bu gösteri için bilet satıyordu. Eleanor bunu yapamazdı. Bu şekilde olmazdı.

Sorun sadece eşofmanın çirkin olması değildi. (Kırmızı üzerine beyaz çizgili polyester kumaştan, ekstra uzun, beyaz fermuarlı bir eşofman.)

Aynı zamanda üzerine fazlaıyla dar gelmesiydi.

Şortu iç çamaşırını zar zor örtmüştü, kumaşı göğsüne yapışmıştı ve kollarının altındaki dikişler nereyeşe patlayacaktı.

Eleanor üzerinde eşofmanı varken içler acısı bir görüntüye sahipti. On arabanın karıştığı zincirleme bir trafik kazası gibiydi.

Bir sonraki beden dersine girecek öğrenciler daha şimdiden gelmeye başlamıştı. Birinci sınıf öğrencisi birkaç kız ona baktıktan sonra fısıldasmaya başladı. Elindeki poşetten sular damlıyordu.

Eleanor çok fazla düşünmeden koridorda yön değiştirip futbol sahasına açılan kapıya doğru yürüdü. Yarı giyinik ve ağlamaklı olmasını, elinde sular damlayan bir poşet taşımamasını gerektiren bir görev doğrultusunda, gün ortasında okuldan dışarı çıkmak zorundaymış gibi davrandı.

Arkasından kapanan kapının önüne çömelip kendini koyuverdi. Sadece kısa bir an. Tanım. *Tanım*.

Kapının hemen önünde bir çöp kutusu vardı ve Eleanor ayağa kalkıp elindeki poşeti onun içine attı. Eşofmanın koluya gözündeki yaşıları sildi. Derin bir nefes alarak, *pekâlâ*, dedi kendine, *toparlan artık. Seninle uğraşmalarına izin verme*. Çöpte onun yeni kot pantolonu duruyordu. Ve en sevdigi ayakkabılar. Vans marka. Çöp kutusunun yanına gidip başını iki yana sallayarak elini poşete uzattı. *Canın cehenneme, Tina. Canın cehennemin dibine*.

Tekrar derin bir nefes alıp yürümeye başladı.

Okulun bu tarafında sınıf yoktu, yani en azından onu kimse seyretmiyordu. Binaya yakın yürüyordu ve köşeden döndüğünde bir sıra pencerenin altından geçti. Doğrudan eve gitmeyi düşündü ama bu işleri daha da kötülestirebilirdi. Yolunu kesinlikle uzatmış olurdu.

Ön kapıya ulaşmayı başarırsa rehber öğretmenlerin odası hemen içerideydi. Bayan Dunne ona yardım ederdi. Bayan Dunne ona ağlamamasını söylemezdi.

Kapıdaki güvenlik görevlisi öğrenciler gün boyu üzerlerinde eşofmanlarla okula girip çıkarlarmiş gibi davrandı. Elindeki izin kâğıdına şöyle bir göz attıktan sonra Eleanor'a geçmesini işaret etti.

Neredeyse ulaşmak üzeresin, diye geçirdi Eleanor içinden. *Sakin koşma, sadece birkaç kapı daha gececeksin...*

Park'ın o kapılardan birinden çıkacağını tahmin etmeliydi.

Tanışıkları ilk günden beri ona hiç aklına gelmeyen yerlerde rastlıyordu. Sanki hayatları birbirinin üzerinden geçen çizgilerden oluşuyordu, sanki aralarında bir çekim gücü vardı. Sanki mutlu tesadüfler evrenin Eleanor için yaptığı en güzel şeydi.

Park koridorun diğer tarafındaki bir kapıdan dışarı çıktı ve Eleanor'u görür görmez durdu. Eleanor onu görmemiş gibi yapmak istedİ ama yeterince hızlı davranışmadı. Park'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Bakışlarını Eleanor'un üzerine kilitledi. Eleanor eşofmanının alt kısmını çektiştirdi ve öne doğru sendeleyip rehber öğretmenlerin ofisine kalan son birkaç adımı koşarak tamamladı.

Eleanor ona olan biten ne varsa (hemen hemen) anlattığında, "Okula dönmek zorunda değilsin," dedi annesi.

Eleanor kısa bir an okula dönmezse günlerini nasıl geçireceğini düşündü. Bütün gün evde oturarak mı? Ya sonra?

"Sorun değil," dedi annesine. Bayan Dunne, Eleanor'u eve arabasıyla bırakmış ve ona dolabı için bir asma kilit getireceğine dair söz vermişti.

Eleanor'un annesi sarı poşeti küvetin içine atıp kokmadıkları halde suratını buruşturarak giysileri yıkamaya koyuldu.

"Kızlar çok acımasız oluyorlar..." dedi. "Güvenebileceğin bir arkadaşın olduğu için şanslısun."

Eleanor bu sözlere şaşırılmış gibi görünüyor olmalıydı.

"Tina," dedi annesi. "Tina arkadaşın olduğu için şanslısun."

Eleanor başıyla onayladı.

O gece evden çıkmadı. Günlerden cuma olmasına ve Park'ın ailesinin o günü hep misir patlatıp film izleyerek geçirmesine rağmen.

Park'ın karşısına çıkmaya cesareti yoktu.

Onun kendisini gördüğünde yüzünde beliren ifade gözünün önünden gitmiyordu. Kendini hâlâ üzerinde eşofmanlarıyla orada duruyormuş gibi hissediyordu.

41

park

Park erkenden yatağa gitti. Annesi onu Eleanor'la ilgili sıkıştırıp duruyordu. "Bu gece Eleanor yok mu?" "Geç mi kalacak?" "Kavga mı ettiniz?"

Park annesinin Eleanor'un ismini telaffuz ettiği her defasında yüzünün kızardığını hissediyordu.

"Bir sorun olduğu belli," dedi Mindy akşam yemeğinde. "Kavga mı ettiniz? Yine mi ayrıldınız?"

"Hayır," dedi Park. "Sanırım bugün hastalanıp eve gitti. Otobüste yoktu."

"Artık benim de bir kız arkadaşım var," dedi Josh. "O da buraya gelebilir mi?"

"Kız arkadaş falan yok," dedi anneleri. "Sen bunun için çok gençsin."

"Neredeyse on üç olacağım!"

"Elbette kız arkadaşın buraya gelebilir," dedi babaları. "Tabii eğer oyun konsolundan vazgeçersen."

"Ne?" Josh afallamıştı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi babaları. "Anlaştık mı?"

"Hayır! Asla," dedi Josh. "Park da kendi konsolundan vazgeçeceğim mi?"

"Evet. Olur mu, Park?"

"Sorun yok."

"Tıpkı bir adalet savaşçısı gibiyim," dedi babaları.

Bu bir sohbet olmaktan uzaktı ama babaları haftalardır Park'la hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. Mahalle sakinlerinin Park'ı gözüne kalem çekmiş halde gördükleri anda ellerinde meşale ve tırmıklarla evlerini kuşatmaya geleceğini düşünmüş olmaliydi...

Ama onun dışında kimse bu olayı önemsememişti. Park'ın büyukanne ve babası bile. (Büyükannesi ona Rudolph Valentino'ya benzediğini söylemişti ve büyükbabasının da babasına "Sen Kore'deyken gençler nasıl görünüyor bir bilsen," dediğini duymuştu.)

"Yatmaya gidiyorum," dedi Park masadan kalkarak. "Ben de kendimi çok iyi hissetmiyorum."

"Park artık oyun konsoluyla oynamayacaksa," dedi Josh. "Onu kendi odama taşıyabilir miyim?"

"Park onunla canı istediğiinde oynayabilir," dedi babaları.

"Tanrım," dedi Josh, "Siz ikiniz hep haksızlık yapıyorsunuz."

Park ışığı söndürüp yatağına gitti. Sırtüstü uzandı çünkü vücudu nun ön kısmına güvenmiyordu. Hatta ellerine de. Beynine de.

O gün Eleanor'u gördükten sonra en az bir saat boyunca onun üzerinde eşofmanla neden koridorda yürüdüğünü düşünmeyi akıl edememişti. Ona bir şeyle söylemesi gerektiğini akıl etmek ise bir saatini daha almıştı.

Ona, "Selam", "Naber?" ya da "İyi misin?" diyebilirdi. Bunu yapmak yerine sanki onu ilk kez görmüş gibi bakışlarını üzerine kenetlemiştir. Kendini onu ilk kez görmüş gibi hissetmiştir.

Onu daha önce hiç görmemiş gibi hissetmiştir.

O güne dek Eleanor'u hiç çıplak halde hayal etmediğini söyleyemezdi (aksine bunu sık sık yapıyordu). Ama zihninde detayları doldurmayı asla başaramıyordu. Babasının bazen yatağının altına saklamayı akıl ettiği dergilerdeki kadınlar dışında hiç çıplak kadın görmemişti.

Bu tür dergiler Eleanor'u çılgına çevirirdi. Onun fahişelik, kölelik ve Roma'nın yıkılışı hakkında yarı saatlik bir söylev çekmesi için Hugh Hefner'dan bahsetmeniz yeterliydi. Park, Eleanor'a babasının yirmi yıllık *Playboy* dergileri olduğundan ama kendisinin onunla tanıştıktan sonra bu dergilere elini bile sürmediğinden bahsetmemişti.

Artık zihindeki detayların bir kısmını doldurabiliyordu. Eleanor'u hayal edebiliyordu. Onun görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Eşofmanının bu kadar dar olduğu o güne dek nasıl da gözünden kaçmıştı. Ve bu kadar kısa olduğu...

Peki neden onun bu kadar dolgun bir vücudu, bu kadar çok kıvrıma sahip olduğunu tahmin etmemişti?

Park gözlerini kapadığında onu tekrar gördü. Bir dolu üzeri çilli kalp şekli ve kusursuz bir dondurma külahı. Kalem bastırılarak çizilmiş bir Betty Boop figürü.

Hey, diye düşündü. Neler oluyor? Sen iyi misin?

Belli ki Eleanor iyi değildi. Okul çıkıştı otobüse binmemişti. Park'ın evine de uğramamıştı. Ve bir sonraki gün cumartesiydi. Ya Park hafta sonu boyunca onu görmezse ne olacaktı?

Artık onun yüzüne nasıl bakacaktı? Bunu yapamazdı. Onu eşofmanıyla hayal etmeden yapamazdı. O uzun, beyaz fermuarı düşünmeden yapamazdı.

Tanrıım.

42

park

Park'ın ailesi bir sonraki gün sürat motoru gösterisine, ögle yemeğine ve belki alışveriş merkezine gidecekti...

Park kahvaltıda ve duşta elinden geldiğince oyalandı.

"Hadi Park," dedi babası sert bir sesle, "giyin ve makyajını yap artık."

Park gösteriye yüzünde makyajla gidermiş gibi.

"Hadi," dedi annesi koridordaki aynada rujunu kontrol ederek, "babanın kalabalıktan nefret ettiğini biliyorsun."

"Benim gelmem şart mı?"

"Gelmek istemiyor musun?" Annesi saçının arkasını eliyle sıkıştırıp kabarttı.

"Hayır, istiyorum," dedi Park. Gerçekte istemiyordu. "Ama ya Eleanor buraya gelirse? Onunla konuşma fırsatını kaçırma niyetinde değilim."

"Bir sorun mu var? Kavga etmediğinizden emin misin?"

“Hayır, kavga etmedik. Ben sadece... onun için endişeleniyorum. Ayrıca biliyorsun ki onu telefonla da arayamıyorum.”

Annesi aynadan başını çevirip ona baktı. “Tamam...” dedi kaşlarını çatarak. “Sen kal. Ama evi süpür, tamam mı? Ayrıca odanda duran o siyah kıyafet yiğinini kaldır.”

“Teşekkürler,” dedi Park. Annesine sarıldı.

“Park! Mindy!” Park’ın babası sokak kapısında bekliyordu. “Hadi gidelim artık!”

“Park gelmiyor,” dedi Mindy. “Biz gidiyoruz.”

Babası Park'a bir bakış fırlattı ama onunla tartışmadı.

Park evde yalnız kalmaya alışık değildi. Etrafi süpürdü. Giysilerini kaldırdı. Kendine bir sandviç hazırlayıp MTV’deki *Young Ones* maratonunu izledikten sonra kanepede uyuyakaldı.

Kapının çaldığını duyduğunda daha tam manasıyla uyanamadan ayağa fırladı. Kalbi, gün ortasında derin bir uykuya dalıp da nasıl uyanacağınızı hatırlayamadığınız zamanlarda olduğu gibi çılgınca bir hızla atıyordu.

Gelenin Eleanor olduğundan emindi. Anahtar deliğinden bakmaya bile gerek duymadan kapıyı açtı.

leanor

Arabaları evin önünde değil, bu yüzden Eleanor Park’ın ailesinin dışında olduğunu anladı. Büyük ihtimalle o harika aile aktivitelerinden birini gerçekleştiriyorlardı. Bonanza’da yemek yemek ve bir örnek kazaklarla fotoğraf çektmek gibi.

Tam vazgeçtiği sırada kapı açıldı. Bir önceki günün utanç ve rahatsızlığını yaşamamasına –ya da herhangi bir utanç ve rahatsızlık hissetmemiş gibi davranışmasına– fırsat kalmadan Park sinekliği açıp onu kolundan içeri çekti.

Kollarını vücutuna dolayıp ona sımsıkı sarılmadan önce kapıyı kapatmaya bile gerek görmedi.

Park yavaş bir müzik eşliğinde dans ediyorlarmış gibi çogunlukla onun beline sarılırdı. Bu defaki sarılışı öyle degildi. Bu... farklıydı. Kolları vücutunda, yüzü saçlarındaydı ve Eleanor'un ona yaslanmaktan başka şansı yoktu.

Park sıcaktı... Gerçekten sıcaktı ve tüylü bir oyuncak kadar yumuşaktı. *Uyuyan bir bebek gibi*, diye geçirdi Eleanor içinden (tam olarak değilse bile büyük ölçüde).

Bir kez daha utandığını hissetmeye çalıştı.

Park, tekmeleyerek kapadığı kapıya yaslandı ve onu iyice kendine çekti. Temiz ve düz saçları neredeyse kapalı duran gözlerinin üzerine düşüyordu. Tüylü. Yumuşak.

"Uyuyor muydun?" diye fisıldadı Eleanor. Hâlâ uyuyor olabilirmiş gibi.

Park bu soruya cevap vermek yerine aralık duran dudaklarını Eleanor'unkilere bastırdı ve onun geriye düşen başına eliyle destek oldu. Eleanor şimdi ne doğrulabiliyor, ne nefes alabiliyor ne de ondan sırsaklayabiliyordu.

Park'ın dudaklarından kopan ses Eleanor'un boğazında yanıklandı. Eleanor onun ellerini vücutunda dolaştırdığını hissedebiliyordu. Boynunda, sırtında... Kendisiyse ellerini bir ahmak gibi yanlara sarkıtmıştı. Park'ın elliyle aynı tabloda değıllermiş gibi. O bu tabloda degilmiş gibi.

Park bunu fark etmiş olmalıydı çünkü dudaklarını onunkilerden ayırdı. Ağzını tişörtünün omuzuna silmeye çalıştı ve sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı.

"Hey..." dedi derin bir nefes alıp kendini toparlayarak. "Ne oldu? İyi misin?"

Eleanor içinde tam olarak anlam veremediği bir duyguya Park'ın yüzüne baktı. Çenesi, dudakları onunkilerden ayrılmak istemiyormuş gibi öne çıkmıştı ve gözleri de karbondioksiti oksijene çevirebilecek kadar yeşil görünüyordu.

Park onun, vücutunda dokunulmasından korktuğu her noktaya dokunuyordu...

Eleanor son bir gayretle utandığını hissetmeye çalıştı.

park

Park kısa bir an fazla ileri gittiğini düşündü.

Ashnda böyle bir niyeti yoktu, bir nevi uyurgezerlik yaşamıştı. Saatlerce Eleanor'u düşünmüş, rüyasında onu görmüştü ve onu bu kadar arzulamak ne yaptığına şaşırmasına neden olmuştu.

Eleanor onun kollarında tamamen hareketsiz kalmıştı. Park bir an fazla ileri gittiği, her şeyi berbat ettiği düşüncesine kapılmıştı.

Sonra Eleanor ona dokunmuştu. Elini ensesine götürmüştü.

Bu dokunuşun onun önceki dokunuşlarından neden farklı olduğunu açıklayabilmek zordu. *Eleanor* farklıydı. Önce hiçbir şey yapmamış, sonra harekete geçmişti.

Park'ın ensesine dokunmuş, eliyle onun göğsünden aşağı bir çizgi çekmişti. Park daha uzun boylu ve iri yapılı olmayı isterdi; Eleanor'un hiç durmamasını isterdi.

Eleanor'un dokunuşları onunkilere kıyasla çok yumuşaktı. Belki o, Park'ı, onun kendisini arzuladığı kadar arzulamıyordu. Ama Park'ın ona duyduğu *arzunun* yarısını bile duysa yeterdi...

eleonor

Eleanor hayallerinde Park'a bu şekilde dokunuyordu.

Çenesinden boynuna, oradan da omuzlarına iniyordu.

Park'ın teni düşündüğünden çok daha sıcak ve sertti. Vücutundaki kas ve kemikler yüzeye çok yakınmış gibi, kalbi tişörtünün hemen altında atıyordu gibi.

Eleanor yanlış bir temasta bulunmaktan çekinerek dokunuşlarının yumuşak ve yavaş olmasına özen gösterdi.

park

Park sırtını kapıya yasladı.

Eleanor'un elinin boynunda, göğsünde dolaştığını hissediyordu ve onun diğer elini tutarak yüzüne götürdü. Canı yanmış gibi bir ses çıkardı ve bunun için utanç duymayı sonraya bıraktı.

Şimdi utanırsa istedığını elde edemezdi.

leanor

Park canlıydı, kendisi rüya görmüyordu ve bunu yapmalarına izin vardi.

O Eleanor'a aitti.

Eleanor ona sahip olabilir ve onu elinde tutabilirdi. Bu belki sonsuza dek sürmezdi... kesinlikle sonsuza dek süremezdi. Ama şu an Eleanor'a aitti. Park, genç kızın kendisine dokunmasını istiyordu. Başıyla onun elini dürten bir kedi gibiydi.

Eleanor parmaklarını açarak elini Park'ın göğsünden aşağı indirdi ve tişörtünün altından içeri soktuktan sonra tekrar yukarı çıkardı.

Bunu yapmıştı çünkü öyle istiyordu. Park'a hayalini kurduğu gibi dokunmaya başladığı için durması çok zordu. Hem... ya bir daha ona böyle dokunma şansı elde edemezse ne olacaktı?

park

Park, Eleanor'un parmaklarım karnında hissettiğinde yine o sesi çıkardı. Önce onu sımsıkı tuttu, sonra da öne doğru hamle yaparak geriye itti. Birlikte tökezleyerek sehpanın etrafından dolaşıp kanepeye ulaştılar.

Filmlerde bu tür sahneler ya sorunsuzca ilerler ya da komik bir hal alırıldı. Park'ın evinin salonundaysa beceriksizce yaşanıyordu.

Birbirlerinden ayrılmak istemedikleri için Eleanor sırtüstü geriye düştü ve Park da kanepenin ucundan onun üzerine yiğildi.

Park, Eleanor'un gözlerinin içine bakmak istiyordu ama yüzleri birbirine bu kadar yakın dururken bunu yapabilmesi neredeyse imkânsızdı.

"Eleanor," diye fisıldadı.

Eleanor başını salladı.

"Seni seviyorum," dedi Park.

Eleanor ışıl ışıl parlayan simsiyah gözleriyle ona baktıktan sonra başına çevirdi. "Biliyorum," dedi.

Eleanor'un altında kalan kolunu kurtardı ve elini onun kanepeye yaslanan vücudunun etrafında gezdirdi. Bütün günü onun göğüslerinden beline, oradan da kalçalarına inip sonra aynı yoldan tekrar yukarı çıkarak geçirebilirdi. Günün tamamı ona ait olsa bunu yapardı. Eleanor'un yüzlerce farklı mucize daha barındırdığını bilmese bunu yapardı.

"Biliyor musun?" diye karşılık verdi. Eleanor'un gülümsemiğini görünce onu öptü. "Sen bu ilişkinin Han Solo'su değilsin."

"Kesinlikle öyleyim," diye fisıldadı Eleanor. Onun sesini duymak güzeldi. Bu yeni tenin Eleanor'a ait olduğunu bilmek güzeldi.

"Eh, ama ben Prenses Leia değilim," dedi Park.

"Cinsiyet rollerine bu kadar takılma," dedi Eleanor. Park elini onun kalçasında dolaştırdı ve başparmağını kazağının altına soktu. Eleanor yutkunup başına yukarı kaldırdı.

Park onun kazağını daha da yukarı sıyırıldı ve sebebini bilmeden kendi tişörtünü de çıkarıp çiplak karnını onunkine bastırdı.

Eleanor yüzünü buruşturdu ve bu hareketiyle Park'ın aklını başından aldı.

"Han Solo sen ol," dedi Park onun boynunu öperek. "Ben Boba Fett olacağım. Senin için gökyüzünü gececeğim."

eleanor

Eleanor'un iki saat öncesine kadar bilmeyip de öğrendikleri şunlardı:

-- Park'ın vücutu deriyle kaplıydı. Tamamen. Tıpkı ellerindeki gibi balımsı, pürüzsüz bir deriyle. Bu deri vücudunun bazı yerlerinde ipek kumaştan çok, kırışık kadife kumaş gibi kalınlaşıp yoğunlaşıyordu. Ama tamamen ona aitti. Ve harikaydı.

-- Eleanor'un vücutu da deriyle kaplıydı. Ayrıca derisinin üzerinde hayatı boyunca hiçbir işe yaramayan ama Park ona dokunur dokunmaz ateşe temas etmiş buz gibi canlanıp sızlayan süper güçlere sahip sinir uçları vardı. Vücutunun Park'ın dokunduğu her yerinde.

-- Eleanor karnından, çillerinden ve sütyeninin iki çengelli iğne yardımıyla tutturulduğu gerçeğinden utansa da Park'ın kendisine dokunması için duyduğu arzunun yoğunluğunu hiçbir utanç bastırıramazdı. Park ona dokunurken bunların hiçbirini umursamamış gibi görünüyordu. Hatta bazlarından hoşlanmıştı. Mesela çillerinden. Vücutunun üzerine şeker serpiştirilmiş gibi göründüğünü söylemişti.

-- Eleanor, Park'ın dokunuşunu vücudunun her noktasında hissetmek istiyordu.

Park elini sütyeninin kenarında durdurmuş, parmaklarını kotonun arka kısmından çok az içeri sokmakla yetinmişti. Ama onu durduran Eleanor değildi. Eleanor bunu asla yapmadı. Park'ın dokunuşları hayatı boyunca hissettiği her şeyden daha güzeldi. Her şeyden. Ve bu duyguyu mümkün olduğunda uzun süre yaşamak istiyordu. Park'ın dokunuşlarını sonrası için depolamak istiyordu.

-- Park söz konusu olduğunda ayıp diye bir şey yoktu.

Utanılacak bir şey yoktu.

Çünkü Park onun güneşiydi ve Eleanor hissettiğini ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

park

Hava kararmaya başladığında Park, anne ve babasının eve çoktan dönümüş olmaları gerektiği ve her an içeri girebilecekleri hissine kaptı. Onların kendisini bu halde, dizi Eleanor'un bacakları arasında dururken, eli onun kalçasında, dudakları da üzerindeki kazağın yakasının izin verdiği ölçüde aşağılarda dolaşırken bulmalarını istemiyordu. Eleanor'dan uzaklaşıp zihni toparlamaya çalıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Eleanor.

“Bilmiyorum... Hiçbir yere. Annemler birazdan burada olur. Kendimize çekidüzen vermemeliyiz.”

“Tamam,” dedi Eleanor doğrularak. Ama öylesine allak bullak olmuş, öylesine güzel görünüyordu ki Park bir kez daha üzerine atılıp onu kanepeye yatırdı.

Yarım saat sonra bir kez daha ondan uzaklaşmayı denedi. Bu defa ayağa kalktı.

“Ben banyoya gidiyorum,” dedi.

“Hadi git,” dedi Eleanor. “Sakin arkana bakma.”

Park bir adım attıktan sonra dönüp arkasına baktı.

“Ben gideyim,” dedi Eleanor kısa bir süre sonra.

O banyodayken Park televizyonun sesini açtı. İkisine birer kola getirdi ve ortada herhangi bir tuhaftır olup olmadığını anlamak için kanepeye baktı. Bir sorun görünmüyordu.

Banyodan dönen Eleanor'un yüzü ıslaktı.

“Yüzünü mü yıkadın?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü tuhaf görünüyordum.”

“Ve bundan yüzünü yıkayarak kurtulabileceğini mi düşündün?”

Park az önce kanepeye yaptığı gibi Eleanor'u da baştan aşağı inceledi. Dudakları şişmişti ve gözleri her zamankinden daha çılgınca bakıyordu. Ama onun kazakları hep böyle bolarmış olur, saçları da hep böyle dağınık görünüyordu.

“İyi görünüyorsun,” dedi Park. “Ya ben?”

Eleanor ona bakıp gülümsemi. "İyi görünüyorsun..." dedi.
"Gerçekten iyi görünüyorsun."

Park elini tutup onu kanepeye çekti. Bu defa sakince.

Eleanor onun yanına oturup bakişlarını kucağına çevirdi.

Park ona sokuldu. "Artık kendini tuhaf hissetmeyeceksin değil mi?" diye sordu.

Eleanor başını iki yana sallayarak güldü. "Hayır," dedikten sonra ekledi, "sadece kısa bir süre ve bir miktar." Park, Eleanor'un yüzünün daha önce hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Ne kaşlarını çatmış ne de suratını buruşturmuştu. Onu kollarının arasına aldı ve Eleanor başını, teşvik edici herhangi bir söze gerek duymadan Park'ın göğsüne yasladı.

"Ah, bak," dedi. "*Young Ones* başladı."

"Evet... Hey. Dün olup bitenleri bana hâlâ anlatmadın. Seni gördüğümde neler oluyordu? Sorun neydi?"

Eleanor iç geçirdi. "Beden dersinde birileri giysilerimi sakladığı için Bayan Dunne'ın ofisine gidiyordum."

"Bu Tina'nın mı işi?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Tanrım..." dedi Park. "Bu korkunç bir şey."

"Önemli değil." Eleanor'un sesi gerçekten Park'la hemfikir olduğunu söylüyordu.

"Onları buldun mu? Giysilerini yani."

"Evet... Ben gerçekten de bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Park.

Eleanor yanağını Park'ın göğsüne yasladı ve Park ona sımsıktı sarıldı. Hayata bu şekilde devam edebilmelerini isterdi. Vücutunu Eleanor'la dünya arasına siper edebilmeyi isterdi.

Belki de Tina gerçekten bir canavardı.

"Park?" dedi Eleanor. "Bir şey daha var. Yani sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana ne istersen sorabileceğini biliyorsun. Aramızda bir anlaşma var."

Eleanor elini onun kalbinin üzerine yerleştirdi. "Bugün... bana bu şekilde davranışmanın dün beni görmenle bir ilgisi var mı?"

Park'ın canı bu soruya cevap vermek istemiyordu. Bir önceki gün Eleanor'a rastlamasının ardından üzücü hikâyeyi öğrendikten sonra ona duyduğu o şaşırtıcı arzunun daha da uygunsuz hale geldiğini hissetmişti. "Evet," dedi sessizce.

Eleanor kısa bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından...

"Tina duysa çok kızardı," dedi.

leanor

Park'ın anne ve babası eve döndüklerinde Eleanor'u karşılarda bulmaktan samimi bir mutluluk duymuş gibi görünüyorlardı. Park'ın babası tekne gösterisinin yapıldığı alandan yeni bir av tüfeği almıştı ve Eleanor'a onun nasıl çalıştığını göstermek istedti.

"Tekne gösterisinde tüfek mi satılıyor?" diye sordu Eleanor.

"Orada her şey satılıyor," dedi Park'ın babası. "Sahip olmaya delegecek her şey."

"Kitap da var mı?" diye sordu Eleanor.

"Sadece silah ve tekneler hakkında."

Eleanor o gün cumartesi olduğu için gece geç saatte dek kaldı ve Park'la birlikte eve dönerlerken her zamanki gibi onun büyukanne ve babasının garaj yolunda mola verdiler.

Ama o gece Park öne doğru eğilip onu öpmeye. Bunun yerine ona sımsıkı sarıldı.

"Sence bir daha hiç bugün olduğu gibi baş başa kalabilecek miyiz?" diye sordu Eleanor. Gözlerinin yaşardığını hissedebiliyor.

"Bir daha baş başa kalabilecek miyiz? Evet. Yakın bir zamanda mı? Bilmiyorum..."

Eleanor, Park'a mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sarıldıkten sonra eve kalan yolu tek başına yürüdü.

Richie evdeydi. Henüz uyumamıştı ve *Saturday Night Live* izliyordu. Ben yerde, Maisie ise kanepede Richie'nin yanında uuyuyakalmıştı.

Eleanor başka zaman olsa doğrudan yatağına giderdi ama şimdi banyoya girmesi gerekiyordu ki bu da televizyonun önünden geçeceği anlamına geliyordu. Hem giderken hem de dönerken.

Banyoya ulaştığında saçlarını geriye doğru sımsıkı toplayıp bir kez daha yüzünü yıkadı. Sonra başını hiç kaldırmadan hızlı adımlarla televizyonun önünden geçti.

“Neredeydin?” diye sordu Richie. “Böyle her gün nereye gitdiyorsun?”

“Arkadaşımın evine.” Eleanor yürümeye devam etti.

“Hangi arkadaşının?”

“Tina,” dedi yatak odasının kapısına tutunarak.

“Tina,” dedi Richie de. Dudaklarının arasında bir sigara ve elinde bir kutu bira vardı. “Tina’nın evi lanet olası bir Disneyland ha? Oraya gitmeye doyamıyorsun.”

Eleanor bekledi.

Annesinin yatak odasından, “Eleanor?” diye seslendiğini duydı. Uykusundan uyanmış olmaliydi.

“Noel paranı nereye harcadın?” diye sordu Richie. “Sana kendine güzel bir şeyler almanız söylemiştim.”

Yatak odasının kapısı açıldı ve Eleanor'un annesi dışarı çıktı. Üzerinde Richie'nin ropdöşambırı vardı; şu Asya'ya özgü hediyelik eşyalardan olan ve gösterişli bir kaplan resmi taşıyan kırmızı, saten ropdöşambırlardan.

“Eleanor,” dedi annesi, “yatağa git.”

“Eleanor'a Noel parasıyla ne aldığı soruyordum,” dedi Richie.

Eleanor bir şey aldığı söylerse Richie aldığı şeyi görmek isteyecekti. Parayı henüz harcamadığını söylerse de onu geri isteyebilirdi.

“Kolye aldım,” dedi.

“Kolye,” diye tekrarladı Richie. Kızarmış gözlerini söyleyecek kötü bir şeyler bulmaya çalışır gibi Eleanor'a çevirdi ama sonra iğkisinden bir yudum alıp arkasına yaslandı.

“İyi geceler, Eleanor,” dedi Eleanor'un annesi.

43

park

Park'ın anne ve babası neredeyse hiç kavga etmez, ettiğlerinde de konu ya Park ya da Josh olurdu.

O gün bir saat aşıkın süredir odalarında kavga ediyorlardı ve pazar akşam yemeği saatı geldiğinde anneleri dışarı çıkip oğlanların önden gitmelerini istedi. "Büyükannenize başımın ağrısını söyleyin."

"Yine ne *halt ettin?*" diye sordu Josh, Park'la birlikte kestirme yol olan öndeği çayırlıklıktan geçerlerken.

"Hiçbir şey," dedi Park. "Sen?"

"Hiçbir şey. Konu sensin. Tuvalete giderken annemin senin ismini söylediğini duydum."

Park göz kalemi olayından sonra hiçbir şey yapmamıştı. O konunun kapanmadığını biliyordu ama şimdilik beklemeye alımımıştı. Belki de anne ve babası bir önceki gün yaşananları bir şekilde öğrenmişlerdi...

Öyle bile olsa Park, Eleanor'la kendisine yapmaması tembih edilen bir şey yapmamıştı. Annesi onunla bu tür konuları konuşmazdı. Babası da Park beşinci sınıfı giderken ona seksten bahsettikten sonra (bu bilgiyi Josh'a da aynı anda vermiş olması rencide ediciydi) "kimseyi hamile bırakma" demekten öteye gitmemiştir.

Her halükârda Eleanor'la ikisi *o kadar* ileri gitmemişlerdi. Park onun televizyonda gösterilemeyecek hiçbir yerine dokunmamıştı. Gerçekte bunu yapmak istese bile.

Şimdi bunu yapmadığı için pişmandı. Tekrar baş başa kalabilmek için aylarca beklemeleri gerekebilirdi.

eleanor

Eleanor pazartesi sabahı derse girmeden önce Bayan Dunne'ın yanına uğradı ve ondan yepyeni, şifreli bir kilit aldı. Kilit parlak pembeydi.

"Sınıfındaki birkaç kızla görüştük," dedi Bayan Dunne. "Hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davrandılar. Yine de bu olayda kimin parmağı olduğunu bulacağımızdan emin olabilirsin."

Tina'dan başka kimseyin parmağı yok, diye düşündü Eleanor.

"Olsun," dedi Bayan Dunne'a. "Önemli değil."

Tina o sabah sinirini boşaltmak için onu bekliyormuş gibi dili üst dudağında Eleanor'un otobüse binmesini seyretmişti. Ya da belki de Eleanor'un üzerinde tuvalete attığı giysilerden birinin olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Ama Park da oradaydı ve Eleanor'u resmen kucağına çekmişti. Bu yüzden Tina'yı ve diğerlerini görmezden gelmekte zorlanmamıştı. Park o sabah çok hoş görünmüyordu. Üzerinde her zamanki ürkütücü, siyah, müzik grubu tişörtleri yerine "Öp Beni, Ben İrlandalıyım" yazılı yeşil bir tişört vardı.

Eleanor'a rehber öğretmenin ofisine dek eşlik etti ve o gün de birileri giysilerini çalacak olursa ondan kendisine derhal haber vermesini istedi.

Böyle bir şey olmadı.

Beebi ve DeNice başka sınıftaki bir öğrenciden olayı duymuşlardı ki bu da yaşananların bütün okulun dilinde olduğu anlamına

geliyordu. İkisi Eleanor'u öğle yemeğine bir daha asla tek başına göndermeyeceklerini söylemişlerdi. Yemeğin canı cehennemeydi.

"O fahişeler, senin dostların olduğunu bilmeliler," dedi DeNice.
"Hı-hı," diye onayladı Beebi de.

park

Park pazartesi sabahı Eleanor'la birlikte otobüstenindiğinde annesini Impala'da kendisini beklerken buldu. Mindy camı indirdi.

"Selam, Eleanor. Üzgünüm ama Park'ın yapması gereken bir iş var. Seninle yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette," dedi Eleanor. Park'a baktı ve o elini sıktıktan sonra oradan uzaklaştı.

Park arabaya bindi. "Acele et, acele et," dedi annesi. "Neden her şeyi böyle ağırdañ alıyorsun? Al," dedi ona bir broşür uzatarak. Nebraska Eyaleti Sürücü Kılavuzu. "Broşürün arkasında alıştırma testi var. Hadi şimdí kemerini tak."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Park.

"Elbette ehliyetini almaya, seni şapşal."

"Babamın bundan haberi var mı?"

Mindy araba kullanırken bir yastığın üzerine oturup direksiyona asılırdı. "Evet var ama sakın ona bunun hakkında herhangi bir şey söyleme olur mu? Bu konu artık sadece ikimizi ilgilendiriyor, seni ve beni. Şimdí teste bak. Zor sayılmaz. Ben ilk denememde geçmiştím."

Park kılavuzun arkasını çevirip alıştırma testine baktı. On beş yaşındayken bu kılavuzun tamamına çalışıp geçici ehliyetini almıştı.

"Babam bana kızacak mı?" diye sordu.

"Bu konu artık kimi ilgilendiriyor?"

"Bizi."

"Yani seni ve beni," dedi Mindy.

Park testi ilk denemesinde geçti. Impala'yı iki araç arasına park etmeyi bile başardı ki bir yıldız gemisini park etmekten farksızdı.

Mindy ehliyet belgesi için Park'ın fotoğrafı çekilirken kâğıt mendille gözlerini siliyordu.

Eve dönüş yolunda arabayı onun kullanmasına izin verdi. "Babama bundan söz etmeyecek olmamız," dedi Park, "arabayı hiç kullanamayacağım anlamına mı geliyor?" Eleanor'u arabayla gezdirmek istiyordu. Onu arabayla bir yerlere götürmek istiyordu.

"Buna bir çare bulacağım," dedi Mindy. "Şimdilik ihtiyacın olduğunda ehliyetini kullanabilirsin. Acil durumlarda."

Bu ehliyet almak için epeyce zayıf bir haneydi. Park on altı yıl boyunca araba kullanmasını gerektirecek acil bir durum yaşamamıştı.

Eleanor bir sonraki sabah otobüste Park'a sırr gibi saklanan önemli işinin ne olduğunu sordu ve Park ona ehliyetini uzattı.

"Ne?" dedi Eleanor. "Bak sen şu işe!"

Ehliyeti Park'a geri vermek istemedi.

"Bende hiç fotoğrafın yok," dedi.

"Sana başka bir fotoğrafımı veririm."

"Verir misin? Gerçekten mi?"

"Okul fotoğraflarından birini alabilirsin. Annemde o fotoğraflardan yüzlerce var."

"Fotoğrafın arkasına bir şey yazmalısın," dedi Eleanor.

"Ne gibi?"

"Hey, Eleanor, en yakın dostum, hep böyle tatlı kal, Park' gibi bir şeyler."

"Ama ben seni dostça sevmiyorum ve sen tatlı sayılmazsun."

"Tatlıyım," dedi Eleanor gücenip ehliyeti geri çekerek.

"Hayır... sen diğer bütün güzel şeylersin," dedi Park ehliyetini ondan alarak. "Ama tatlı değilsin."

"Bu senin bana bir serseri olduğumu söylediğin ve benim de senin benden *bunun için* hoşlandığını iddia ettiğim kısım mı? Çünkü bu ilişkide Han Solo'nun ben olduğum konusunda anlaşmıştık."

"Fotoğrafa 'Eleanor'a, seni seviyorum, Park' yazacağım."

"Tanrıım, sakın ha, annem onu bulabilir."

eleanor

Park, Eleanor'a okulda çekilmiş bir fotoğrafını verdi. Fotoğraf o yıl ekim ayında çekilmişti ama Park o günden beri epeyce değişmişti. Şimdi daha olgun görünüyordu. Neticede Eleanor fotoğrafın zarar görmesini istemediği için onun arkasına herhangi bir yazı yazmasına izin vermedi.

Güveçte patates yedikleri akşam yemeğinden sonra Park'ın odasına çekilmişlerdi ve birbirlerine kaçamak öpücükler vererek onun eski okul fotoğraflarına bakıyorlardı. Park'ı küçük bir erkek çocuğu olarak görmek Eleanor'un onu öpme isteğini artırıyordu. (Bu hoş bir şey değildi belki ama Eleanor diğer erkek çocukları öpme isteği duymadığı sürece endişelenmeyecekti.)

Eleanor Park da kendisinden bir fotoğraf istediğiinde elinde ona verecek fotoğrafı olmadığı için rahatlamaşıtı.

"Madem öyle fotoğrafını çekelim," dedi Park.

"Hımm... olur."

"Tamam, harika. Gidip annemin fotoğraf makinesini getireyim."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

Eleanor'un bu soruya verecek bir cevabı yoktu.

Onun fotoğrafını çekme düşüncesi Mindy'yi fazlaıyla heyecanlandırmıştı. Bu, Baştan Yaratma Operasyonu Bölüm II anlamına geliyordu. Neyse ki Park, "Ben Eleanor'u doğal haliyle fotoğraflamak istiyorum," diyerek annesini susturdu.

Mindy ısrarla ikisinin bir arada olduğu bir fotoğraf da çekmek istedi ki bu Park için sorun değildi. Kolunu Eleanor'un vücuduna doladı.

"Sence biraz beklesek daha iyi olmaz mı?" diye sordu Eleanor.

"Bir bayramı ya da hatırlanmaya delegecek bir başka günü?"

"Ben bu geceyi hatırlamak istiyorum," dedi Park.

Bazen çok şapşal oluyordu.

Eleanor eve döndüğünde fazlaıyla mutlu görünüyor olmalıydı çünkü annesi bu mutluluğun kokusunu almış gibi onun peşi sıra evin arkasına gelmişti. (Mutluluk Park'ın evi gibi kokuyordu. Avon'un Skin So Soft serisi ve dört temel besin grubu gibi.)

"Banyoya girecek misin?" diye sordu annesi.

"Hi-hi."

"Kapıya göz kulak olurum."

Eleanor sıcak suyu açıp boş küvete girdi. Arka kapıdan sızan soğuk öylesine etkiliydi ki küvetin tamamı dolmadan içindeki su soğuyordu. Eleanor hep öylesine telaşla yıkıyordu ki o zamana dek işi bitmiş oluyordu.

"Bugün markette Eileen Benson'a rastladım," dedi annesi. "Onu kiliseden hatırlıyor musun?"

"Sanmıyorum," dedi Eleanor. Ailesi üç yıldır kiliseye uğramıyordu.

"Eileen'in senin yanında bir kızı var. Tracy."

"Olabilir..."

"Şey, Tracy hamile," dedi annesi. "Eileen berbat durumda. Kızı mahalledeki zenci bir çocukla ilişkiye girmiş. Eileen'in kocası da sinir krizleri geçiriyormuş."

"Onları hatırlıyorum," dedi Eleanor. Küvet saçını yıkamasına yetecek kadar dolmuştu.

"Şey, bu haberi duymak bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı," dedi annesi.

"Zenci bir adamlı ilişkiye girmedeigin için mi?"

"Hayır," dedi annesi. "Ben senden bahsediyorum. Erkekler konusunda akıllıca davranışının için çok şanslıyım."

"Erkekler konusunda akıllıca davranışım," dedi Eleanor. Saçını çabucak yıkayıp ayağa kalktı ve giyinirken üzerini bir havluyla kapadı.

"Onlardan uzak durman akıllıca bir davranış."

Eleanor küvetin tipasını çekti ve kirli çamaşırlarını dikkatli bir şekilde topladı. Park'ın fotoğrafı arka cebinde duruyordu ve onun ıslanmasını istemiyordu. Annesi ocağın önünde durmuş onu seyrediyordu.

“Sen bu konuda benden çok daha akıllısın,” dedi Eleanor'a. “Ve çok daha cesur. Ben sekizinci sınıfından beri hiç yalnız kalmadım.”

Eleanor kirli kotunu göğsüne bastırdı. “Dünyada iki çeşit kız varmış gibi konuşuyorsun,” dedi. “Akıllı olanlar ve erkekler tarafından beğenilenler.”

“Bu pek de yanlış sayılmaz,” dedi annesi. Elini Eleanor'un omzuna koymak istediler ama Eleanor ondan bir adım uzaklaştı. “Biraz büyündüğünde bunu sen de göreceksin,” dedi annesi.

Aynı anda Richie'nin kamyonetinin garaj yoluna yanaştığını duydular.

Eleanor annesinin yanından geçip gitti ve yatak odasına girdi. Ben ve Fare de onu takip ettiler.

Eleanor, Park'ın fotoğrafını saklayabileceği güvenli bir yer düşünemiyordu, bu yüzden onu okul çantasının iç cebine sıkıştırdı. Tabii ki defalarca baktıktan sonra.

44

eleanor

O çarşamba gecesi haftanın en kötü gecesi olmadı.

Park tekvando dersindeydi ama Eleanor onun hatırlasını vücutunun her noktasında yaşıyordu. (Vücutunda onun dokunduğu her yer ulaşımaz ve güvendeydi.)

Richie o gece geç saate dek çalışacaktı, bu yüzden Eleanor'un annesi akşam yemeğinde hazır pizza pişirdi. Markette pizza indirimi olmalıydı çünkü dondurucuları ağızına dek pizza doluydu.

Yemek yerken *Highway to Heaven* seyrettiler. Sonra Eleanor ve Maisie salonda yere oturup Fare'ye çatlak patlak oyununu öğretmeye çalıştı.

Durum ümitsizdi. Fare ya kelimeleri ya da el çırpması sırasını aklında tutabiliyor ama ikisini aynı anda asla yapamıyordu. Bu Maisie'yi deli etti. "Yeniden başla," diyordu sürekli.

"Gel de bize yardım et, Ben," dedi Eleanor. "Dört kişi oynamak daha kolay."

Çatlak patlak yusyuvarlak

Kremali börek sütlü çörek

Çek dostum çek, arabamı yoldan çek...

“Ah, Tanrım, Fare. Önce sağ el... önce sağ el. Pekâlâ. Tekrar başlayalım...”

Çatlak patlak...

“Fare!”

45

park

“Canım yemek yapmak istemiyor,” dedi Mindy.

Evde sadece üçü vardı; Park, Eleanor ve o. Birlikte kanepeye oturmuş *Wheel of Fortune* seyrediyorlardı. Park’ın babası hindi avına çıktıktı ve eve geç gelecekti. Josh ise bir arkadaşında kalıyordu.

“Pizza hazırlayabilirim,” dedi Park.

“Ya da dışarıda pizza yiyebiliriz,” dedi Mindy.

Park dışarı çıkmakla ilgili kurallarının ne olduğunu bilmediği için Eleanor'a baktı. Eleanor'un gözleri büyüdü ve omuzlarını silkti.

“Evet,” dedi Park sırtarak, “hadi gidip pizza yiyeлим.”

“Ben kendimi çok tembel hissediyorum,” dedi Mindy. “Siz Eleanor'la gidin.”

“Arabayı alayım mı?”

“Tabii ki al,” dedi annesi. “Araba kullanmaktan çok mu korkuyorsun?”

Tanrım, şimdi de Park'a annesi korkak diyordu.

“Hayır, sorun yok. Pizza Hut’tan mı sipariş verelim? Önce burağa göndermelerini söyleyelim mi?”

“Nereye isterseniz gidin,” dedi Mindy. “Ben aç bile değilim. Hadi gidin. Yemek yiye. Bir film falan seyredin.”

Park ve Eleanor aynı anda ona baktılar.

“Emin misin?” diye sordu Park.

“Evet, hadi gidin,” dedi Mindy. “Bu evde hiç yalnız kalamıyorum.”

Aslında Mindy bütün gün evde tek başınaydı ama Park bu konudan hiç bahsetmemeye karar verdi. Eleanor’la birlikte temkinli bir şekilde kanepeden kalktılar. Sanki Mindy’nin iki haftalık bir gecikmeyle, “1 Nisan!” demesini bekliyorlardı.

“Anahtar askıda,” dedi Mindy. “Bana cüzdanımı ver.” Park'a cüzdanından önce yirmi dolar verdi, sonra buna bir on dolar daha ekledi.

“Teşekkürler...” dedi hâlâ tedirgin olan Park. “Sanırım artık gidebiliriz değil mi?”

“Henüz değil...” dedi Mindy, Eleanor'un üzerindeki giysilere bakıp kaşlarını çatarak. “Eleanor bu halde dışarı çıkamaz.” Onunla aynı beden olsalardı şu ana dek Eleanor'u çoktan rengi ağartılmış mini bir kot etek giymeye zorluyor olurdu.

“Ama ben bütün gün bu giysilerle dolaştım,” dedi Eleanor. Üretim fazlası bir asker pantolonu ve uzun kollu, mor bir tişörtün üstüne kısa kollu bir erkek gömleği giymişti. Park onun çok hoş göründüğünü düşünüyordu. (Aslında onun tayıması bir kız olduğunu düşünüyordu ama bu kelime Eleanor'un kusmasına neden olabilirdi.)

“Dur bari saçlarını düzeltiyim,” dedi Mindy. Eleanor'u banyoya sürükleyip saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı. “Egil, egil, egil,” dedi.

Park banyonun kapısına yaslanmış onları seyrediyordu.

“Bunu seyretmen biraz tuhaf oluyor,” dedi Eleanor.

“İlk kez gördüğüm bir manzara değil,” dedi Park.

“Park herhalde düğününüzde senin saçını yapmama yardım eder,” dedi Mindy.

Park ve Eleanor baktılarını aşağı çevirdi. "Sizi salonda bekliyorum," dedi Park.

Eleanor kısa sürede hazırlanmıştı. Her buklesi parlayan, tek tek şekil verilen saçları kusursuz görünüyor, dudakları pembe bir parlaklık taşıyordu. Park bulunduğu yerden bile onların çilek tadında olduğunu söyleyebildi.

"Tamam," dedi Mindy, "artık gidebilirsiniz. İyi eğlenceler."

Dışarı çıkıp arabaya yürüdüler ve Park, Eleanor'un kapısını açtı. "Kapımı kendim açabilirim," dedi Eleanor ve Park'ın sürücü tarafına geçmesine fırsat tanımadan yana doğru eğilip onun kapısını açtı.

"Nereye gidelim?" diye sordu Park.

"Bilmiyorum," dedi Eleanor koltuğuna gömülkerek. "Bu civardan ayrılsak olmaz mı? Kendimi gizlice Berlin Duvarı'nın diğer tarafına geçmeye çalışıyorum gibi hissediyorum."

"Ah," dedi Park, "tamam." Arabayı karıştırıp Eleanor'a baktı. "Biraz daha eğil. Saçların karanlıkta parlıyor."

"Teşekkürler."

"Ne demek istedigimi anladın."

Park arabayı batıya sürdürdü. Flats'in doğusunda nehirden başka bir şey yoktu.

"Rail'in oradan geçme," dedi Eleanor.

"Nereden dedin?"

"Buradan dön."

"Tamam..."

Park dönüp Eleanor'a baktığında onun yere çömelmiş olduğunu gördü ve gülmeye başladı.

"Hiç de komik değil."

"Bence komik," dedi Park. "Sen yererde sürünyorsun ve ben de sırf babam şehir dışında olduğu için araba kullanabiliyorum."

"Baban senin araba kullanmana karşı değil. Yapman gereken tek şey vites geçirmeyi öğrenmek."

"Ben vites geçirmeyi biliyorum."

"O halde sorun ne?"

"Sorun benim," dedi Park bu konudan rahatsız olduğunu hissederek. "Hey, mahalleden ayrıldık artık yerine oturabilir misin?"

“24. Cadde’ye ulaştığımızda oturacağım.”

Eleanor 24. Cadde’de koltuğuna oturdu ama 42. Cadde’ye dek bir daha hiç konuşmadılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Eleanor.

“Bilmiyorum,” dedi Park. Gerçekten bilmiyordu. Sadece okulun ve şehir merkezinin yolunu bulabilirdi. “Sen nereye gitmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Eleanor.

eleonor

Eleanor çiftlerin baş başa kalabilmek için gittikleri bir yere gitmek istiyordu ki bildiği kadarıyla böyle yerler sadece dizilerde vardı.

Park'a, “Hey, siz erkekler arabanın camlarını buğulamak istediginizde nereye gidersiniz?” diye sormak istemiyordu. Çünkü Park böyle bir soru karşısında onun hakkında ne düşünürdü? Hem ya bu soruya verecek bir cevabı varsa ne olacaktı?

Eleanor Park'ın araba kullanma becerisine hayranlık duyduğunu belli etmemek için büyük çaba harcıyordu ama o ne zaman şerit değiştirse ya da dikiz aynasından arkaya baksa âdetâ kendinden geçiyordu. Bu tıpkı bir sigara yakmak ya da buzlu viski söylemek gibi, onu fazlasıyla olgun gösteriyordu...

Eleanor henüz ehliyet almamıştı. Annesinin bile araba kullanmasına izin yokken kendisinin ehliyet alması ikinci planda kalıyordu.

“İlla ki bir yerlere gitmek zorunda mıyız?” diye sordu.

“Şey, sanırım öyle...” dedi Park.

“Peki ama bir şey yapmak zorunda mıyız?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir yerde durup sadece baş başa kalsak olmaz mı? Çiftler baş başa kalmak için nereye gidiyorlar? Arabadan çıkmamız bile şart değil...”

Park önce ona, sonra gergin bir tavırla tekrar yola baktı. “Tamam,” dedi. “Evet. Bekle o zaman...”

Bir park yerinde durup geri döndü.
“Şehir merkezine gidiyoruz.”

park

Her şeye rağmen arabadan indiler. Şehir merkezine ulaştıklarında Park, Eleanor'a Drastic Plastic'i, Antiquarium'u ve diğer plakçıları göstermek istediler. Eleanor daha önce Omaha'da gezilecek tek yer olan Eski Çarşı'ya hiç gitmemiştir.

Çarşında takılan başka çocuklar da vardı ve çoğu Eleanor'dan daha tuhaf görünüyordu. Eleanor'u en sevdiği pizzacıya götürdü. Oradan da en sevdiği dondurmacıya. Bir sonraki durakları da onun en sevdiği üçüncü çizgi roman dükkânı oldu.

Sürekli Eleanor'la çıkıştırmış gibi davrandı ve sonra onunla gerçekten de çıktılarını hatırladı.

eleanor

Park onun erkek arkadaşımış gibi bütün gece elini tutmuştu. Eleanor kendine, *çünkü o senin erkek arkadaşın aptal sey*, diye hatırlatıp durdu.

Plakçılardaki kız bu gerçek karşısında âdetâ *dehşete kapılmıştı*. Her kulağında sekiz delik vardı ve belli ki Park'ın bir erkekte olması gereken bütün özelliklerini taşıdığını düşünüyordu. Kız Eleanor'a, *bu bir şaka mı*, der gibi baktı. Ve Eleanor da ona, *ben de farkındayım tamam mı*, anlamına gelen bir bakışla karşılık verdi.

Çarşındaki her caddeyi dolaştılar, sonra da karşaYA geçip bir parka yürüdüler. Eleanor bütün bu mekânların varlığından bile habersizdi. Omaha'nın aslında yaşanacak güzel bir yer olduğu aklına bile gelmezdi. (Bunun da Park'ın işi olduğunu düşünüyordu. Onun yanındayken dünya daha güzel bir yer haline geliyordu).

park

Kendilerini Central Park'ın Omaha versiyonunda buldular. Eleanor buraya da ilk kez geliyordu ve etraf ıslak ve çamurlu, hava biraz serin de olsa parkın nasıl güzel bir yer olduğunu söyleyip durdu.

“Ah, bak,” dedi. “Kuğular.”

“Sanırım onlar kaz,” dedi Park.

“O halde bugüne dek gördüğüm en güzel kaz bunlar.”

Bir banka oturup kazların yapay göletin kıyısına yerleşmesini seyrettiler. Park, Eleanor'a sarıldı ve onun kendisine doğru sokulduğunu hissetti.

“Bunu hep yapalım,” dedi.

“Neyi?” diye sordu Eleanor.

“Dışarı çıkalım.”

“Tamam,” dedi Eleanor. Park onun, düz vites araba kullanmayı öğrenmesi konusunda herhangi bir söz söylememesini takdirle karşıladı.

“Mezuniyet balosuna da gitmeliyiz,” dedi.

“Ne?” dedi Eleanor başını kaldırarak.

“Baloya. Balonun ne olduğunu biliyorsundur.”

“Biliyorum ama oraya neden gidecekmışız ki?”

Çünkü Park onu güzel bir elbisenin içinde görmek istiyordu. Çünkü annesinin onun saçını yapmasına yardım etmek istiyordu.

“Çünkü bu bir balo,” dedi.

“Ve saçma bir şey,” dedi Eleanor.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü teması, ‘Aşkın Ne Olduğunu Bilmek İstiyorum’.”

“İlham aldığı şarkısı çok da kötü sayılmaz.”

“Sen sarhoş musun? Foreigner'dan bahsediyoruz.”

Park omuzlarını silkip Eleanor'un buklelerinden birini çekti. “Mezuniyet balosunun saçma bir şey olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama bu geçmişe geri dönüp de tekrar yapabileceğin bir şey değil. Hayatın boyunca sadece bir hakkın var.”

“Aslında üç hakkın var...”

"Pekâlâ, önmüzdeki yıl benimle mezuniyet balosuna gelir misin?"

Eleanor gülmeye başladı. "Elbette gelirim," dedi. "Önümüzdeki yıl gideriz. Bu fare ve kuş dostlarımıza bana bir elbise hazırlamaları için yeterince zaman verir. Aynen. Evet. Baloya gidelim."

"Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyorsun," dedi Park. "Göreceğiz bakalım. Ben buradan bir yere ayrılmıyorum."

"Sadece vitesli araba kullanmayı öğrenene dek."

Eleanor acımasızdı.

leanor

Balo. Doğru. Bir balo olacaktı.

Annesinden balo izni koparmak için başvuracağı hileleri düşünmek... Eleanor'un aklını başından alıyordu.

Gerçi şimdî Park'tan böyle bir davet aldığı için bu işin üstesinden gelebileceğine neredeyse inanıyordu. Annesine baloya Tina'yla gideceklerini söyleyebilirdi (kadim dostu Tina'yla). Ayrıca balo için Park'ın evinde hazırlanabilirdi. Bu Park'ın *annesinin* hoşuna giderdi. Eleanor'un çözüm bulması gereken tek şey o gece giyeceği elbiseydi...

Onun bedenine uygun balo elbisesi hazırlıyorlar mıydı ki? Elbiseyi mağazaların "gelinin annesi" bölümünden seçmesi gerekecekti. Bir de bir banka soyması. Gerçekten. Gökyüzünden yüz dolarlık bir banknot düşse bile Eleanor onu bir balo elbisesi gibi aptalca bir şey için harcamazdı. Bunun yerine kendine Vans marka yeni bir çift ayakkabı alırdı. Ya da şöyle düzgün bir sütyen. Belki taşınabilir bir kasetçalar...

Aslında bu parayı doğrudan annesine verirdi.

Mezuniyet balosu. Sanki gidebilirmiş gibi.

park

Eleanor gelecek yıl mezuniyet balosuna onunla birlikte gitmeyi kabul ettikten sonra yapacağı ilk balo dansında, Oscar ödülleri dağıtıldıktan sonra katılacağı partide ve davet edildiği diğer her türlü "baloda" kendisine eşlik edeceğini dair söz vermişti.

Bunu söyleken öyle bir kıkırdamıştı ki kazlar sesinden rahatsız olmuştu.

"Siz ötmeye devam edin," dedi Eleanor kazlara. "Birer kuğu gibi güzel olduğunuz için beni sindirebileceğinizi sanıyorsunuz ama ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim."

"Bunun için şanslıyım," dedi Park.

"Ne için?"

"Boş ver." Park bu sözü söylediğine pişman olmuştu. Espri yapmak ve kendi kendisiyle dalga geçmek istemişti ama Eleanor'un ona nasıl olup da ilgi duyduğu hakkında konuşmak istemiyordu.

Eleanor sakin bakışlarla onu inceledi.

"Bu kazın benim sıg birisi olduğumu düşünmesinin sebebi sensin," dedi.

"Sanırım o kaz erkek," dedi Park.

"Ah, evet, erkek kaz. Bu sıfat ona yakışıyor. Tatlı çocuk. Eee, söyle bakalım neden şanslısun?"

"Öyle işte," dedi Park dudaklarından çıkan her iki kelime de canını yakmış gibi.

"Öyle işte?"

"Bunu az önce ben söylememiş miydim?"

"Sana her şeyi sorabileceğimi sanırdum..." dedi Eleanor. "Neden öyle işte?"

"Tam bir Amerikalı gibi yakışıklı olduğum için." Park elini saçlarında gezdirdi ve bakışlarını çamurlu zemine çevirdi.

"Aslında yakışıklı olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Park ensesini tutarak. "Balo konusuna donebilir miyiz?"

“Bana senin ne kadar hoş göründüğünü söyletmek için mi böyle konuşuyorsun?”

“*Hayır*,” dedi Park. “Ben sadece gerçeği söylüyorum.”

“Gerçek bu değil...” dedi Eleanor. Park'a doğru döndü ve onun elini aşağı indirdi.

“Asyalı erkekleri kimse yakışıklı bulmuyor,” dedi Park nihayet. Bunu söylelerken bakışlarını Eleanor'dan kaçırınmak zorunda kalmış, hatta başını başka yöne çevirmiştir. “En azından bu ülkede. Eminim ki Asya'da sorun yaşamıyorlardır.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Eleanor. “Annen ve babana bak...”

“Asyalı kızlar farklı. Beyaz erkekler onları egzotik buluyorlar.”

“Ama...”

“İddiamı çürütmek için yakışıklı bir Asyalı mı bulmaya çalışıyorsun? Hiç uğraşma çünkü öyle birisi yok. Ben bütün hayatımı bunu düşünerek geçirdim.”

Eleanor kollarını göğsünde kavuşturdu. Park bakışlarını göle çevirdi.

“Şu eski televizyon programına ne diyeceksin?” dedi Eleanor. “Karate yapan çocuğun olduğu program...”

“*Kung Fu* mu?”

“Evet.”

“O aktör beyazdı ve oynadığı karakter de bir rahipti.”

“Peki ya...”

“Öyle birisi yok,” dedi Park. “*M*A*S*H*'i düşünsene. Dizinin tamamı Kore'de geçiyor ve doktorlar sürekli Koreli kızlarla flört ediyorlar, değil mi? Ama hemşireler izin günlerinde Seul'e gidip kendilerine ateşli birer Koreli erkek bulmuyorlar. Asya'nın kızlarını egzotik gösteren her şey erkeklerini kadınsı gösteriyor.”

Erkek kaz hâlâ onlara bakıp bağıryordu. Park yerdeki erimekte olan kardan aldığı bir parçayı gönülsüzce ona fırlattı. Hâlâ Eleanor'a bakamıyordu.

“Bütün bunların benimle ne ilgisi var anlamadım.”

“Benimle ilgisi var,” dedi Park.

“Hayır.” Eleanor elini Park’ın çenesine götürüp onu kendine bakmaya zorladı. “Yok... Ben senin Koreli olmanın ne tür bir fark yarattığını bile bilmiyorum.”

“Görünüşüm dışında mı?”

“Evet,” dedi Eleanor, “*aynen*. Görünüşün dışında.”

Bu sözlerin ardından Park’ı öptü. Park öpüşmeyi ilk başlatanın o olmasından çok hoşlanıyordu.

“Sana baktığında,” dedi Eleanor ona sokularak, “Koreli olduğunu *için mi* hoş göründüğünü düşünüyorum, bilmiyorum ama bunun olumsuz bir etkisi olmadığından eminim. Sadece seni hoş bulduğumu biliyorum. Hem de *çok hoş*, Park...”

Park, Eleanor’ın sesinden ismini duymaya bayılıyordu.

“Belki de ben gerçekten de Koreli erkeklerden hoşlanıyorum,” dedi Eleanor “ve bunun farkında değilim.”

“İyi ki Omaha’daki tek Koreli erkek benim,” dedi Park.

“Ve iyi ki ben bu çöplükte yaşamaya mahkûmum.”

Hava soğumuştu ve saat de epeyce ilerlemiş olmalıydı; Park’ın kolunda saat yoktu. Ayağa kalkıp Eleanor’u da kaldırdı. El ele tutuşup parkın içinden geçerek arabaya ulaştılar.

“Koreli olmanın ne gibi bir fark yarattığını ben bile bilmiyorum,” dedi Park.

“Eh, ben de yarı Danimarkalı yarı İskoç olmanın ne fark yarattığını bilmiyorum,” dedi Eleanor. “Bu önemli mi?”

“Sanırım öyle,” dedi Park, “çünkü insanlar beni anlatırken önce bu özelliğimden bahsediyorlar. Bu benim en dikkat çekici özelliğim.”

“Bence senin en önemli özelliğin çok hoş görünmen olabilir,” dedi Eleanor. “Sen *resmen* tapılası bir erkeksin.”

Park onun *tapılası* kelimesini kullanmasını umursamadı.

eleanor

Arabayı çarşının en uzak köşesine bırakmışlardı ve oraya vardıklarında park neredeyse tamamen boşalmıştı. Eleanor kendini bir kez daha gergin ve huzursuz hissetti. Belki de sorun arabadaydı.

Impala dışarıdan bakıldığında içi boydan boya hali döşeli, özel yapım bir karavan gibi rahatsız edici görünmüyordu ama içine girildiğinde durum tamamen değişiyordu. Arabanın ön koltuğu neredeyse Eleanor'un yatağı kadar genişti ve arka koltuk da üzerinde her an Erica Jong romanlarından bir sahne yaşanabilmiş gibi görünüyordu.

Park, Eleanor'un kapısını açtıktan sonra arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. "Saat düşündüğüm kadar geç değilmiş," dedi gösterge tablosundaki saatе bakarak. Sekiz otuz.

"Evet..." dedi Eleanor. Elini aralarındaki boşluğa bıraktı. Mümkün olduğunda doğal göstermeye çalıştığı bu hareket aksine fazlaıyla dikkat çekmişti.

Park elini onunkinin üzerine koydu.

O özel gecelerden biriydi. Eleanor ne zaman Park'a baksa onunla göz göze geliyordu. Ne zaman onu öpmeyi düşünse Park gözlerini çootkan kapatmış oluyordu.

Zihnim okusana, diye geçirdi içinden.

"Aç misin?" diye sordu Park.

"Hayır," dedi Eleanor.

"Tamam." Park elini çekip anahtarları kontağa taktı. Eleanor onun kolunu tutup anahtarları çevirmesine izin vermedi.

Park anahtarları bıraktı ve tek bir hareketle dönüp onu kollarının arasına aldı. Onu gerçek anlamda *kucaklıdı*. Eleanor onun her defasında tahmininden çok daha güçlü olduğuna tanıklık ediyordu.

İkisine dışarıdan bakan birisi (ki camlar henüz bugulanmadış olduğu için bu mümkün değildi) bu tür şeyleri sık sık yaptıklarını düşünürdü. Daha önce sadece bir kez bu kadar yakınlaştıklarına inanmazdı.

Bu defaki yakınlaşmaları farklılığını daha şimdiden belli etmişti.

Bu defa *anne yapabilir miyim* oyununda olduğu gibi muntazam hareketlerde bulunmuyorlardı. Öpüşürken bile dudaklarını tam olarak birleştirmiyordu. (Her şeyi düzgünce yapmak çok uzun sürerdi.) Eleanor, Park'ın tişörtünü yukarı sıyırip üzerine çıktı. Park daha fazla yakınılaşmaları mümkün olmadığı halde onu sürekli kendine çekiyordu.

Eleanor, Park'la direksiyonun arasına sıkışmıştı ve Park'ın elini tişörtünün altına sokmasıyla birlikte kornaya yaslandı. Çıkan ses ikisini de yerinden sıçrattı ve yanlışlıkla Eleanor'un dilini ısırdı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Eleanor, Park'ın elini çekmemesinden mutluluk duyarak. “Ya sen?”

“Evet...” Park nefes nefeseydi ve bu harika bir şeydi. Eleanor, *onu bu hale getiren benim*, diye düşündü.

“Sence...” dedi Park.

“Bence ne?” Artık durmaları gerektiğini düşünüyor olmalıydı. *Hayır*, diye geçirdi içinden Eleanor, *ben aynı fikirde değilim. Bu düşünenden vazgeç*, Park.

“Sence... sakın sinsi birisi olduğumu falan düşünme, tamam mı? Sence arka koltuğa geçsek daha iyi olmaz mı?”

Eleanor ondan uzaklaşıp arka koltuğa geçti. Tanrıım, bu koltuk ne kadar da geniş, ne kadar da güzeldi.

Park birkaç saniyeye kalmadan onun üzerine çıkmıştı.

park

Onu vücutunu altında hissetmek beklediğinden çok daha güzel bir duyguyu. (Üstelik o cennete girmeyi, nirvanaya ulaşmayı *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'nda şu Charlie'nin uçmaya başladığı sahneyi yaşamayı beklemiştir.) Park nefes almakta öylesine zorlanıyordu ki ciğerlerine neredeyse hiç hava dolmuyordu.

Onun kendisinin hissettiği kadar güzel duygular hissetmesi imkânsız olduğu halde Eleanor'un yüzü sekilden sekle giriyyordu...

Prince'in kliplerinde oynayan kızlara benziyordu. O da kendisinin kine benzer duygular içerisindeyse nasıl duracaklardı?

Park onun tişörtünü çekip çıkardı.

"Bruce Lee," diye fısıldadı Eleanor.

"Ne?" Eleanor'un bu ismi söylemesinde bir gariplik vardı. Park'ın elleri buz kesti.

"Süper yakışıklı Asyalı adam. Bruce Lee."

"Ah..." Park elinde olmadan güldü. "Tamam. Bruce Lee konusunda haklısun..."

Park, Eleanor'un sırtını geriye atmasıyla birlikte gözlerini kapadı. Ona asla doyamayacaktı.

46

leanor

Richie'nin kamyoneti garaj yolundaydı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki evde ışık yanmıyordu. Eleanor bir şeylerin kendisini ele vereceğinden emindi. Saçlarının. Tişörtünün. Ağızının. Radyoaktif dalgalar yaydığını hissedebiliyordu.

Park'la sokakta, arabanın ön koltuğunda biraz oturmuşlardı. Sadece el ele tutuşmuş ve epeyce sarsılmışlardı. En azından Eleanor böyle hissediyordu. Fazla ileri gittikleri için değil, onun hazır olduğundan daha ileri gittikleri için. O Judy Blume romanlarındaki gibi bir sahne yaşayacaklarını hiç düşünmemiştir.

*Park da kendini tuhaf hissediyor olmaliydi. İki Bon Jovi şarkısı çaldığı halde radyo kanalını değiştirmemişti. Eleanor onun omzunda ufak bir iz bırakmıştı ama bu iz artık belli değildi.

Bütün bunlar Eleanor'un annesinin suçuydu.

O, kızının erkeklerle normal ilişkiler yaşamamasına izin verse, Eleanor kendini ilk kez bir arabanın arka koltuğunda bulduğunda

mutlaka sayı atması gerektiği düşüncesine kapılmayacaktı. Bu karşısına çıkan tek şanssız gibi de hissetmeyecekti. (Ayrıca beyzbolla ilgili böyle aptalca benzetmelerde bulunmayacaktı.)

Her halükârda sayı falan atılmamıştı. İkinci periyotta durmuşlardı. (En azından Eleanor bunun ikinci periyot olduğunu düşünüyordu. Beyzboltaki periyotlarla ilgili hep kafa karıştırıcı açıklamalar duymuştu.) Yine de...

Her şey harikaydı.

Öylesine harikaydı ki Eleanor bunu bir daha asla yapmadan nasıl duracaklarını merak ediyordu.

Arabada yarı saat kadar oturmalarının ardından, "Artık içeri girmeliyim," dedi Park'a. "Çoğunlukla bu saatte evde olurum."

Park başını salladı ama ne ona baktı ne de elini bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Eleanor. "Sorun yok... değil mi?"

Park nihayet başını kaldırıp ona baktı. Düzleşen saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Düşünceli görünüyordu. "Evet," dedi. "Ah. Evet. Ben sadece..."

Eleanor onun konuşmasını bekledi.

Park gözlerini kapadı ve sanki utanmış gibi başını iki yana salladı.

"Ben... sadece sana hoşça kal demek istemiyorum, Eleanor. Hiçbir zaman."

Gözlerini açtı ve doğrudan Eleanor'a baktı. Belki de üçüncü periyoda geçmişlerdi.

Eleanor yutkundu. "Bana sonsuza dek hoşça kal demen gerekmıyor," dedi. "Sadece bu gece için desen yeter."

Park gülümsemi. Ardından kaşını kaldırıldı. Eleanor bu mimiği kendisi de yapabilmeyi isterdi.

"Bu gece..." dedi Park, "ama sonsuza dek değil öyle mi?"

Eleanor gözlerini devirdi. Şimdi kendisi de Park gibi konuşmaya başlamıştı. Bir ahmak gibi. Sokağın, Park'ın onun kızardığını fark etmesine imkân tanımayacak kadar karanlık olduğunu umdu.

"Hoşça kal," dedi başını iki yana sallayarak. "Yarın görüşürüz." Impala'nın kapısını açtı. Kapı bir at kadar ağırdı. Sonra durup tekrar Park'a baktı. "Ama sorun yok değil mi?"

"Her şey mükemmel," dedi Park çabucak öne eğilip onun yanına bir öpücüük kondurarak. "Sen eve girene dek bekleyeceğim."

Eleanor eve girer girmez onların kavga ettiğini duydu.

Richie bir şeylere söylenip duruyor annesi ise ağlıyordu. Eleanor elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak odasına girdi.

Kardeşleri hep birlikte yerde yatıyordu; Maisie bile oradaydı. Gürültüye rağmen uyuyorlardı. *Kim bilir ben de kaç defa bu gürültüde uyudum*, diye düşündü Eleanor. Kimsenin üzerine basmadan yatağına ulaşmayı başardı ama kedinin üstüne oturdu. Kedi ciyakladı ve Eleanor onu olduğu yerden alıp kucağına yerleştirdi. "Şıst," diye fısıldadı boynunu kaşıyarak.

Richie bir kez daha bağırdığında –"*benim evim*" demişti– hem Eleanor hem de kedi havaya sıçradı. Eleanor altında bir şeylerin ezildiğini duydu.

Elini bacağının altına uzattı ve buruşuk bir çizgi roman çıkardı. Bu bir X-Men yıllığıydı. *Lanet olsun Ben*. Çizgi romanı kucağında düzleştirmeye çalışırken üzerinde yapışkan bir şeyle kaplı olduğunu fark etti. Battaniyesi de losyon gibi bir şeyle ıslanmıştı. Hayır, bu sıvı bir makyaj malzemesiydi. İçinde kırık cam parçacıkları vardı. Eleanor kedinin kuyruğundaki bir cam parçasını dikkatle kenara koyduktan sonra ıslak ellerini onun kürküne sildi. Kedinin bacağına yağlı kahverengi kaset bandı dolanmıştı. Eleanor bandı kurtardı. Yataktan aşağı baktı ve karanlığa alışana dek gözlerini kırpıştı...

Yırtılmış çizgi roman sayfaları.

Pudra.

Yeşil göz farı birikintileri.

Metrelerce kaset bandı.

Kulaklı ortadan ikiye ayrılmış halde ranzanın ucundan aşağı sarkıyordu. Üzüm kutusu yatağının ayak ucundaydı ve Eleanor onu eline almadan önce bile kuş kadar hafif olacağını biliyordu. Boş olacağını. Kutunun kapağı tam ortasından neredeyse ikiye ayrılmıştı ve Eleanor'un kalın, siyah, keçeli kalemlerinden biriyle üzerine bir şeyler karalanmıştı.

beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? burası benim evim. benim mahalleme, gözümün önünde fahişelik yapabileceğini ve benim bunu fark etmeyeceğimi mi düşündün? senin ne tür bir kız olduğunu biliyorum ve bu iş burada biter.

Eleanor kapağı bakıp üzerindeki harfleri kelime'lere dönüştürmeye çalıştı ama küçük harflerle yazılmış bu yazının tanıdık olduğu gerçeğinden bir türlü sıyrılamıyordu.

Evin bir köşesinde annesi bir daha asla susmayacakmış gibi ağlıyordu.

47

eleanor

Eleanor seçeneklerini düşündü:

48

eleanor

beni gördüğünde bacaklarının arası ıslantıyor mu?

Eleanor kirli battaniyeyi kenara itip kediyi altındaki temiz çarşafın üzerine yerleştirdi. Ranzanın alt katına indi. Okul çantası kapının kenarında duruyordu. Yataktan kalkmadan çantanın fermuarını açtı ve yan gözünde duran Park'ın fotoğrafını aldı. Ardından pencereden dışarı tırmanıp verandanın geçti ve beden dersinde bile olmadığı kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Bir sonraki sokağa ulaşana dek durmadı ve sonrasında durmasının tek sebebi nereye gideceğini bilmiyor olmasıydı. Neredeyse Park'ın evine ulaşmıştı ama onun evine gidemezdi.

bakirelikten kurtul artik.

“Hey, Kızıl.”

Eleanor kızın sesini umursamadı. Tekrar caddeye baktı. Ya birisi onun evden ayrıldığını duymuşsa? Ya Richie peşindeyse? Kaldırımdan inip bir evin bahçesine girdi. Oradaki bir ağacın arkasına saklandı.

“Hey. *Eleanor.*”

Eleanor arkasına baktı. Steve'in evinin önünde duruyordu. Evin garaj kapısı bir beyzbol sopası yardımıyla aralık duruyordu. Eleanor içinde birisinin hareket ettiğini görebiliyordu ve Tina da elinde bir birayla garaj yolundan ona doğru yaklaşıyordu.

“Hey,” diye tısladı Tina. Her zamankinden farksız bir biçimde Eleanor'dan iğreniyormuş gibi görünüyordu. Eleanor tekrar koşmayı düşündü ama bacakları tutmuyordu.

“Üvey baban her yerde seni arıyor,” dedi Tina. “Gece boyu arabayla mahallede dolaştı.”

“Ona ne söyledin?” dedi Eleanor. Bu Tina'nın işi miydi? Richie durumu böyle mi öğrenmişti?

“Ona erkeklik organının kamyoneti kadar büyük olup olmadığını sordum,” dedi Tina. “Başka hiçbir şey söylemedim.”

“Park'tan bahsettin mi?”

Tina gözlerini kıstı. Ardından başını iki yana salladı. “Ama birileri mutlaka bahsedecektir.”

beni yala

Eleanor bakışlarını tekrar caddeye çevirdi. Saklanmalıydı. Ondan kaçmalıydı.

“Senin neyin var?” diye sordu Tina.

“Hiçbir şeyim yok.” Bir çift far sokağın sonunda durdu. Eleanor kollarını başına götürdü.

“Hadi gel,” dedi Tina Eleanor'un daha önce ondan hiç duymadığı ilgili bir ses tonuyla. “O sakinleşene dek gözüne görünmesen iyi olur.”

Tina'yı takip ederek garaj yolundan geçti ve karanlık, puslu garajın kapısından girebilmek için eğilmek zorunda kaldı.

“Koca Kızıl mı geldi?” Steve içindeki bir kanepeye yerleşmişti. Mikey de oradaydı ve otobüsteki kızlardan biriyle yerde oturuyordu.

Garajın ortasında, taş blokların üzerinde duran bir arabadan Black Sabbath'ın *heavy metal* tarzı müziği duyuluyordu.

"Otur," dedi Tina, Eleanor'a kanepenin diğer ucunu göstererek.

"Başın büyük dertte, Koca Kızıl," dedi Steve. "Baban peşinde." Bunu söyleken yüzünde koca bir gülümseme vardı. Ağzı bir aslanından daha büyütü.

"Üvey babası," dedi Tina.

"Üvey baba," diye bağırdı Steve elindeki bira kutusunu garajın karşı tarafına fırlatarak. "O lanet olası herif senin *üvey baban mı?* Onu senin için öldürmemi ister misin? Nasıl olsa Tina'nıñkini öldüreceğim. İkisini aynı gün temizleyebilirim. Bir taşla iki kuş..." Kıkırdadı. "Bir alana... bir bedava."

Tina, Eleanor'a bir bira fırlattı. Eleanor sırf elinde destek alabilecegi bir şey olsun diye birayı yakaladı. "İç," dedi Tina.

Eleanor itaatkâr bir tavırla biradan bir yudum aldı. Sarı, keskin bir tadı vardı.

"Çeyreklik fırlatmaca oynamalıyız," dedi Steve güclükle konuşarak. "Hey, Kızıl, çeyrekliğin var mı?" Eleanor başını iki yana salladı.

Tina, Steve'in yanına, koltuğun koluna oturdu ve bir sigara yaktı. "Az önce çeyrekliğimiz vardı. Onları biraya harcadık, hatırladın mı?"

"Bahsettiklerin çeyreklik değildi," dedi Steve. "Onluktu."

Tina gözlerini kapatıp sigarasının dumanını tavana üfledi.

Eleanor da gözlerini kapadı. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Arabanın radiosundaki müzik Sabbath'tan ACDC'ye, sonra da Zeppelin'e geçti. Şarkıya eşlik eden Steve'in sesi şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. "Hangman, hangman, turn your head a while..."

Eleanor, düzensiz kalp atışlarının sesini bastırarak bir şarkından diğerine geçen Steve'i dinledi. Elindeki bira kutusu ısrıncıtı.

senin bir kaltak olduğunu biliyorum çünkü sperm kokuyorsun

Ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Tanrım," dedi Tina, "sakin ol. Seni burada bulamaz. Zaten büyük ihtimalle şu an çoktan Rail'e gitmiş kafayı çekiyordur."

“Hayır,” dedi Eleanor. “Beni öldürcek.”

Öyle olacağından emindi.

Tina'nın yüzünde sert bir ifade vardı. “Peki nereye gideceksin?”

“Uzaklara... Park'a haber vermeliyim.”

park

Park uyyamamıştı.

O gece, birlikte Impala'nın ön koltuğuna geçmeden önce Eleanor'un üzerindekileri çıkarmış, sütyenini bile çözmiş ve onu arabanın mavi renkli döşemesinin üzerine yatırmıştı. Eleanor yattığı yerde bir hayal, bir denizkızı gibi görünüyordu. Karanlığın içinde sakin bir beyazlıktı, vücutundaki bütün çiller omuzlarına toplanmıştı ve yanakları yüzeye çıkan kremadan farksızdı.

Onun o görüntüsü... Eleanor hâlâ Park'ın göz kapaklarının içinde parlıyordu.

Artık giysilerinin altında neyin saklı olduğunu bilmek Park için sonsuz bir işkence olacaktı. Üstelik yakın bir zamanda benzer bir anı *yeniden* yaşamaları mümkün görünmüyordu. O gece onlar için bir sürpriz, bir şans, bir hediye olmuştu...

“Park,” dedi birisi.

Park yatağında doğrulup şaşkınlıkla etrafına baktı.

“Park.” Birisi pencereye vuruyordu ve Park tökezleyerek oraya gidip perdeyi çekti.

Dışarıdaki Steve'dı. Camın arkasında bir akıl hastası gibi sıritıyordu. Pencerenin çıkışlığında asılı duruyor olmaliydi. Sonra birden yüzü kayboldu ve Park onun olanca ağırlığıyla yere düşüğünü duydu. Aşağılık herif. Park'ın annesi sesleri duyacaktı.

Park çabucak pencereyi açıp dışarı eğildi. Steve'e defolup gitmesini söyleyecekti ki Eleanor'un Tina'yla birlikte Steve'in evinin gölglesi altında durduğunu fark etti.

Bu ikisi Eleanor'u rehin mi almışlardı?

Eleanor'un elinde bir bira mı vardı?

eleanor

Park, Eleanor'u görür görmez pencereden dışarı tırmandı, yerden bir buçuk metre yüksekte asılı duruyordu; aşağı atlarsa ayak bacaklarını kıracaktı. Eleanor boğazından bir hiçkirkopmak üzere olduğunu fark etti.

Park Örümcek Adam gibi dizlerini bükerken aşağı atladıkten sonra ona doğru koştu. Eleanor elindeki bira kutusunu yere attı.

“Tanrıım,” dedi Tina. “Bir şey değil. O son biramızdı.”

“Hey, Park, seni korkuttum mu?” diye sordu Steve. “Benim Freddy Krueger olduğumu mu düşündün? *Benden kurtulabileceğini mi sandın?*”

Park, Eleanor'a ulaştığında onu kollarının arasına aldı. “Sorun ne?” diye sordu. “Neler oluyor?”

Eleanor ağlamaya başladı. Hıckırka hıckırka ağlıyordu. Park'ın kendisine dokunduğunu hissettiği anda gerçek kimliğine geri dönmüştü ve bu korkunç bir şeydi.

“Bir yerin mi kanıyor?” diye sordu Park onun elini tutarak.

“Araba,” diye fısıldadı Tina onları uyarır gibi.

Eleanor Park'ı garaja doğru çekip farların uzaklaşmasını bekledi. “Neler oluyor?” diye sordu Park bir kez daha.

“Garaja dönsek iyi olur,” dedi Tina.

park

Park ilkokul yıllarından beri Steve'in garajına hiç girmemişti. Bir zamanlar bu garajda langırt oynarlardı. Şimdi içeride taş blokların üzerinde duran bir Camaro ve duvara yaslanmış bir kanepe vardı.

Steve kanepenin bir köşesine yerleşti ve hemen bir esrarlı sigara yaktı. Onu Park'a uzattı ama Park başını iki yana salladı. Garaj zaten içeride içilen binlerce sigara binlerce bira kutusunda söndürülmüş

gibi kokuyordu. Steve hafifçe sallanan Camaro'nun kapısına bir tekme attı. "Biraz yavaş, Mikey, neredeyse arabayı devireceksin."

Park, Eleanor'u buraya sürükleyen olaylar silsilesini hayal dâhi edemiyordu. Ama Eleanor şimdi onu da buraya getirmiş ve kollarının arasına kıvrılmıştı. Park, hâlâ Tina ve Steve'in onu kaçırılmış olabileceklerinden şüpheleniyordu. Acaba kendisinden fidye mi isteyeceklerdi?

"Anlat," dedi dudakları Eleanor'un başının üzerinde. "Neler oluyor?"

"Üvey babası her yerde onu arıyor," dedi Tina. Kanepenin koluna oturmuş, bacaklarını Steve'in kucağına uzatmıştı. Steve'in elindeki sigarayı aldı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Park Eleanor'a. Eleanor onun göğsüne yasladığı başını salladı. Park'ın kendisinden yüzüne bakabileceği kadar uzaklaşmasına izin vermiyordu.

"Lanet olası üvey babalar," dedi Steve. "Hepsi birer pislik." GÜlmeye başladı. "Ah, kahretsin, bunu duydun mu, Mikey?" Camaro'un kapısını bir kez daha tekmeledi. "Mikey?"

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Eleanor.

Tanrı'ya şükürler olsun. Park, Eleanor'dan uzaklaşıp onun elini tuttu. "Hey, Steve, Eleanor'la bizim eve gidiyoruz."

"Dikkatli ol, dostum. Adam o bok rengi oyuncak arabasıyla ortalarda dolanıyor."

Park, garaj kapısını açmak için öne doğru eğildi. Eleanor onun arkasında durdu ve "Teşekkür ederim," dedi. Park onun bu sözü Tina'ya söylediğine yemin edebilirdi.

O gece bundan daha tuhaf olamazdı.

Park, Eleanor'u evinin arka bahçesinden büyükanne ve büyükbabasının evine geçirdi. Arka taraftan dolaşıp garajın birbirlerine veda öpücüğü verdikleri kısmını kat ettikten sonra garaj yoluna çıktılar.

Karavana ulaştıklarında Park elini uzatıp aracın sineklik takılı kapısını açtı. "İçeri gir," dedi. "Bu karavan hep açık durur."

Josh'la ikisi küçükken hep bu karavanda oynarlardı. Bir köşesinde yatak, bir köşesinde mutfak olan karavan onlara minik bir

ev gibi gelirdi. Park karavana uzun zamandır girmemişti ve şimdi ayakta durduğunda başı tavana çarpiyordu.

Duvara iki sandalyesi olan dama tahtası büyülüüğünde bir masa yaslanmıştı. Park masanın bir tarafına, Eleanor da diğer tarafına oturdu. Park, Eleanor'un ellerini tuttu. Sağ avcunda kanayan bir çizik vardı ama bu ona acı veriyormuş gibi görünüyordu.

"Eleanor..." dedi Park. "Neler oluyor?" diye sordu sonra yalvarırcasına.

"Gitmeliyim," dedi Eleanor. Bir hayalet görmüş gibi masanın karşı tarafına bakıyordu.

Kendisi de bir hayaletmiş gibi.

"Neden?" diye sordu Park. "Sorun bu gece olanlar mı?" Park bütün sorunun o geceden kaynaklanmış olması gerektiğini düşünüyordu. Benzer oranda güzel ve kötü olan iki şey birbirile alaklı olmadığı sürece aynı geceye denk gelemezdi. Kötü olan her neyse.

"Hayır," dedi Eleanor gözlerini ovaştıracak. "Hayır. Konu bize ilgili değil. Yani..."

Karavanın küçük penceresinden dışarı baktı.

"Üvey baban seni neden arıyor?"

"Çünkü biliyor, çünkü evden kaçtım."

"Neden?"

"Çünkü biliyor." Eleanor'un sesi çatallandı. "Çünkü oymuş."

"Ne?"

"Ah, Tanrım," dedi Eleanor. "Buraya gelmemeliydim. İşleri daha da berbat ettim. Özür dilerim."

Park onu tepeden tırnağa sarsmak istiyordu; Eleanor mantıklı konuşmuyordu. Daha iki saat önce kusursuz bir ilişki yaşıyorlardı, oysa şimdi... Park eve dönmek zorundaydı. Annesi hâlâ uyumamıştı ve babası da her an eve söylebilirdi.

Masanın üzerinden uzanıp Eleanor'u omuzlarından tuttu.

"Baştan başlayabilir miyiz?" diye fısıldadı. "Lütfen? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eleanor gözlerini kapayıp bitkin bir halde başıyla onayladı.

Sonra en başından anlatmaya başladı.

Park'a her detayı anlattı.

Ve daha o sözlerini tamamlamadan Park'ın elleri titremeye başladı.

“Belki sana bir şey yapmaz,” dedi Park bunun doğru olduğunu umarak. “Belki sadece seni korkutmaya çalışıyordur. Elini tişörtünün koluna sokup Eleanor'un yüzünü silmeye çalıştı.

“Hayır,” dedi Eleanor. “Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sen... onun bana nasıl baktığını bilmiyorsun.”

49

eleanor

Bana bakışı.

Fırsat kolluyormuş gibi.

*Beni arzuluyormuş gibi değil. Beni sonrasında sakliyormuş gibi.
Mahvedeceği bir kimse ya da bir şey bulamayacağı güne sakliyormuş gibi.*

Beni her gece uyumadan beklemesi.

İzimi takip etmesi.

Hep etrafında dolanması. Yemek yerken. Kitap okurken. Saçımı tararken.

Sen bunları bilmiyorsun.

Çünkü ben bunlar yokmuş gibi davranıyorum.

50

park

Eleanor aklını başına toplamakta elinden yardım alıyormuş gibi yüze döşen her saç buklesini tek tek geriye itti. "Gitmeliyim," dedi.

Artık daha mantıklı konuşuyor ve Park'la göz temasında bulunuyordu ama Park hâlâ birileri dünyayı ters çevirip sallamaya başlamış gibi hissediyordu.

"Yarın annenle konuşursun," dedi. "Sabah olduğunda her şey daha farklı görünebilir."

"Kitaplarına neler yazdığını gördün," dedi Eleanor sakin bir sesle. "Buna rağmen o evde kalmamı mı istiyorsun?"

"Ben... ben sadece gitmeni istemiyorum," dedi Park. "Nereye gideceksin? Babanın evine mi?"

"Hayır, babam beni istemiyor."

"Ama ona durumu açıklarsan..."

"Babam beni *istemiyor*."

"O zaman... nereye gideceksin?"

“Bilmiyorum.” Eleanor derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. “Dayım yazı onunla geçirebileceğimi söylemişti. Belki St. Paul'e daha erken gitmemeye bir şey demez.”

“St. Paul, yani Minnesota.”

Eleanor başıyla onayladı.

“Ama...” Park onun gözlerinin içine baktı ve Eleanor'un elleri masaya düştü.

“Biliyorum,” dedi öne doğru çöküp hıçkırarak. “Biliyorum...”

Masanın o tarafında oturacak başka yer yoktu, bu yüzden Park önünde diz çöküp onu karavanın linolyum kaplı, tozlu zeminine çekti.

leanor

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu Park. Eleanor'un saçlarını geriye atıp başına arkasında tuttu.

“Bu gece,” dedi Eleanor. “Eve dönemem.”

“Oraya nasıl ulaşacaksın? Dayını aradın mı?”

“Hayır. Bilmiyorum. Otobüse binmeyi düşünüyorum.”

Aslında otostop yapacaktı.

Eyaletler arası otobana kadar yürüyebileceğine karar vermişti ve oraya ulaştığında minivan ve karavan türü araçlara otostop çekenekti. Aile araçlarına. Des Moines'e ulaşana dek tecavüze uğramaz, öldürülmez ya da beyaz kadın ticareti yapanların eline geçmezse dayısını arayacak ve gelip kendisini almasını isteyecekti. Dayısı onu evine geri götürmek için bile olsa mutlaka gelip alırdı.

“Otobüse tek başına binemezsin,” dedi Park.

“Daha iyi bir planım yok.”

“Ben seni bırakırmışım.”

“Otobüs durağına mı?”

“Minnesota'ya.”

“Hayır, Park, ailen buna asla izin vermez.”

“Ben de onlardan izin almam.”

“Ama baban seni öldürür.”

“Hayır,” dedi Park, “en fazla cezalandırır.”

“Ömür boyu.”

“Sence şu an bu umurumda mı?” Park, Eleanor'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Sence şu an senden başka bir şey umurumda mı?”

51

leanor

Park, Eleanor'a, babası eve dönüp annesiyle birlikte uyuduktan sonra geleceğini söylemişti.

"Biraz zaman alabilir. Sakın ışıkları falan yakma, tamam mı?"

"Yakmam."

"Ve gözün Impala'da olsun."

"Tamam."

Park, Steve'in kıcıına tekmeyi indirdiği o günde halinden çok daha ciddi görünüyordu. Ya da otobüse bindiği o ilk gün Eleanor'a yanına oturmasını söyledişi anki halinden. Yine de o gün Eleanor'un onun "siktir" kelimesini kullandığını duyduğu tek gündü.

Park karavanın içine uzanıp Eleanor'un çenesine dokundu.

"Lütfen dikkatli ol," dedi Eleanor.

Ve Park oradan uzaklaştı.

Eleanor tekrar masaya oturdu. Karavanın penceresindeki danelli perdelerin ardından Park'ın evinin garaj yolunu görebiliyordu.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Yapmak istediği tek şey başını bir yere yaslamaktı. Daha şimdiden gece yarısı olmuştu ve Park'ın geri dönmesi saatler sürebildi.

Belki Park'ı bu işe bulaştırdığı için kendini kötü hissetmeliydi ama etmiyordu. Park haklıydı, korkunç bir trafik kazasına uğramadığı sürece onun başına gelebilecek en kötü şey ceza almaktı. Eleanor'un başına gelebileceklerle kıyaslandığında onun evden dışarı çıkmama cezası alması devede kulak kalındı.

Acaba evden ayrılırken bir *not* mu bırakıydı?

Annesi polis arar mıydı? (Annesi iyi miydi? Ailesindeki herkes iyi miydi? Eleanor dışarı çıkmadan önce kardeşlerinin nefes alıp almadıklarını kontrol etmeliydi.)

Dayısı evden kaçtığını duyduğunda büyük ihtimalle Eleanor'un kendisiyle kalmasına izin vermeyecekti.

Tanrım, bu planı ne zaman detaylarıyla düşünse işe yaramaya-cağını hissediyordu. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Şu an onun için en önemli şey kaçmak, mümkün olduğunca *uzakta olmaktı*.

Önce oradan uzaklaşacak, sonra ne yapacağına karar verecekti.

Ya da vermeyecekti.

Belki sadece kaçacak ve bekleyecekti.

Eleanor o güne dek bir kez olsun intihar etmeyi düşünmemişi ama durmayı sık sık aklından geçirmiştir. Artık koşamayacak hale gelene dek koşmayı. Asla zemine ulaşamayacağı kadar yüksek bir yerden aşağı atlamayı.

Richie hâlâ peşinde miydi?

Maisie ve Ben henüz bunu yapmadılarsa bile ona mutlaka Park'tan bahsedeyeceklerdi. Bazen hâlâ öylemiş gibi görünse de bunu Richie'yi sevdikleri için değil, Richie onların dizginlerini elinde tuttuğu için yapacaklardı.

Tıpkı Eleanor'un eve döndüğü o ilk gün Maisie'nin Richie'nin kucağında olması gibi...

Siktir. Sadece... siktir.

Maisie için eve dönmesi gerekiyordu.

Bütün kardeşleri için dönmesi gerekiyordu –onları ceplerine sıkışırmanın bir yolunu bulmalıydı– ama Maisie öncelikliydi. Maisie Eleanor’la birlikte kaçardı. Durup bir kez olsun düşünmeden...

Sonra Geoff Dayı ikisini birden eve geri gönderirdi.

Annesi uyandığında Maisie’yi evde bulamazsa mutlaka polisi arardı. Eleanor’un Maisie’yi beraberinde götürmesi işleri şu an olduğundan bile daha berbat hale getirirdi.

Eleanor *The Boxcar Children* gibi bir kitabın kahramanı falan olsaydı şansını denerdi. O Dicey Tillerman olsaydı bu işe bir çözüm bulurdu.

Cesareti ve asaletiyle mutlaka bir yol bulurdu.

Ama değildi. Eleanor böyle bir kahraman değildi. O sadece bu geceyi atlatmaya çalışıyordu.

park

Park arka kapıdan sessizce eve girdi. Ailede kimse kapıları kilitlemeye gerek görmezdi. Anne ve babasının odasındaki televizyon hâlâ açıktı. Doğrudan banyoya gidip duşa girdi. Üzerinde başını derde sokabilecek her türlü kokuyu barındırdığından emindi.

“Park?” diye seslendi annesi o banyodan çıktılarında.

“Buradayım,” dedi Park. “Yatmaya gidiyorum.”

Kirli giysilerini çamaşır sepetinin diplerine gömdü ve doğum günü ve Noel’de aldığı harçlıklardan kalanı çorap çekmecesinden çıkardı. Altmış dolar. Bu benzin için yeterli olmalıydı... emin değildi.

St. Paul’e ulaşmayı başarırlarsa Eleanor’un dayısı onlara bir çare gösterirdi. Eleanor dayısının kendisini evinde misafir edip etmeyeceğinden emin değildi ama onun iyi bir adam olduğunu ve eşinin de Barış Gönüllüleri için çalıştığını söylemişti

Park anne ve babasına daha şimdiden bir not yazmıştı:

Anne ve Baba,

Eleanor'a yardım etmem gerekiyordu. Sizi yarın ararım ve bir iki güne kalmadan eve dönmüş olurum. Başımın büyük bir belada

olduğunun farkındayım ama bu acil bir durumdu ve benim yardım etmem gerekiyordu.

Park

Annesi arabasının anahtarlarını hep aynı yerde tutardı; kapının girişinde, üzerinde "anahtarlar" yazan, anahtar şeklindeki bir tabakta.

Park arabanın anahtarını alıp anne ve babasının odasına en uzak kapı olan mutfak kapısından sessizce dışarı çıktı.

Babası eve gece 01.30 gibi geldi. Park onun mutfakta dolandıktan sonra banyoya girdiğini duydu. Anne ve babasının odasının kapısı açıldı, televizyonun sesi dışarı sızdı.

Park yatağına uzanıp gözlerini kapadı. (Uyuyabilmesi mümkün değildi.) Eleanor'un görüntüsü hâlâ göz kapaklarının içinde ışılıyordu.

Öylesine güzel, öylesine huzurluydu ki. Hayır, bu doğru değildi, daha çok... rahatlama gibiydi. Sanki üzerinde tişört olmadığından kendini daha iyi hissediyordu. Çıplak olmaktan memnundu.

Park gözlerini açtığında onu karavanda bıraktığı haliyle gördü; gergin ve bikkin. Zihni öylesine uzaklara dalmıştı ki gözlerinin feri bile sönmüştü.

Öylesine uzaklara dalmıştı ki artık Park'ı bile düşünmüyordu.

Park evde sessizliğin hâkim olmasını bekledi. Sonra bir yirmi dakika daha hareket etmedi. Nihayet sırt çantasını alıp planladığı adımları uygulamaya geçti.

Mutfak kapısının önünde durdu. Babası yeni aldığı av tüfeğini masada bırakmıştı. Büyük ihtimalle sabah onu temizlemeyi planlıyordu. Park bir an tüfeği almayı düşündü ama ona ihtiyaç duyabileceği bir durum aklına gelmedi. Şehirden çıkarken Richie'yle burun buruna gelecek degillerdi. Öyle umuyordu.

Park kapıyı açtı ve tam dışarı çıkacağı sıradı babasının sesi onu durdurdu.

"Park?"

Kaçip gidebilirdi ama babası büyük ihtimalle onu yakalardı. Hayatının en formda günlerini yaşamakla böbürlenip duruyordu.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun?” diye fısıldadı babası.

“Ben... Ben Eleanor'a yardım etmeliyim.”

“Eleanor'un gecenin ikisinde ne tür bir yardıma ihtiyacı var?”

“Evden kaçacak.”

“Ve sen de onunla beraber mi gidiyorsun?”

“Hayır. Sadece onu dayısına bırakacağım.”

“Dayısı nerede yaşıyor?”

“Minnesota'da.”

“Lanet olsun Park,” dedi babası sakin bir sesle, “sen ciddi misin?”

“Baba...” Park ona doğru yaklaşıp yalvarmaya başladı. “Eleanor gitmek zorunda. Sorun üvey babası. O...”

“Ona elini sürmüş mü? Eğer öyleyse polisi aramalıyız.”

“Ona mesajlar yazıyor.”

“Ne tür mesajlar?”

Park alınıtı ovaştırdı. Bu notları aklına getirmekten hoşlanmıyordu. “Sapıkça mesajlar.”

“Eleanor annesiyle konuşmuş mu?”

“Annesi... iyi durumda değil. Sanırım adam ona zarar veriyor.”

“Pislik herif...” Babası masadaki tüfeğe ve sonra da Park'a baktıktan sonra çenesini ovaştırdı. “Demek Eleanor'u dayısına bırakacaksan. O Eleanor'u evine kabul edecek mi bakalım?”

“Eleanor edeceğini düşünüyor.”

“Bence bu hiç de iyi bir plana benzemiyor, Park.”

“Farkındayım.”

Babası iç geçip ensesini kaçırdı. “Ama benim de aklıma daha iyi bir plan gelmiyor.”

Park başını hızla yukarı kaldırıldı.

“Oraya gittiğinde beni ara,” dedi babası sessizce. “Des Moines'den sonra dümdüz gideceksiniz. Haritan var mı?”

“Bir benzin istasyonundan alırım diye düşündüm.”

“Yorulursan bir park yerine çekip mola ver. Ve gerekmedikçe kimseyle konuşma. Paran var mı?” “Altmış dolarım var.”

“Al...” Babası kurabiye kavanozunun içinden birkaç yirmilik banknot çıkladı. “Dayısından bir sonuç alamazsanız Eleanor'u evine götürme. Buraya getir ve bir sonraki adıma birlikte karar verelim.”

“Tamam. Teşekkürler, baba.”

“Henüz teşekkür etmek için erken. Bir şartım var.”

Benden artık göz kalemi kullanmamamı isteyecek, diye geçirdi içinden Park.

“Kamyoneti alacaksın,” dedi babası.

Babası kollarını göğsünde kavuşturmuş halde evin ön basamaklarında duruyordu. Elbette bu sahneyi seyretmese olmazdı. Sanki kahrolası bir tekvando karşılaşmasında hakemlik yapıyordu.

Park gözlerini kapadı. Eleanor hâlâ oradaydı. *Eleanor*.

Motoru çalıştırıldı ve vitesi sorun yaşamadan geriye taktı. Garaj yolundan çıktı ve vitesi bire alıp motoru bas bas bağırtarak yola koyuldu.

Çünkü o vites kullanmayı biliyordu. *Tanrım*.

52

park

“İyi misin?”

Eleanor başını yukarı aşağı sallayıp kamyonete bindi.
“Aşağı doğru kay,” dedi Park.

İlk bir iki saat epeyce sorun yaşandı.

Park kamyoneti kullanmaya alışık olmadığı için onu birkaç defa kırmızı ışıkta stop ettirdi. Sonra otobanda yanlışlıkla doğuya değil, batıya saptı ve geri dönmeleri yirmi dakika sürdü.

Eleanor bu onlara hiçbir şey söylemedi. İki eliyle birden emniyet kemeri aslıyor ve doğrudan önüne bakıyordu. Park elini onun bacağına koydu ama sanki bunu bile fark etmemiştir.

Iowa yakınlarında bir yerde benzin ve harita almak için otoban- dan bir kez daha çıktılar. Park benzin istasyonuna girdi. Eleanor'a sandviç ve kola aldı ama kamyonete vardığında onun başını kapıya yaslamış halde uyuyakaldığını gördü.

Güzel, diye ikna etmeye çalıştı kendini. *Demek çok yorulmuş.*

Direksiyonun arkasına geçip birkaç sert nefesin ardından sandviçi ön panele çarptı. *Eleanor nasıl uyuyabilirdi?*

O gece her şey yolunda giderse Park bir sonraki sabah eve tek başına dönecekti. Artık arabayı büyük ihtimalle ne zaman isterse alabilecekti ama yanında Eleanor olmadan gitmek istediği hiçbir yer yoktu.

Eleanor birlikte oldukları son birkaç saatı nasıl uyuyarak harcardı?

Böyle oturur halde nasıl uyurdu?

Dağılıp başına yapışan saçları karanlığa rağmen kırmızı şarap rengindeydi. Ağzı hafif aralık duruyordu. Çilek kız. Park bir kez daha, onu gördüğü o ilk an neler düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. Bu noktaya nasıl vardıklarını hatırlamaya çalıştı. Onun nasıl olup da hiç tanımadığı birisinden kendisi için en önemli kişi haline dönüştüğünü hatırlamaya çalıştı.

Ve onu dayısına götürmese neler olacağını merak etti. Yola durmadan devam etse.

Bu olay neden biraz daha geç patlak vermemişi ki sanki?

Hayatı simdi değil de bir ya da iki yıl sonra allak bullak olmuş olsaydı Eleanor, Park'tan uzaklaşmak yerine, onun yanına sığınabilirdi.

Tanrım. Neden uyanmıyordu ki?

Park, kolanın ve incinen duygularının etkisiyle bir saat kadar daha uykuya direndi. Sonra gecenin yorgunluğu onu esir aldı. Etrafta park yeri yoktu, bu yüzden bir tali yoluń çakıl taşlı basketinde durdu.

Kendi kemeriley birlikte Eleanor'unkini de çözdü ve onu yanına çekip başını başına yasladı.

Eleanor'un üzerinde hâlâ dün gecenin kokusu vardı. Terinin, tatlılığının ve Impala'nın kokusu. Park dudakları onun saçlarında, ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

eleanor

Eleanor, Park'ın kolları arasında uyanmıştı. Bir an buna bir anlam veremedi.

Rüyada olduğunu varsayılabildi ama onun rüyaları hep korkunç olurdu. (Nazileri, ağlayan bebekleri ve dişlerinin çürüyüp döküldüklerini görürdü.) O güne dek hiç uykunun yumuşaklığını ve sıcaklığını yaşayan Park kadar güzel bir şey rüyasına girmemişti... Park tepeden tırnağa sıcaktı. Günün birinde birilerinin her sabah bu sıcaklıkla uyanacağını düşündü.

Uyurken Park'ın yüzüambaşka bir güzelliğe bürünüyordu. Güneş ışığını içine hapsetmiş gibi görünen, kehribar rengi bir ten. Muntazam ve dolgun dudaklar. Kavisli, belirgin elmacık kemikleri. (Eleanor'un elmacık kemikleri belli bile olmuyordu.)

Park'ın bu hali onu hazırlıksız yakalamıştı ve kendine hâkim olamayıp yüreğinin parçalandığını hissetti. Üzülecek onca şeyin arasında en önemlisi buymuş gibi...

Belki de öyleydi.

Güneş ufuk çizgisinde yeni yeni beliriyordu ve kamyonetin içinde eflatun rengi bir aydınlichkeit vardı. Eleanor, Park'ın yeni yüzünü öptü; gözleriyle burnunun arasında kalan bir noktadan. Park kıpırdandı ve Eleanor onun vücutunun her noktasının kendi vücutuna yaslandığını hissetti. Burnunu onun başında gezdirdikten sonra kirpiklerini öptü.

Park göz kapaklarını kırpıştırdı. (Bu hareketi bir tek göz kapakları yapabilirdi. Bir de kelebekler.) Eleanor'u saran kolları hareketlendi. "Eleanor..." dedi iç geçirerek.

Park'ın güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu dönyanın sonu gelmiş gibi öptü.

park

Eleanor artık onunla otobüste olmayacağı.

Edebiyat dersinde ona bakıp gözlerini devirmeyecekti.

Sırf canı sıkıldı diye onunla kavga etmeyecekti.

Park'ın odasında, onun düzeltmesi mümkün olmayan şeyler için ağlamayacaktı.

Gökyüzü Eleanor'un ten rengine bürünmüştü.

leanor

Ondan sadece bir tane var ve şu an benim yanımda duruyor, diye geçirdi içinden Eleanor.

O benim bir şarkidan hoşlanacağımı daha ben o şarkıyı duymadan tahmin edebiliyor. Ben bir şey anlatırken can alıcı noktaya bile gelmemi beklemeden gülmeye başlıyorum. Göğsünde, boynunun hemen altında onun benim için bütün kapıları açmasını istememe neden olan bir yer var.

Ondan sadece bir tane var.

park

Park'ın anne ve babası nasıl tanışıklarından hiç bahsetmemişlerdi ama Park küçükken bu tanışmayı zihninde canlandırmaya çalışırıdı.

Onların birbirlerini bu kadar çok sevmeleri hoşuna gidiyordu. Geceleri korkuya sıçrayarak uyandığında aklına bunu getirirdi. Onların kendisini sevmelerini değil; ebeveynleri olarak buna zaten mecburlardı. *Onların birbirlerini sevmelerini.* Buna mecbur değildi.

Park'ın, anne ve babası hâlâ bir arada olan tek bir arkadaşı bile yoktu ve bu durum arkadaşlarının hayatındaki en büyük sorunmuş gibi geliyordu.

Ama Park'ın anne ve babası birbirine âşktı. Onlar etrafta kimin olduğuna baksızın birbirlerini dudaktan öpüyorlardı.

Park bir insanın böyle birine rastlama ihtimalinin ne olduğunu merak etti. Sonsuza dek sevip sevilebileceği birine. Peki ya bu insan dünyanın öbür ucunda doğmuşsa?

Matematiksel hesaplamalar bunun imkânsız olduğunu söyleyordu. Anne ve babası nasıl bu kadar şanslı olabilmişlerdi?

İlk başta bu kadar şanslı olduklarını fark etmemiş olmalılardı. Babasının erkek kardeşinin Vietnam'daki ölümünün üzerinden fazla zaman geçmemişi; zaten onu Kore'ye göndermelerinin sebebi de buydu. Üstelik evlendiğinde Mindy sahip olduğu her şeyi ve sevdığı herkesi arasında bırakmak zorunda kalmıştı.

Park babasının annesini bir caddede mi, sokakta yürüرken mi yoksa bir restoranda çalışırken mi gördüğünü merak etti. İkisinin birbirlerine ait olduklarını nasıl anladıklarını merak etti...

Bu öpüçük Park'a sonsuza dek yetmek zorundaydı.

Onun eve dönüşünü mümkün kılmak zorundaydı.

Park geceleri korkarak uyandığında bu öpücüğu hatırlamak zorundaydı.

eleanor

Park'ın onun elini tuttuğu o ilk an diğer bütün kötü şeyleri defederek kadar güzeldi. Eleanor'un o ana dek hissettiği bütün acıları bastıracak kadar.

park

Gün ağarırken Eleanor'un saçları alev almıştı. Koyulaşan gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve Park'ın kolları ondan emindi.

Eline dokunduğu o ilk an onun kendisine ait olduğunu anlamıştı.

eleanor

Park söz konusu olduğunda ayıp diye bir şey yoktu. Utanılacak bir şey yoktu çünkü Park onun güneşiydi ve Eleanor hissettiklerini ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

park

“Eleanor, hayır, durmalıyız.”

“Hayır...”

“Bunu yapamayız...”

“Hayır. Sakın durma, Park.”

“Ben bunu nasıl yapacağımı bile... Yanımda korunmamızı sağlayacak bir şey yok.”

“Önemli değil.”

“Ama ben senin...”

“Umurumda bile değil.”

“*Benim* umurumda. Eleanor...”

“Bu bizim son şansımız.”

“Hayır. Hayır, bunu yapamam... Ben, *hayır*, bunun son şansımız olmadığına inanmak istiyorum... Eleanor? Beni duyuyor musun? Buna senin de inanmanı istiyorum.”

53

park

Eleanor kamyonetten indi ve Park da tuvalet ihtiyacını gidermek üzere bir mısır tarlasına yürüdü. (Bu utanç vericiydi belki ama altın işemesi daha da utanç verici olurdu.)

Park döndüğünde Eleanor'u kamyonetin önüne oturmuş halde buldu. Bir araba süsü gibi öne doğru eğilmişti ve hem güzel hem de sert görünüyordu.

Park onun yanına yerleştı.

"Selam," dedi.

"Selam."

Eleanor başını onun kendisine uzanan omzuna yasladığında Park hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı. O gün bir kez daha ağlamak belli ki kaçınılmazdı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Eleanor.

"Neye?"

“Başka... başka şanslarımız olacağına. En azından bir şansımız daha olacağına.”

“Evet, inanıyorum.”

“Ne olursa olsun eve dönmeyeceğim,” dedi Eleanor güclükle konuşarak.

“Biliyorum.”

Eleanor sessiz kaldı.

“Ben de ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim,” dedi Park.

Sonra kolunu onun beline dolayan Eleanor'un omzuna sarıldı.

“Hayatın bizi önce tanıtırıp sonra ayıracığına inanmam mümkün değil.”

“Ben buna inanabilirim,” dedi Eleanor. “Hayat acımasızdır.”

Park ona daha da sıkı sarılıp yüzünü boynuna gömmeye zorladı.

“Ama bu bizim elimizde...” dedi usulca. “Sahip olduğumuz bu şeyi kaybetmemek bizim elimizde.”

leanor

Eleanor yolun geri kalan kısmını, bu kemer takamayacağı ve bacaklarının arasında bir vites kolu duracağı anlamına gelse bile Park'a yaslanarak tamamladı. Bu şekilde seyahat etmenin her halükârdı Richie'nin kamyonetinin kasasında seyahat etmekten daha güvenli olduğunu karar vermişti.

Bir mola daha verdiler ve Park ona vişneli kola ile kurutulmuş et aldı. Ardından ailesine ödemeli bir arama yaptı. Eleanor onların bu yolculuğa izin verdiğine hâlâ inanamıyordu.

“Babam açısından sorun yok,” dedi Park. “Ama sanırım annem çıldırmak üzere.”

“Benim annem... ya da başka birisiyle ilgili herhangi bir haber aldın mı?”

“Hayır. Ya da en azından annem ve babam böyle bir haberden bahsetmedi.”

Park ona dayısını aramak isteyip istemediğini sordu. İstemiyordu.

"Steve'in garajı gibi kokuyorum," dedi. "Dayım benim uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünecek."

Park güldü. "Sanırım üzerine bira dökmüşsun. Belki dayın sadece alkolik olduğunu düşünür."

Eleanor tişörtüne baktı. Yatağında elini kestiğinde akan kan üzerine bulaşmıştı ve belki de onca ağlamanın neticesi olarak omzuna sümüge benzer kabuklu bir şey yapışmıştı.

"Al," dedi Park. Önce üzerindeki eşofman üstünü, sonra da tişörtünü çıkardı. "Prefab Sprout" yazılı, yeşil renkli tişörtü Eleanor'a uzattı.

"Bunu alamam," dedi Eleanor onun eşofman üstünü tekrar çıplak göğsünün üzerine çekmesini seyrederek. "Daha yepyenİ." Hem zaten büyük ihtimalle üzerine de olmayacağından emindi.

"Bana sonra iade edersin."

"Gözlerini kapa o zaman."

"Olur," dedi Park usulca. Sonra başını çevirdi.

Orada onlardan başka kimse yoktu. Eleanor omuzlarını ekip Park'ın tişörtünü giydikten sonra kendi kirli tişörtünü çıkardı. Beden derslerinde bu şekilde giyinmeye alışmıştı. Park'ın tişörtü ona beden derslerinde giydiği eşofman kadar dar gelmişti... ama típkı Park gibi o da temizlik kokuyordu.

"Tamam," dedi Eleanor.

Park tekrar ona baktığında yüzündeki gülümseme değişti. "Bu tişört sende kalsın," dedi.

Minneapolis'e ulaştıklarında Park yol tarifi almak için tekrar bir benzin istasyonunda durdu.

"Kolay bir yer miymiş?" diye sordu Eleanor o geri döndüğünde.

"Hem de çok kolay," dedi Park. "Neredeyse gelmişiz."

54

park

Şehre ulaştıklarında Park araba kullanma konusunda daha da yoğun bir gerginlik yaşamaya başladı. St. Paul'de araba sürmek Omaha'da araba sürmeye benzemiyordu.

Eleanor ona haritayı okuyarak yardımcı olmaya çalışıyordu ama daha önce okul dışında hiçbir yerde harita okumamıştı ve ikisi sürekli yanlış yola sapıyordu.

“Özür dilerim,” diyordu Eleanor durmadan.

“Sorun değil,” dedi Park onun hâlâ yanında oturuyor olmasından mutluluk duyarak. “Aceleم yok.”

Eleanor elini onun bacağına koydu.

“Düşünüyordum da...” dedi.

“Evet?”

“Oraya gittiğimizde içeri girmeni istemiyorum.”

“Yani onlarla yalnız mı konuşmak istiyorsun?”

"Hayır... Şey, evet. Ama aslında... senin orada beni beklemeni istemiyorum."

Park öfkeli gözlerle ona bakmak istedi ama sapacağı yolu bir kez daha kaçırmaktan korktu.

"Ne?" dedi. "Olmaz. Ya kalmana izin vermezlerse?"

"Böyle bir durumda beni eve ulaştırmayan yollarını ararlar ve ben onların problemi haline gelirim. Hem belki bu bana onlara her şeyi anlatmak için daha çok zaman verir."

"Ama..." *Ben henüz senin benim problemim olmaktan çıkışmana hazır değilim.*

"Böylesi daha mantıklı, Park. Yola erken çıkarsan eve karanlık çökmeden varırsın."

"Ama yola erken çıkarsam..." Park'ın sesi kısıldı. "Erken gitmiş olurum."

"Her halükârda vedalaşmak zorundayız," dedi Eleanor. "Bunun şimdi, birkaç saat sonra ya da yarın sabah olması fark eder mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Park sapacağı yolu kaçırmayı umarak ona baktı. "Elbette fark eder."

eleanor

"Yine de böylesi daha mantıklı," dedi Eleanor. Ardından dudağını ısırdı. Bütün bu yaşananların üstesinden ancak kendini zorlayarak gelebilirdi.

Etraftaki evleri tanıtmaya başlamıştı; yeşil bahçelerinin epeyce gerisinde kalan gri ve beyaz, büyük, ahşap evler. Eleanor'un ailesi babaları onları terk ettikten sonraki yıl Paskalya tatilini bu evde geçirmiştir. Dayısı ve eşи ateistti ama her şeye rağmen çok eğlenceli bir tatil olmuştu.

Dayısı ve eşinin çocukları yoktu ve Eleanor bunun onların kendi tercihi olabileceğini düşünüyordu. Belki de küçükken sevimli olan çocukların, büyüdüklерinde çirkin, problemlı birer ergene dönüşümelerini biliyorlardı.

Ama Geoff Dayı Eleanor'u buraya davet etmişti.

Onun en azından birkaç aylığına kendilerini ziyaret etmesini istemişti. Belki Eleanor ona olanları hemen anlatmak zorunda kalmazdı. Belki dayısı onun ziyaretlerine gelmekte biraz erken davranışlığını düşünürdü.

“Burası mı?” diye sordu Park.

Ön bahçesinde bir söğüt ağacı olan grili-mavili evin önünde durdu.

“Evet,” dedi Eleanor. Evi tanımişti. Dayısının garaj yolunda duran arabasını tanımişti.

Park gaza bastı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sokağın... diğer tarafına geçiyorum.”

park

Park arabayı sokağın diğer tarafına sürdü. Bu hiçbir işe yaramayacak olsa da. Ardından Eleanor'un dayısının evini arabadan rahatça görebilmeleri için birkaç ev ileriye park etti. Eleanor bakışlarını evden alamıyordu.

leanor

Park'la vedalaşmalıydı. Hemen şimdi. Ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

park

“Telefon numaram aklında değil mi?”

“867-5309.”

“Ben ciddiyim, Eleanor.”

“Gerçekten de aklımda, Park. Senin numaranı asla unutmam.”

"Beni ilk firsatta ara, tamam mı? Bu gece. Ödemeli. Ve bana dayının numarasını ver. Dayın telefonu kullanmana izin vermezse bana bir mektup gönder. Bu bana yazacağın yüzlerce mektuptan ilki olsun."

"Dayım beni eve gönderebilir."

"Hayır." Park vites kolunu bırakıp onun elini tuttu. "O eve dönmeyeceksin. Dayın seni eve gönderirse bize gel. Ailem bize bir çözüm yolу bulacak. Babam buna daha şimdiden söz verdi."

Eleanor'un başı öne düştü.

"Dayın seni eve göndermeyecek," dedi Park. "Sana yardım edecek..." Eleanor bakışlarını yerden ayırarak başını salladı. "Senin sık sık şehirlerarası, uzun telefon görüşmeleri yapmana da izin verecek..."

Eleanor hiç kırırdamadı.

"Hey," dedi Park onun yüzünü yukarı kaldırırmaya çalışarak. "Eleanor."

eleanor

Seni aptal Asyalı çocuk.

Seni aptal ve güzel Asyalı çocuk.

Neyse ki Eleanor o an konuşmayıordu çünkü bunu yapabilseydi dudaklarından çıkacak acıklı saçmalıkların sonu gelmeyecekti.

Park'a hayatını kurtardığı için teşekkür edecekinden emindi. Sadece bir gün önce değil, tanışıklarından beri her gün. Bunu düşünmek kendini yeryüzünün en aptal ve en zayıf kızılmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Kendi hayatınızı kurtaramayacak durumdaysanız onu kurtarmanıza değer miydi?

Hayatta yakışıklı prens diye bir şey yok, dedi kendine.

Mutlu sonlar yok.

Başını kaldırıp Park'a baktı. Onun altuni yeşil gözlerine.

Ona, sen benim hayatı kurtardın, demeye çalıştı. Belki sonsuza dek değil. Belki geçici bir süre için. Ama benim hayatı kurtardın ve ben artık seninim. Şu andaki halimle seninim. İlelebet.

park

“Seninle nasıl vedalaşacağımı bilemiyorum,” dedi Eleanor.

Park onun yüzüne düşen saçları düzeltti. Daha önce yüzünü hiç bu kadar solgun görmemişti. “Vedalaşma o zaman.”

“Ama gitmek zorundayım...”

“Madem öyle, git,” dedi Park onun yanaklarını avuçlarının arasına alarak. “Ama benimle vedalaşma. Bu bir veda anı değil.”

Eleanor gözlerini devirip başını iki yana salladı. “Saçmalıyorsun.”

“Gerçekten mi? Bana beş dakika bile tahammül edemiyor musun?”

“İnsanlar gerçekte hissettikleriyle yüzleşemeyecek kadar korkutuklarında hep ‘bu bir veda değil’ derler. Yarın seni göremeyeceğim, Park. Seni bir daha ne zaman görebileceğimi bilmiyorum. Bu gerçek, ‘bu bir veda değil’ sözünden fazlasını hak ediyor.”

“Ben hissettiklerimle yüzleşmekten korkmuyorum,” dedi Park.

“Sen değil,” dedi Eleanor çatallanan sesiyle. “Ben korkuyorum.”

“Sen benim bugüne dek tanıdığım en cesur insansın,” dedi Park, Eleanor'a sarılıp kendine bunun onu son görüşü olmayacağı sözünü vererek.

Eleanor gözlerinde biriken yaşlardan kurtulmak istercesine başını iki yana salladı.

“Bana bir veda öpücüğü ver yeter,” diye fısıldadı.

Sadece bugünlük, diye geçirdi içinden Park. *Sonsuza dek değil.*

leanor

Birine sımsıkı sarılırsanız o kişiye iyice yakınlaşacağınızı düşünürsünüz. Ona sımsıkı sarılırsanız ayrıldığınızda teninize dağılmış gibi onu hissetmeye devam edeceğinize inanırsınız.

Eleanor ne zaman Park'ın kollarından ayrılسا onun nefes kesici yokluğunu hissediyordu.

Nihayet kamyonetten inmesinin sebebi ona sarılıp sonra ondan tekrar uzaklaşmaya daha fazla katlanamayacak olmasiydı. Ondan bir sonraki ayrılışında teninden bir parçayı da kaybedecekti.

Park kamyonetten inmeye davrandı ama Eleanor onu durdurdu.

"Hayır," dedi. "Sen kal." Endişeli bakışlarını dayısının evine çevirdi.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Park.

Eleanor başını salladı. "Tamam."

"Çünkü ben seni seviyorum."

Eleanor güldü. "Sebep bu mu?"

"Evet bu."

"Hoşça kal," dedi Eleanor. "Hoşça kal, Park."

"Hoşça kal, Eleanor. Bu geceye dek. Sen beni arayana dek."

"Ya evde değilse. Tanrıım, bu tam bir hayal kırıklığı olur."

"Bu harika olur."

"Seni aptal şey," diye fisıldadı Eleanor son bir gayretle gülümseyerek. Kamyonetin kapısını kapadı.

"Seni seviyorum," dedi Park dudaklarını oynatarak. Bunu yüksek sesle de söylemiş olabilirdi. Eleanor artık onu duyamıyordu.

55

park

Park o günden sonra otobüse binmedi. Buna ihtiyacı yoktu. Babası annesine yeni bir Taurus almış ve Impala da ona kalmıştı.

Park o günden sonra otobüse binmedi çünkü o koca koltukta tek başına oturmak zorundaydı.

Gerçi Impala'nın da anıların tahrif edici etkisine maruz kalmadığı söylenemezdi.

Park bazı sabahlar okula erken gittiğinde arabayı otoparka çekip başını direksiyona yaslayarak Eleanor'dan arta kalanların nefesi kesilene dek kendisini esir almasına izin veriyordu.

Okulda da durum farklı değildi.

Eleanor ne dolabının önündeydi ne de sınıfta. Bay Stessman o olmadan *Macbeth* okumanın bir anlamı kalmadığını belirtmişti. "Anlamsız Lordum, anlamsız," demişti hüzünle.

Eleanor akşam yemeklerinde de yoktu. Artık Park'a yaslanarak televizyon seyretmiyordu.

Park çoğu geceyi yatağına uzanarak geçiriyordu çünkü Eleanor'un geçmişte var olmadığı tek yer onun yatağıydı.

Yatağına uzanıyor ve müzik setini asla açmıyordu.

leanor

Eleanor artık otobüse binmiyordu. Onu okula dayısı bırakıyordu. Tatil sadece bir ay kalmasına ve öğrencilerin artık son sınavlara hazırlanıyor olmasına baksızın Eleanor'u okula gitmeye zorlamıştı.

Eleanor'un yeni okulunda Asyalı öğrenci yoktu. Zenci öğrenci bile yoktu.

Amcası Omaha'dan döndüğünde Eleanor'a artık eve gitmesine gerek olmadığını söylemişti. Beraberinde Eleanor'un yatak odasının dolabında duran siyah çöp poşetini de getirmiştir. Eleanor'a çoktan yeni giysiler alınmıştı. Yeni bir kitaplık, bir taşınabilir kasetçalar ve altı tane boş kaset de.

park

Eleanor ilk gece onu aramadı.

Park şimdi düşündüğünde Eleanor'un arayacağını söylemediğini hatırladı. Mektup yazacağını da söylememiştir ama Park bunu belirtmesinin gereksiz olduğunu ve bunu zaten yapacağını düşünmüştü.

Park, Eleanor kamyonetten indikten sonra onun dayısının evinin önünde beklemiştir.

Evin kapısı açılıp da içeride birilerinin olduğu kesinleştiğinde oradan ayrılacağı konusunda anlaşmışlardı. Ama Eleanor'u öylece bırakıp gidemezdi.

Kapıyı açan kadının Eleanor'u kucaklamasını, sonra da kapının ikisinin arkasından kapanmasını seyretti. Eleanor'un fikrini değiştirmeye ihtimalini göz önünde bulundurarak biraz daha bekledi. Her şeye rağmen onun kendisini içeri davet edebileceğini düşünerek.

Kapı açılmadı. Park verdiği sözü hatırlayarak oradan ayrıldı. *Eve ne kadar çabuk varırsam ondan o kadar çabuk haber alırım,* diye düşündü.

Mola verdiği ilk yerde ona bir kart attı. "10.000 göle ev sahipliği yapan Minnesota'ya hoş geldiniz."

Park eve döndüğünde annesi kapıya koşarak ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu babası.

"Evet," dedi Park.

"Kamyonet ne durumda?"

"Gayet iyi." Babası bundan emin olmak için dışarı çıktı.

"Sen," dedi annesi, "senin için çok endişelendim."

"Ben iyiyim anne, sadece biraz yorgunum."

"Eleanor nasıl?" diye sordu annesi. "O iyi mi?"

"Sanırım öyle. Burayı aradı mı?"

"Hayır. Sen yokken kimse aramadı."

Park annesinin elinden kurtular kurtulmaz odasına gidip Eleanor'a bir mektup yazdı.

eleonor

Susan Yenge kapıyı açtığında Eleanor ağlıyordu.

"Eleanor," diyordu Susan Yenge durmadan. "Ah Tanrım, Eleanor. Burada ne işin var?"

Eleanor ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştı ki bu doğru değildi çünkü her şey yolunda olsa şu an orada olmazdı. Ama en azından kimse ölmemişti.

"Kimse ölmeli," dedi.

"Ah Tanrım. Geoffrey!" diye seslendi Susan Yenge. "Sen burada bekle, tatlım. Geoff..."

Orada tek başına kalan Eleanor, Park'a kendisini bırakır bırakmaz gitmesini söylemesinin bir hata olduğunu anladı.

Park'ın gitmesine hazır değildi.

Sokak kapısını açıp caddeye fırladı. Park gitmişti. Eleanor caddenin her iki tarafını da kontrol ederek onu görmeyi bekledi.

Döndüp arkasına baktığında dayısı ve yengesi verandada durmuş onu seyrediyorlardı.

Telefon görüşmeleri. Naneli çaylar. Eleanor'un dayısı ve yengesi o yattıktan çok sonra bile mutfakta konuşmaya devam etti.

“Sabrina...”

“Beş çocuk.”

“Onları oradan kurtarmalıyız, Geoffrey...”

“Ya Eleanor gerçeği söylemiyorsa?”

Eleanor arka cebinden Park'ın fotoğrafını çıkardı ve onu yatak örtüsünün üzerinde düzleştirdi. Park fotoğrafta olduğundan farklı görünmüyordu. Ekim ayı sanki bir ömür geride kalmıştı. O gün öğleden sonra yaşananlar ise başka bir ömre aitti. Dünya öylesine hızlı dönüyordu ki Eleanor artık onun neresinde durduğunu farkında değildi.

Yengesi ona pijamalarından birini ödünç vermişti –ikisi hemen hemen aynı bedendi– ama Eleanor duştan çıkar çıkmaz üzerine tekrar Park'ın tişörtünü geçirdi.

Tişört Park gibi kokuyordu. Onun evi gibi, evindeki çiçek demetleri gibi. Sabun gibi, erkek gibi, mutluluk gibi.

Eleanor içinde açılan boşluğu tutarak kendini yüzükoyun yatağa bırakı.

Ona kimse inanmayacaktı.

Annesine bir mektup yazdı.

Ona son altı ayda söylemek istediği her şeyi kaleme aldı.

Ona üzgün olduğunu söyledi.

Ondan Ben, Fare ve Maisie'yi düşünerek hareket etmesini istedi.

Onu polisi aramakla tehdit etti.

Susan Yenge, Eleanor'a bir pul verdi. "Pullar ıvir zıvırları koyduğumuz çekmecede duruyor, Eleanor. İstediğin kadar alabilirsin."

park

Park yataktı yatmaktan sıkıldığındır, hayatında vanilya kokan hiçbir şey kalmadığında Eleanor'un evinin önünde dolanmaya başladı.

Kamyonet kimi zaman orada oluyor kimi zamansa ortada görürmüyordu. Rottweiler da bazen verandada uyukluyordu. Ama o kırık dökük oyuncaklar gitmişti ve artık bahçede oyun oynayan çilek rengi saçlıara sahip çocuklar yoktu.

Josh Eleanor'un küçük erkek kardeşinin okula devam etmediğini söyledi. "Herkes onların gittiğini söylüyor. Bütün ailennin."

"Bu harika bir haber," dedi Mindy. "Belki çocukların o güzel anneleri ne kadar berbat bir durumda olduklarını fark etmiştir, değil mi? Bu Eleanor açısından çok iyi olmuş."

Park başını sallamakla yetindi.

Gönderdiği mektupların Eleanor'un yaşadığı yere ulaşıp ulaşmadığını merak etti.

leanor

Evin misafir odasında çevirmeli bir telefon vardı. Eleanor'un odasında. Telefon ne zaman çalsa Eleanor ahizeyi kaldırıp, "Ne oldu, Komiser Gordon?" diyecek gibi oluyordu.

Bazen evde yalnız kaldığında telefonu alıp yatağına götürüyor ve çevir sesini dinliyordu.

Parmağını kadranda dolaştırip Park'ın numarasını çevirir gibi yapıyordu. Bazen, çevir sesi durduğunda Park'ın onun kulağına fisıldadığını varsayıyordu.

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu Dani. Tiyatro kampındakilerden biri de oydu. Bacaklarını sahneden orkestra çukuruna doğru sarkıtmış, ögle yemeği yiyorlardı.

"Hayır," dedi Eleanor.

Park onun erkek arkadaşı değil, kahramanıydı.

“Peki birini öptün mü?”

Eleanor başını iki yana salladı.

Park onun erkek arkadaşı değildi.

Ne birbirlerinden ayrılacak ne de sıkılıp uzaklaşacaklardı. (Bu o aptal lise aşklarından biri olmayacaktı.)

Sadece duracaklardı.

Eleanor buna Park'ın babasının kamyonetindeyken karar vermişti. Albert Lea, Minnesota'da karar vermişti. Park'la evlenmeyeceklerse, bu ilişki sonsuza dek sürdürmeyecekse olduğu yerde kalacaktı.

Park onu hiçbir zaman vedalaştıkları o gün olduğu kadar çok sevmeyecekti.

Ve Eleanor onun kendisini bundan daha az seveceğinin düşüncesine bile katlanamıyordu.

park

Park canına tak ettiğinde Eleanor'un eski evine gidiyordu. Kamyonet bazen orada oluyor bazen olmuyordu. Park bazen kaldırıma oturup bu evin hatırlattığı her şeyden nefret ediyordu.

56

eleanor

Mektuplar, posta kartları, içi kasetle doluymuş gibi takırdayan pa-
ketler. Hiçbir açılmamış, hiçbir okunmamıştı.

“Sevgili Park,” diye yazdı Eleanor boş bir mektup kâğıdına.

“Sevgili Park,” diyerek açıklama yapmaya çalıştı.

Ama açıklamalar ellерinde un ufak oldu. Gerçekleri kaleme
almak çok zordu; Park kendisi için büyük bir kayıptı. Ona hisset-
tiklerini anlatmak ateşe dokunmaktan farksızdı.

“Üzgünüm” yazdıktan sonra üzerini çizdi.

“Sadece...” diye denedi bir kez daha.

Tamamlayamadığı mektupları çöpe attı. Açımadığı zarfları en
alt çekmeceye yerleştirdi.

“Sevgili Park,” diye fisıldadı başını şifonyere doğru eğerek,
“sadece duralım.”

park

Babası Park'ın benzin masrafları için yaz tatilinde geçici bir iş bulması gerektiğini söyledi.

Kimse Park'ın aslında hiçbir yere gitmediğine düşünmedi. Ya da artık göz kalemini başparmağıyla uyguladığına. Gözlerini simsiyah yaptığına.

Park, Drastic Plastic'te iş bulabilecek kadar perişan görünüyordu. Onu işe alan kızın her iki kulağında da sıra sıra küpeler vardı.

Annesi gelen postaları eve taşımaktan vazgeçmişti. Park onun bunu kendisine Eleanor'dan gelen bir şey olmadığını söylemekten nefret ettiği için yaptığı biliyordu. Şimdi postayı her gece işten döndüğünde Park eve getiriyordu. Her gece yağmur yağması için dua ediyordu.

Park asla tükenmeyecek bir arşiv oluşturduğu *punk* müziğe karşı doyurulması imkânsız bir açlık duyuyordu. Üst üste üç gün odasına gelip müziği kısmasını söyleyen babası, "Bu odada kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum," demişti.

Hadi canım sen de, derdi Eleanor orada olsa.

Eleanor sonbaharda okula başlamadı. Daha doğrusu Park'ın gittiği okula başlamadı.

Son sınıf öğrencilerinin beden dersinden muaf olmasını kutlayamadı. Steve ve Tina İşçi Bayramı'ndan hemen sonra birlikte evden kaçıklarında, "Bu çok fena bir birliktelik, Batman," demedi.

Park ona bu olayı anlatan bir mektup yazdı. Ona yokluğunda olan biten her şeyi anlattı. Yazdığı mektupları postaya vermekten vazgeçtikten ayalar sonra bile ona mektup yazmaya devam etti. Yılbaşı günü mektubunda ona arzu ettiği her şeye kavuşmasını diledi. Sonra mektubu yatağıının altındaki kutuya attı.

57

park

Onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Zaten o sadece kendi canı istediğiinde, rüyalarla, yalanlarla ve perişan edici bir önceden yaşanmışlık hissiyle geri geliyordu.

Mesela Park işe giderken köşede bekleyen kızıl saçlı bir kız görüyor ve nefes almakta zorlandığı kısa bir an bu kızın o olduğuna yemin edebilecek duruma geliyordu.

Ya da onun kendisini dışında beklediğinden emin halde daha gün ağarmadan uyanıyordu. Onun kendisine ihtiyaç duyduğundan emin halde.

Ama onu geri getiremiyordu. Bazen fotoğrafına bakarken bile onun nasıl görünüşünü hatırlayamıyordu. (Belki de fotoğrafa çok fazla bakmıştı.)

Onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

O halde neden buraya gelip duruyordu? Bu berbat eve?

Eleanor orada değildi, aslında hiçbir zaman tam manasıyla oraya ait olmamıştı ve şimdi yokluğunun üzerinden epeyce zaman geçmişti. Neredeyse bir yıl.

Park evden uzaklaşmak üzere arkasını döndü ama küçük, kahverengi kamyonet kaldırıma çıkıp öylesine hızlı bir şekilde garaj yoluna girdi ki neredeyse ona çarpacaktı. Park kaldırımda durup bekledi. Kamyonetin sürücü kapısı açıldı.

Belki, diye düşündü Park. Belki de şu an burada bulunmamın sebebi bu.

Eleanor'un üvey babası Richie kamyonetten ağır ağır indi. Park, Eleanor'a *Watchmen*'in ikinci sayısını getirdiği gün kendisine kapıyı o açtığı için adamı tanıyordu.

Watchmen'in son sayısı Eleanor gittikten birkaç ay sonra çıkmıştı. Park, Eleanor'un dergiyi okuyup okumadığını, Ozymandias'ı bir hain olarak görüp görmediğini ve Dr. Manhattan'ın hikâyeyin sonundaki, "Hiçbir şey sona ermez," sözleri hakkında ne düşünüğünü merak etti. Park hâlâ Eleanor'un her şeye dair ne düşünüğünü merak ediyordu.

Richie ilk başta onu fark etmedi. Hareketleri tereddütlü ve ağırdı. Onu gördüğünde orada olduğundan emin değilmiş gibi yüzüne baktı. "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

Park cevap vermedi. Ayakta zor duran Richie yalpalayarak ona doğru yürüdü. "Ne istiyorsun?" Üzerindeki ekşi koku birkaç metre öteden bile hissediliyordu. Bira gibi, evlerin bodrum katları gibi kokuyordu.

Park geri çekilmeli.

Seni öldürmek istiyorum, diye düşündü. Ve yapabilirim de. Yapmalıyım.

Richie, Park'tan daha iri yarı değildi. Sarhoştu ve dengesini sağlamakla güçlük çekiyordu. Üstelik o Park'ın kendisine zarar vermek için duyduğu arzunun bir benzerini Park için duyuyor olamazdı. Richie'nin üzerinde silah yoksa ve şans ondan yana değilse Park bu işi halledebilirdi.

Richie güç bela ilerleyerek ona yaklaştı. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı bir kez daha. Kendi sesinin gücüyle dengesini kaybetti ve

olanca ağırlıyla yüzükoyun yere yuvarlandı. Park onu tutmamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

“Siktir,” dedi Richie dizlerinin üzerinde doğrulup denge sağlamakta güçlük çekerek.

Seni öldürmek istiyorum, diye geçirdi içinden Park.

Ve bunu yapabilirim.

Birileri bunu yapmalı.

Park bakışlarını çelik burunlu botlarına çevirdi. Onları çalıştığı işyerinden almıştı. (İndirimdeydiler ve çalışan indiriminden de faydalananmıştı.) Sonra Richie'nin, boynundan deri bir çanta gibi sallanan başına baktı.

Park ondan, mümkün olabileceğine ihtimal vermediği kadar nefret ediyordu. Nefreti hiçbir duygunun olamayacağı kadar yoğundu...

Neredeyse.

Ayağını kaldırıldı ve yerdeki toprağı Richie'nin yüzüne doğru tekmeledi. Adamın açık duran ağızı garaj yolunu kaplayan buz ve çamurla doldu. Sarsılarak öksürdü ve yere yiğilip kaldı.

Park onun ayağa kalkmasını bekledi ama Richie küfürler sivurarak öylece yattı ve gözlerini ovuşturarak içlerine tuz ve çakıl taşı kaçmasına neden oldu.

Ölmemişti. Ama ayağa kalkamıyordu.

Park bekledi.

Ardından evine döndü.

leanor

Mektuplar, kartpostallar ve avuçlarının arasında takırdayan, içi dolu, sarı paketler.

Ondan her gün mektup almak kötüydü. Mektupların kesilmesi daha da kötüydi.

Bazen onları tarot kartları ya da şeker çubukları gibi halinin üzerine serer, çok geç kalıp kalmadığını merak ederdi.

58

park

Eleanor onunla baloya gelmedi.

Cat geldi.

İş yerinden Cat. İnce ve esmer bir kız olan Cat'in gözleri naneli şeker gibi yuvarlak ve maviydi. Park onun elini tuttuğunda kendini cansız bir mankenin elini tutmuş gibi hissetti ve onu öptüğünde fazlasıyla rahatlardı. Balo gecesi üzerinde smokininin pantolonu ve Fugazi grubunun tişörtüyle uyuyakaldı.

Ertesi sabah üzerine hafif bir şeyin düşmesiyle uyandı. Gözlerini açtı. Babası başında dikeliyordu.

"Posta," dedi neredeyse nazik bir sesle. Park elini kalbine götürdü.

Eleanor ona mektup yazmamıştı.

Bu bir kartpostaldı. "10.000 göle ev sahipliği yapan Minnesota'ya hoş geldiniz" yazıyordu ön yüzünde. Park kartı çevirdiğinde Eleanor'un okunaksız yazısını hemen tanıdı. Bu yazı zihnini şarkı sözleriyle doldurmuştı.

Yatağında doğruldu. Gülmüsedî. Yüreğindeki ağır bir şeyin kanatlanarak uçtuğunu hissetti.

Eleanor ona mektup yazmamıştı. Bu bir kartpostalıdı.

Üzerinde sadece iki kelime vardı.

Teşekkürler

Bu kitabı benim için mümkün kılan ve beni bu kitaba hazırlayan bazı insanlara teşekkür etmek istiyorum:

İlk olarak sekizinci sınıfı geçmem için beni teşvik eden Colleen Eickelman'a ve kibarlıklarıyla beni hayatı bağlayan Bent ve Huntley ailelerine.

Erkek kardeşim Forest'a, bazı şeyleri yalnızca onun ablası olduğum için söylemediği için teşekkürler.

Nicola Batr, Sara O'Keefe ve Natalie Braine'e Atlantik okyanusunu aştıkları ve en önemlisi de Eleanor'a baktıkları için teşekkürler.

Hazır değinmişken Orion'daki ve St.Martin's Press'teki herkese teşekkürler.

Sara Goodman'a özellikle teşekkürler, otobüste yanına oturdugum andan itibaren ona güvenmeye başladım.

Ve son olarak da Kai'ye, Laddie'ye ve Rosey'ye sevgileri ve sabırlarından ötürü teşekkür etmek istiyorum. (En büyük favorim sizsiniz.)